Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	udgivne af "Sønderjydsk Samfund" ; ved J. J. Lohmann.
Titel | Title:	Tohundrede Sange
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Thaning & Appel, 1867
Fysiske størrelse | Physical extent:	261 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

53,-161.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 017533

+Rex

Tohundrede Sange,

udgivne

af

„Sønderjydsk Samfund"

ved

J. J. Lohmann.

Kjøbenhavn, 1867.

V. Thaning & Appels Boghandel.

Trykt hos A. Friberg.

Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Lyst,
Den blev en Ring i Brynten, som dækker hendes Bryst.

(Edv. Lembcke.)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Modersmaalet.

1.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang som Hjertet kunde røre
I de dybe Dale mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

Der sad en lille Fugl i Bøgelunden,
Sødt den sang i Sommer-Aftenstunden.

Den sang saa sødt om deiligst Vang og Vænge,
Hvor Kjærminder gro, som Græs i Enge.

Den sang og sødt om Bølger blaa og hvide,
Under Ø, hvor danske Snekker skride.

Den sang om Alt, hvad det er Lyst at høre,
Allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre.

Den sang, som ingen andre Fugle sjunge,
Leged' liflig med min Moders Tunge.

Den sang, som talt ud af mit eget Hjerte,
Toner gav den al min Fryd og Smerte.

Da nynned' jeg saa smaat i Aftenstunden:
Flyv, Guldtop! flyv rundt i Bøgelunden.

O flyv fra Øresund til Dannevirke!
Syng til Dands, til Skole og til Kirke.

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge,
Syng, som ingen andre Fugle sjunge.

Da mærke alle, som har Mødre kjære,
Det er godt i Danmark at være,
I de grønne Sale mellem Nattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

2.

Mel. af Rung.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den Spædes Fryd,
Og glæder naar Issen graaner.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Moders Røst er den Vuggesang
Der huer os bedst af Alle,
Moders Røst har en himmelsk Klang,
Naar Børnene „Moder" lalle.

Modersmaal er de Fagres Sprog,
Os tryller i Ungdomstide;
Modersmaal er de Kjæres og,
Vi favne som Duer hvide.

Modersmaal var de Kongers Sprog,
Vi mindes med Fryd og hædre;
Modersmaal var de Kæmpers og,
Vi kalde med Stolthed Fædre.

Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde,
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa synges det sødt i Lunde.

Modersmaal er det Rosenbaand,
Som Store og Smaa omslynger,
I det lever kun Fædres Aand,
Og deri kun Hjertet gynger.

Modersmaal er vort Hjertesprog,
Kun løs er al fremmed Tale,
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

3.

Mel. En deilig ung Ridder.

Vort Modersmaal er deiligt, det har saa mild en Klang,
Hvormed skal jeg ligne det og prise det i Sang? —
En høibaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
Og hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud!

Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord
Til Elskovs sagte Bønner, til Seirens stolte Chor;
Er Hjertet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
Hun skjænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.

Og om i Øst og Vest vi har sværmed og søgt
De svundne Tiders Viisdom, de fjerne Landes Kløgt,
Hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud;
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud.

De Fremmede, de tænkte at volde hende Sorg;
De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
Men just som de meente, hun var i Baand og Bast,
Da lo hun saa hjertelig, at alle Lænker brast.

Og alle de Skjalde, hun skjænked Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Lyst,
Den blev en Ring i Brynien, som dækker hendes Bryst.

Hver kraftig Skjæmt, der lokker om Læben frem et Smiil,
Den blev i hendes Kogger en hvas og vinget Piil;

Hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som til Hjertet naaer,
Det blev en Steen i Muren, der hegner hendes Gaard.

Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
Og vore Navne glemmes som Snee, der faldt ifjor.
Og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud:
Men hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud!

4.

Som: Vermelands-Visen.

De sige, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind,
Som maa sin Skam med laante Pjalter dække:
Hun har dog Ild i Øiet og Roser paa sin Kind,
Og frels og rig er hendes Fædres Række;
Og naar hun bort vil kaste med Haan hver fremmed Klud,
Og bære kun sin Stammes hjemmevævede Skrud,
Forvist hun nyde skal en Dronnings Hæder.

De sige, at mit Sprog er en brystsyg gammel Mand,
Hvis trætte Hoved sig mod Graven sænker;
I tusind Aar han har dog mod Overmagt holdt Stand
Og brudt paalistet Trældoms rustne Lænker,
De Kræfter, han forliste, den Tid, han døsed hen,
Dem skal han Tifold fange af Friheden igjen;
Sin anden Ungdom har han end tilbage.

De sige, at mit Sprog er en Spurv i Tranedands,
En Ugle mellem Sydens Nattergale;
Men ingen anden Tone dog fængsle kan min Sands,
Og ingen kan som det til Hjertet tale;
Og ingen andre Lyd har en saadan himmelsk Klang,
Som dem, min Moders Stemme alt ved min Vugge sang.
Som dem, min Elskte hvisker i mit Øre.

De sige, at mit Sprog er for vegt for Nordens Mænd,
Et Maal for Kjællinger i Spindestue;
Men mangen Gang det rulled fra høien Dæk dog hen
Igjennem Stormens Drøn og Kampens Lue,
Og hver Gang det os kalder paany i Farens Stund,
Vi drage ud i Døden med dets Toner paa vor Mund,
Og det mod Himlen flyver med vor Ære.

Men lad vort Sprog kun være for Andre hvad det vil,
Vi fik ei bedre Skat end det at gjemme;
Det er vor Tankes Vinge, vort Hjertes Strængespil
Og Sjælens Speil og Følelsernes Stemme;
Kun det vor Sorg kan rumme, kun det kan bringe Trøst,
Kun det vor Drøm kan male og juble ud vor Lyst,
Kun det kan vort og Folkets Liv forplante.

5.

Som: Paa Sjølunds fagre Sletter,
ellert Dybt under Nordens Himmel.

Du Danske, som kan høre
De velske Toners Flugt
Hvi finder dog dit Øre
Vort simple Sprog saa smukt?
Veed du, som vidt har vanket,
Hvorfor din Kind blev rød,
Hvorfor dit Hjerte banked,
Naar Hjemmets Tale lød?

Fordi den Sjæl, som lever
I Folkets tause Bryst,
Som det i Modgang hæver
Og trodser Kampens Dyst,
Som i dets Idræt præger
Sin Fylde og sin Magt,
— Er den, der sig bevæger
I Sprogets Rhytmedragt:

Fordi, naar Tanken svinge
Sig dristig vil og vidt,
Paa Modersmaalets Vinge
Den kun kan flyve frit;
Og nynne kan vort Hjerte
Kun Tonerne, hvori
Vi lærte Livets Smerte
Og Livets Poesi.

Og disse Toner rnmme
Jo Folkets bedste Kraft;

Og aldrig de forstumme,
Før det sig selv har tabt:
Før Danmarks gamle Løve
Maa bære fremmed Aag,
Skal ingen Fremmed røve
Vort kjære danske Sprog!

6.

Mel. Skal jeg altid Bondepige være.

Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spundet paa min Teen;
Længe nok har hun, tydske Frøken, blæret
Sig i min Høistol, og jeg gnavet Been.
Nu vil jeg glad sidde, hvor jeg sad,
Fremmest vil jeg gaae i de Dandsendes Rad.

Mindes jeg kan, i hedenfarne Dage
Silke jeg sled i min Moders Rosengaard;
Rundt om mig sværmed Riddersvende strage,
Jeg gik med Guld og Perler i mit Haar.
Dronning jeg var, Krone jeg bar
Statelig i Dandsen med Konning Valdemar.

Ak, men da maatte jeg onde Dage friste;
Sorte Grev Henrik min Husbond fangen tog,
Ind over gjennembrudt Gjærde sig mon liste
Vendiske Bander, og stedse frem de drog.
Bort man mig smed — i Trælstuen ned:
Tydske Frøken dandsed i Dannekvindens Sted.

Ikke til Hove stedes meer jeg torde,
Neppe hos Bonden man mig undte Ro;
Haardhed jeg led, og vaanded mig jeg gjorde,
Naar man mig stødte, og traadte mig med Sko.
Bonden min Ven blev dog igjen
Græd med mig i Stilhed mangen Aften hen.

Dagene skifte nu — Gud skee Lov de skifte!
Atter i Høielofts-Sale tør jeg staae,
Slag vel end vanker af tydske Frøkens Vifte,
Stolt hun end stritter, vil ei afveien gaae.
Dog, trods al Strit, siger jeg frit;
Tydske Frøken dandses af Dandsen omlidt!

Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærskel og spnndet paa min Teen,
Længe nok har hun, tydske Frøken, blæret
Sig i min Høistol, og jeg gnavet Been.
Nu vil jeg glad sidde, hvor jeg sad,
Fremmest vil jeg gaae i de Dandsendes Rad.

Mindesange fra Danmarks Historie.

7. Uffe den Spage.

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

Kong Vermund den gamle, af Alderdom blind,
Men klog paa de fremfarne Dage,

Ved Eideren sad med Bekymring i Sind,
Han sørged for Uffe hin Spage.

Han havde ei meer end den eneste Søn,
Og ham kaldte Alle den Dumme.
Et Mandigheds Ord, som han nemmed iløn,
Var dog faret ud af den Stumme.

Og Uffe han stod nu mod Tydskere to
I Holmgang hvor Eideren strømmer,
Og Vermund den Gamle, han græd og han lo
Som Barnet, der underfuldt drømmer!

Den Gamle, han sad paa den yderste Kant
Af Dannemarks Rige det gæve,
Og det var hans Forsæt, om Tydskerne vandt,
Han vilde det ei overleve!

Han hørte det fløite i Luften som Stær,
Han hørte det knittre som Lynet,
Da kjendte han Skræp, sit opgravede Sværd,
Trods Skaden, han havde paa Synet.

Velkommen igjen fra de Døde! sa'e han,
Og indad sig flytted en Tomme,
Han tænkte: skjøndt ei paa den yderste Rand,
Tidsnok kan i Graven Du komme.

Han hørte det fløite i Luften paany,
Han hørte det knittre som Lynet,
Da sprang han fra Tue, der kvad han i Sky:
Nu Sagnet hos mig gaaer for Synet!

Nu Tydskerne begge laae døde som Sild,
Og Uffe stak Sværdet i Skede,
Og Rygtet om Seieren foer som en Ild
Fra Eider i Nør over Hede!

Og Dannemark jubled fra Hav og til Hav,
Saa Bladet sig underlig vender,
Og Uffe til Thronen, som Frode til Grav,
Hans Bondemænd bare paa Hænder!

Saa gik det ved Eider i ældgammel Tid,
For lang er med Tydsken vor Trætte,
Og der immer saa, naar os Lykken er blid,
Med Tydsken vi komme tilrette.

---

8. Holger Danskes Vise.

Mel. Marsk Stigs Døttre.

Vær hilset mit gamle Fædreland!
Du kjender mig vel ei ganske?
Dengang jeg var en navnkundig Mand:
De kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
Hvert Barn mit Navn skal kjende;
Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
Hvis Ry foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et selsomt Kaar:
Det aldrig i Verden ophører,
Og død kan jeg synes i tusinde Aar,
Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danskens Hjerte og Sind,
Jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
Dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Aand med Folkets Slægter foer hen;
Dybt slumrer den mange Gange.
Med Folket den vaagner og kommer igjen
Med Livet i Daad og i Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
Og glad jeg rækker ham Haanden.
Mit Levnet kommer hver Dansk ihu,
Som glædes ved Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død
Med Kraft jeg kommer tilbage;
Jeg er din fuldtro Hjælper i Nød
Paa Dannemarks gamle Dage.

---

9. Holger Danskes Morgensang.

Mel.: Kung Karl den unge hjelte.
Eller: Vift stolt paa Codans Bølge.

Nu vaagner Holger Danske
Med frisk og freidig Aand;
Til Fjendens Ridderhandske!
Til Vennen varme Haand!
Fuldkarsk jeg kom til Mæle
Med Sang jeg kom igjen.
Godmorgen! Danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

Frisk grønnes skal min Sommer
Trods alle Vintres Snee.
Hvor gammel Holger kommer,
I skal dog ung ham see.
Kun Mismod til mig skotter
Med Tvivl og Klageraab.
Afveien Klynkepotter!
Dansk Mand har modigt Haab.

Mit gamle Folk jeg kjender;
Det er saa ungt som før!
I Holgers unge Venner
Det gamle Liv ei døer.
Jeg Liv og Tro forfægter:
Eet Folk! een Drot! een Gud!
Bort, bort hver kold Fornægter!
Hiin Tro kun holder ud.

Nu rider jeg til Thinge
Og op til Kongens Gaard,
Helt djervt skal Ordet klinge,
Hvor gamle Holger staaer.
Djervt Ord, men høvisk Tone!
Kun ærligt Blad fra Mund!
Respect for Folk og Throne!
Ad Maanen tuder Hund.

Paa Røsten blev jeg ofte
Af ærlig Bonde kjendt,
Og selv i Bondekofte
Af Krigsmand og Student.
Paa Haandtag, Blik og Mæle
Jeg kjender trofast Ven.

Godmorgen, danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

---

10. Det gamle Skjold.

Som: Vær hilset mit gamle Fædreland.

Mig huer helt vel det gamle Skjold,
Hvor Hjerter flokkes om Løver,
Men vorder Grunden i Hjertet kold,
Ei Løven Stordaad udøver.

Vel brænde ei Hjerterne hedt som før
Om end de ere lige røde;
Men før den sidste Hjertegnist døer,
Er de gamle Løver ei døde.

---

11. Holger Danskes Mærke.

Melodien af Gebauer.

I alle de Riger og Lande,
Hvorhen jeg i Verden foer,
Jeg fægted med aaben Pande
For hvad jeg for Alvor troer.

En Ørn var mit Hjelme-Mærke;
Paa Brynien stod Korsets Tegn.
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
Opslog jeg min Ridderhjelm;

De saae, jeg var Holger Danske
Og ingen formummet Skjelm.

Vil Dansken i Verden sægte,
Men dølger Aasyn og Navn,
Jeg veed, hans Aand er ei ægte —
Jeg tager ham ei i Favn.

---

12. Livet vaagner.

Som: I alle de Riger og Lande.

Det suser i Nordens Skove,
Det bruser fra dybe Hav:
Mine Børn under Muld og Vove
Har sprængt Aarhundreders Grav.

Det hvisker fra Land og Vove:
Vi komme dit Navn ihu:
Ei meer dine Sønner sove,
Vi leve paany som du!

Hvergang det suser fra Skoven,
Hvergang det bruser fra Hav,
En Røst vi høre fraoven
Og dybt fra Heltenes Grav.

Den hvisker om gamle Dage
Og om den kommende Tid,
Det svundne kommer tilbage
I vordende Slægters Id.

Ret aldrig forstummer ganske
I Nord hin lønlige Røst,

Ret aldrig meer Holger Danske
Skal jordes paa Danmarks Kyst.

Han svinger, sit Folk gjengivet,
Foryngelsens Krone i Haand,
Han lever med Folkelivet,
Han vaager med Nordens Aand.

---

13. Holgers Sang om Livet.

Mel. af Jørgensen.

Jeg saae kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
Da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
See frem, men ei tilbage! — Hvad Hjertet attraaer,
Maaskee dog engang under Solen du naaer.

Lad Bølger bortrulle! lad Løvet flagre hen!
Rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staaer igjen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
Dog Sol og Maane stiger fuldkarsk over Hav.

Lad rulle det Svundne i Tidernes Elv!
Det Liv, der ei bortfarer, er Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ei Ende, saa er der ingen Død,
Og vi er dog saagodtsom i Paradiset fød.

Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
I Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;

Og Havet ei ældes, og Jordens grønne Ø
Hver Sommer staaer forynget i livsgrønne Sø.

Een Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
Een Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang!
Og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'er ei tungt;
Men Hjertet gløder evig lyksaligt og ungt.

Hvor Livskilden springer, didhen staaer min Hu.
Hvor Livstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
See frem, men ei tilbage! — Hvad Sjælen attraaer,
Maaskee dog engang under Solen du naaer.

Men naaer under Solen ei Sjælen hvad den vil —
Saa er der andre Sole og andre Stjerner til.
Og slukkes alle Sole og Stjerner engang —
Dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

---

14. Thyre Dannebod.

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de vakre, vorne Drenge
Kan i Leding gaae,
Alt mod Saxer, Slaver, Vender,
Hvor man dem paa Tog hensender; —

En Ting mangler ved den Have:
Leddet er aflave.

Ved Guds naadig Forsyn hegnes
Dog det meste Land;
Og, hvad under Danmark regnes,
Nyder Værn af Vand.
Ingen Nabo skal iblinde
Gaa mod Danmark, og dog vinde; —
Blev kun Leddet hængt tilrette,
Skulde vel det tætte!

Holster, Vagrer, Lyneborger
Som en giftig Flod
Volde Jyden mange Sorger,
Øde meget Blod.
Men hvo hæmmer slig Uvane?
Skam det er at lade rane,
Medens Pil vi har og Bue,
Saa vort Lands Formue!

Saadan talte Dronning Thyre,
Ret kaldt Dannebod:
„I, som staa for Danmarks Styre,
Fatter freidigt Mod!
Gabet kan vi vel tillukke,
Saa vi ei os lade pukke
Af hver fremmed Løbeskytte,
Der faar Lyst til Bytte.

Fra Moradset vest ved Strande
Til Møsund i Sli,
Vil en Vold vi vel bemande

Med en snever Sti!
Om Forlov skal hver Mand bede,
Hvis han agter ind at træde;
Nødig skal han atter fare
Hjem med stjaalen Vare.

Efter Ønske voxte Volden,
Dannevirke kaldt,
Som har mangen Tørning holden,
Før den slet forfaldt.
„Leddet," sagde Dronning Thyre,
„Har vi hængt; — Gud Vangen hyre!
At den ingen Fremmed bryder
Eller Hofbud byder!

Dannemark vi nu kan ligne
Ved en frugtbar Vang,
Hegnet trindtomkring; — Gud signe
Den i Nød og Trang!
Gid som Korn opvoxe Knægte,
Der kan frisk mod Fjenden fægte
Og om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale!

---

15. Valdemars-Tiden.

Som: Folkevisen om Asbjørn Snare.

Slaverne raadte paa Østersø,
Skoven staaer deilig grøn,
Kvinderne sukked fra Ø til Ø!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!

Nøden var stor, men og Hjælpen nær!
Det var Kong Valdemars Herreværd!

Axel og Esbern var Brødre to,
Tvillinger bedre paa Jord ei gro.

Sammen de beiled til Pris under Ø,
Sammen de seiled fuldhøi en Sø.

Valdemar Fader og Valdemar Søn
Æred dem begge i Lys og Løn,

Sammen de sove i Danevang,
Sammen de svæve i Heltesang.

Valdemar Seier i Kjortel rød
Blegnede over de Heltes Død.

Seier ham fulgte vel trindt paa Sø,
Venner han savned dog under Ø!

Længe han leved den Danedrot,
Dannemarks Haab blev med Haaret graat.

Sammen de sank i Kveld paa Baar,
Sammen de sov i mange Aar.

Dannemarks Haab i Moder-Skjød
Immer dog sover med Kinden rød!

Derfor med Vemod lys og blid
Mindes vi Valdemarers Tid.

Mindet vel lader som ingen Ting,
Er dog et lønligt Kildespring.

Immer det risler: engang paany
Haabet sig svinger som Fugl i Sky!

Fuglen har sunget og synger end:
— Skoven staaer deilig og grøn —
Valdemars-Tiden oprandt igjen!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne
sammen!

---

16. Dannebrog.

Vindene suse og Voverne gaae
Mod det fremmede Land,
Kong Valdemar seiler paa Bølgen blaa.
Det hellige Kors vil han plante paa
Den Hedningestrand. —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Hans Kæmper følge med Skjold og Stang
Til Hedningestrand,
Og Præsterne følge med Messesang,
Og Skjaldene drage med Harpeklang
Til den fremmede Strand. —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Bispen han taler et Manddomsord:
„Kast Ankeret ud
Om Fjenderne mylred som Støv paa Jord,
Vi have dog Seieren med ombord,
Thi med os er Gud.“ —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Der stod en Strid paa den fremmede Strand
Med Bulder og Gny;
De Hedninger stimled saa tykt som Sand,
Dem lysted at dræbe hver christen Mand;
De tuded i Sky. —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Og Kæmperne strede med Skjold og Stang,
Med Dommedagsslag,
Og Præsterne strede med Bøn og Sang,
Og Skjaldene hæved en Harpeklang
Blandt Sværdenes Brag. —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

„Staa fast, staa fast, hver en Dannemand,
Som paa Korset troer!
Og rinder vort Blod paa den fremmede Strand,
Staaer Paradisporten os aaben paastand
Alt efter hans Ord.“ —
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Da skille sig Skyernes dunkle Grund,
Det blænded som Lyn,
Der svæved et Banner i samme Stund
Med snehvidt Kors i den røde Bund
For Heltenes Syn:
Fra Himlen er Dannebrog falden.

Og frem gik Dansken, og Seirens Sang
Steg vældig mod Sky. —
Gud lade det Banner end mangen Gang
Høit flyve med Seir over Kampens Vang
Og frelse paany! —
Fra Himlen er Dannebrog falden. —

---

17. Dronning Dagmar.

Gammel Folkemelodi.

Dronning Dagmar ligger i Ribe syg,
Til Ringsted er hun ivente,
De bedste Fruer i Danmark er,
Dem lader hun til sig hente,
Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar.

Vil Gud det have, maa saa det skee,
At Døden han skal mig gjæste,
I sende strax Bud til Skanderborg
Og hilser fra mig paa det bedste!"

Og det var den liden Smaadreng,
Han lod sig ei længe forlide,*)
Før han rykte Sadel fra Bjelken ned
Og lagde paa Hors det hvide.

Ind da kom den liden Smaadreng,
Og stædtes han for Borde,
Han var saa snild i Tale sin,
Og saa tog han til Orde.

„Dronning Dagmar har mig til eder sendt,
Hun vilde med eder samtale,
Hun længes saa fast overbrat,
Hun hvener**) sig lydt i Sale."

Dankonning slog sammen det Tavlebord,
Saa alle de Terninger sjunge,

*) opholde.
**) vaander.

„Forbyde det Gud i Himmerig,
At døe skulde Dagmar hin unge!"

Der Kongen han drog fra Skanderborg,
Da fulgte ham hundrede Svende,
Men der han kom til Gredstedbro,
Kun Dagmars Dreng hin venne.

Der han red over Randbøl-Hed'
Da fulgte ham femten Svende,
Der han kom over Riber-Bro,
Da red den Herre alene.

Der er stor Ynk i Fruerbur,
Naar alle Øine græde.
Dronningen døde i liden Kirstens Arm,
Da Kongen red op af Stræde.

Og det var Dannerkonning,
Han ind ad Døren treen,
Det var liden Kirsten bolde,
Hun rakte ham Haand igjen.

Jeg beder eder alle, Jomfruer og Møer,
Jeg beder eder hver og alle,
I bede en Bøn for Dagmars Sjæl,
At hun maatte med mig tale!

Jeg beder eder, Fruer med høvisk Hu,
Saamange som her ere inde,
I bede en christen Bøn for mig,
At jeg maa tale med hende!

Saa fulde de ned paa deres Knæ,
Saamange som der vare inde,
For mindelig Bøn og kongelig Graad
Lod Dagmar sig levende finde.

Dronning Dagmar reiste sig op paa Baar,
Hendes Øine var blodig røde:
„Min ædle Herre, Kong Valdemar,
Hvi gjorde I mig den Møde?

Dog Ingen tør ved at ræddes for mig,"
Jeg haver ei andet misgjort,
End at mine Silkeærmer smaa
Jeg haver om Søndag snørt.

Den første Bøn, jeg beder nu,
Den undes mig, som jeg tænker:
Alle fredløse Mænd dem give I Fred,
Og løs alle Fanger af Lænker!

Min ædle Herre! nu har jeg talt,
Vil meer af mig I vide?
Der sidder Guds Engle i Himmerig,
De maae fast efter mig lide.

Nu er det Tid, jeg farer herfra,
Jeg maa ikke længere dvæle,
Himmerigs Klokker de ringe for mig,
Mig længes til fromme Sjæle.
Udi Ringsted hviler Dronning Dagmar.

---

18. Niels Ebbesen.

Egen Melodi.

Om Dannemarks Kvide der lød en Sang
Saa sørgelig;
Der var ingen Konning i Dannevang,
Men Borger-Krig;
Dansken var fredløs i Skov og paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
For Tydskerne reves om Danmark!

Det voldte en Konning saa svigefuld,
Som Skum paa Vand,
Det voldte to Grever af Jettekuld
I Holsterland;
Mange om Skylden og Flere om Skaden,
Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Grev Geert var en Kæmpe, en Hals fuldhaard
Som Staal og Jern,
Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
Fra nær og fjern;
Alting han voved for lidet at vinde,
Spared som Nelden ei Ven eller Fjende,
Og Tydskerne reves om Danmark.

Grev Hans var en Kræmmer, holdt Huus i Kiel
Med Høg og Hund;
Han kaldtes den Milde, for evigt Smiil
Var om hans Mund;

Ræven i Skoven og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
Paa Nørreriis,
Og aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Priis;
Han tog af Dage den kullede Greve,
Fri vilde han enten døe eller leve,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Den kullede Greve drog op i Nr,
I Herreværd,
Han rykkede frem, som han pleied før,
Med Ild og Sværd;
Jyderne alle, fra Randers til Ribe,
Dandse han bød efter Holsternes Pibe,
For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Jydsk,
Din Frist er kort;
Vil ikke i Galgen du lære Tydsk,
Saa pak dig bort!
Skam skal du faae med Hr. Bugge paa
Halden,
Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
For nu raader Tydsken i Danmark!

Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:
Hæng Tyv og Skjelm!
Men hæng ingen Ridder, før Sværdet brast
Med Skjold og med Hjelm!

Vogt dig for hvem du til Fredløshed dømmer!
Langt ei fra Børn og fra Hustru jeg rømmer,
Mens Tydskerne rives om Danmark!

Med Tydskere vrede i Tusindtal,
I Kammen kry,
Den kullede Greve drog ind med Bral
I Randers By;
Ilde han tured og værre det tegned,
Kvinderne bæved og Børnene blegned,
For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen foer da i Harnisk brat
For Landefred,
Han gjæstede Greven en Foraarsnat
Og Sværdet beed;
Fri vilde han enten døe eller leve,
Livet han tog af den kullede Greve,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Sig hævned de Holster ved Skanderborg,
Der faldt vor Helt,
Og sjunget der blev om Jyllands Sorg
Ved Sund og Belt;
Aldrig hans Minde dog lægges i Muld,
Han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
Da Tydskerne reves om Danmark!

Forgangne er siden femhundred Aar,
I Lyst og Nød,
End Dannebrog vaier, og Danmark staaer
I Aften rød;

Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!
Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
Lad Tydskerne græde for Danmark!

---

19. Kong Valdemars Jagt.

Paa Sjølunds fagre Sletter, ved Østersøens Bred,
Hvor Skoven Krandse fletter om Engens Blomsterbed,
Hvor Sølverkilden glider nu ved Ruinens Fod,
Der stolt i gamle Tider en Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjæmtsom Tale og lystig Tidsfordriv.
Kong Valdemar der bygged' saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged, til Verden sank i Gruus.

Med lystig Jægerskare paa hviden Ganger fløi
Den Konge tidt med Fare hen over Stub og Høi;
Men i den raske Glæde ved Jægerhornets Klang
De glemte tidt at bede og høre Messesang.

I Muld for længe siden Kong Valdemar er lagt,
Men sælsomt gjennem Tiden gaaer Sagnet om hans Jagt.
Tidt korser arme Bonde sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde ham suse vildt forbi.

---

20. Dronning Margrethe.

„Den Snor, som lægges af Strænge tre,
Den brister fuld næppelige, —
Det siger Viismand foruden Spe, —
Om hun lægges lempelige.

Den Snor jeg lagde til Nordens Tarv,
Da Sverrig mig kaared til Frue,
Og Norge til Danmark jeg fik i Arv,
At hjælpes af fælles Formue.

Ei nogen Vold eller Verdsens Magt
De Trillinger Skade kan vorde,
Naar sammen de blive ved den Pagt,
Som dem til bedste jeg gjorde.

Thi raader jeg alle Jer gode Mænd,
Som skulle for Rigerne svare,
Det være sig Ridder, det være sig Svend,
At I den Pagt lade vare.

Ei Uvenners Ord I give i Gjem,
Som Eder til Andet raade;
Det bliver alene til Fryd for dem,
Men Eder til Vee og Vaade!"

---

21. Hertugen og Dannekvinden.

Som: Der staaer et Slot i Østerrig.

Hertugen red fra Kolding By
Til Aabenraa med Brammen,
Der mødte han en Kvinde brat,
Sig kun til liden Gammen.

Og hør Du gamle Kjælling god,
Du est en kyndig Kvinde,
Du sige mig af rundet Rod
Alt, hvad Du har i Minde.

„For Sandhed siger jeg dig, Søn,
Jeg vil ei for dig lyve,
Jeg mindes Konger i Dannemark
Henved halvsemtsindstyve.

Jeg mindes som en Drøm Kong Dan,
Ham love Danske Tunger.
Jeg mindes ligedan Kong Skjold
Med alle hans Skjoldunger.

Jeg mindes Frode Fredegod,
Jeg græd og da han døde,
Jeg vidste ei, at paa den Tid
Vor Herre lod sig føde.

Jeg mindes Thyre Dannebod,
Da kom jeg først i Kirke,
Jeg var da en halvvoxen Mø,
Bar Steen til Dannevirke.

Jeg mindes grandt den store Knud
Og alle Valdemarer,
Jeg mindes dermed, Verdens Glands
Den glimrer og bortfarer.

Jeg mindes sidst med Atterdag
Hans Datter Margarethe,
Hun var af samme Rod som jeg,
Hun om sin Mage ledte."

„Du tykkes mig en Kjælling led,
Du altfor gamle Kvinde,
Jeg rider mig ad Gottorp til
En vænere at finde.

„Slet ei er jeg en Kjælling led,
Bær end jeg Stav og Pose,
Saa lidt som du en Ridder god,
Er stribet end din Hose."

Hertugen spored Hesten sin,
Og lod ad Veien stryge,
Og Kvinden snøred sine Sko,
Foer. som hun kunde flyve.

Hertugen red i kort Gallop,
Forbi ham løb dog Kvinden,
Paa Urnehoved sattes Thing,
Hun kom dog did forinden.

Den Hertug frem paa Thinge gik
Og høsted Pris og Ære,
Men efter gik den Kvinde god
Og gav paa hannem Kære.

„Og hør du gamle Kjælling god,
Ei saa paa mig du kære,
Her staaer saa bold en Riddersmand,
Og din saa skal han være."

Og Hjertet blev saa stort derved,
Alt hos den Dannekvinde:
„Ja, kunde jeg den Ridder faae
Og Fruer-Navnet vinde!"

---

22. Kong Christian den Anden.

Melodie af Chr. Bull,
eller som: Kongen raader for Borgen.

Alle smaa Fugle, i Skoven er,
Over Høgene føre de Klage,
De rive af dem baade Fjer og Duun
Og vil dem af Skoven jage.
Men Ørnen bygger i Fjeldet ud.

Saa fløi de op i Egetræ
Om Raad at spørge og søge,
Hvordan de skulde en Konge faae,
Der kunde frie dem fra Høge.

Derom da sang en lille Fugl,
Det var den usle Krage:
„Vi keise til Konge den gamle Ørn,
Da faae vi gode Dage!

Og det var alle de Fugle smaa,
De gav dertil deres Minde,
Og Fuglekongen blev da den Ørn,
En bedre var ei at finde.

Det, svared i Hast den stolte Høg,
Tilstede vi ingenlunde,
Skal Konning være den gamle Ørn,
Vi alle maae gaae tilgrunde.

Der han det spurgte, den gamle Ørn,
Han blev saa harm i Huen,
Og slog saa til den stolte Høg,
Som Høg slog før til Duen.

Derover glædtes de Fugle smaa,
De sang, hver med sin Stemme,
I Lunden var Fryd og Fuglesang,
Mens Ørnen selv var hjemme.

Men sammen da foer den Høgehær,
De skjulte baade Mark og Enge:
„Nu lader os fare i Flok til Lund,
At lyse den Ørn til Senge!"

Vel Duen fløi til den gamle Ørn,
Og vared ham ad hans Skade,
Hun sagde: nu kommer den Høgehær,
Du lave dem Birtingsbade!

Dertil dog svared den gamle Ørn,
Mens begge hans Øine runde:
Formange Muus de bide en Kat,
Thi maa jeg rømme af Lunde.

Fra Skoven da fløi den gamle Ørn,
Det timedes saa ilde,
Og alle de arme Fugle smaa
De fore om Raad saa vilde.

Nu Høgen sidder i Egetop
Og breder vidt ud sin Vinge,
Men alle de andre Fugle smaa,
Dem Sorrig og Nød mon tvinge.

Nu Kragen sidder paa baren Kvist,
Ei mere den Høgen undte,
Og Uglen den flyver i stor Uro,
Sig skjuler i Elletrunte.

Nu Viben med sin høie Top,
Han dukker i Agerrene,
Og alle de Fugle, som kvad i Lund,
Nu tie kvær som Stene.

Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
Hvor før var Fuglesange,
Mig ynkes over de Fugle smaa,
De Dage dem gjøres saa lange.

Gud hjælpe og ham, den gamle Ørn,
Som flyver paa vilden Hede!
Han veed sig hverken Ly eller Læ,
Hvor han kan bygge sin Rede.
Men Ørnen bygger i Fjeldet ud.

---

23. Christian den Fjerde.

(Paa „Trefoldighed" 1644).

Melodie af Rung.

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge!
Mens fjerde Christian var Konge,
Da krigede Svier og Daner
Alt efter de forrige Vaner.
Og der gaaer Dands paa vildene Hav —
Saa mangen En dandser sig der i sin Grav.

De mødtes engang og til Dysten
Ei langt ifra femerske Kysten,
Med Bosler af Jern de trilled,
Om Lemmer og Livet de spilled.

Da kom der fra Fjenden en Kugle,
Der gav baade Rifter og Bule.

Omkring fløi saa vide de Splinter —
Det var en Salut uden Finter.

Da var der at skue et Under,
Slet Ingen fornam sine Vunder,
Om Broder og Ven monne falde,
For Kongen kun sørged de Alle.

Men daaned kun var han en Kjende,
Han reiste sig brat overende,
Paa Sværdet han støttede Handen
Og visked sig Blodet af Panden.

„Frisk op! mine Søgutter flinke!
Paany lader Lynene blinke!
Paany lader Tordenen skralde!
Paany lader Hagelen falde!"

Den faldt under Torden og Lynen,
Mens Blodet løb Kongen i Brynen,
Men, længe før Dag var udrunden,
Den blodige Seier var vunden.

End see vi paa Rosenborg Klædet,
Som kongeligt Blod haver vædet.
Tohundrede Aar ei udsletter
De kostbare purpurne Pletter.

Hvi skulde da Tiden hin stærke
Udslette os Danskhedens Mærke?
Hvi skulde fra Vandet vi drives?
Hvi skulde paa Landet vi kives?

Tidsrøsten jo haver os vækket:
„Pur ud! alle Mand nu paa Dækket!
Formerer den trofaste Kjæde!
Da kunne med Lyst I fremtræde,
Om der gaaer Dands til Lands eller Vands,
Da vinde I Seierens straalende Krands."

---

24. Kjøbenhavns Beleiring 1658.

Mel. Kong Christian stod ved høien Mast.

Det var en Februari-Kveld,
Saa mørk og kold,
Da Danmarks Throne stod paa Hæld,
Og nær sit Fald var Folkets Tjeld;
Da Rigens Værn og Grændseskjel
Var Axels Vold,
Og, af sin Seiersflugt berust,
Carl Gustaf alt saae sønderknust
Dets Skjold.

Men paa den lave Vold der stod
En Mur saa fast:
Med freidigt Sind og roligt Mod
En Kreds af Kæmper Fod ved Fod,
Og Hver, som stormed derimod,
Fik Skam og Last.
Der standsed Undergangens Strøm,
Og Sveakonnings stolte Drøm,
Den brast.

Og da den lange Nat saa veg
For Morgengry,
Svandt Fortids Skygge, stum og bleg,

Og frem af Kampens haarde Leg
Med Krands om Haaret Danmark steg
Som født paany;
Det gamle Samfunds Skranker faldt,
Thi Klerk og Borger delte halvt
Dets Ry.

To hundred Aar, med Nød og Held,
Sank ned i Hav:
Hvad dengang blev fortjent saa vel,
Stod længe hen som gammel Gjæld;
En anden Fredrik af sig selv
Tilsidst det gav.
En anden Aand i Nord blev vakt,
Og Had og Harm for evig lagt
I Grav.

Men lige stærk skal Mindets Røst
Vort Øre slaae,
Og tone gjennem trofast Bryst,
Og løfte Mod og sænke Trøst,
Og lægge Sæd og love Høst,
Mens Tider gaae!
Og flammer atter Kampens Baun,
Som Fædrene for Kjøbenhavn
Vi staae!

---

25. Danmarks Roes.

Melödie af Joh. Hartman.

Kong Christian stod ved høien Mast
I Røg og Damp,
Hans Værge hamrede saa fast,

At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
Da sank hver fjendtlig Speil og Mast
I Røg og Damp.
Fly, skreg de, hver som flygte kan,
Hvo staaer mod Danmarks Christian
I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver som veed et Skjul,
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
I Strid?

O Nordhav! Glimt af Vessel brød
Din tykke Sky:
Da tyede Kæmper til dit Skjød,
Thi med ham lynte Skræk og Død,
Fra Valen hørtes Vraal, som brød
Den tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold,
Hver give sig i Himlens Vold
Og fly!

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Saa stolt som du mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!

Og rask igjennem Larm og Spil
Og Kamp og Seier før mig til
Min Grav!

---

26. Ivar Hvidtfeldt.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Som ansaae Tapperhed for Pligt
Og skjalv ei naar det gjældte.
Saa var vor Juel og Adeler,
Og Tordenskjold og mange fleer,
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Men fremfor alle Hvidtfeldt kan
Den Uforsagte hedde.
Hvo saae sin Død saa vis som han,
Og gik i den med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal,
Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Han under Gyldenløve stred
Imod en talrig Fjende:
I Striden havde han et Sted,
Hvor der var Roes at vinde.
Det Heltens Roes og Glæde er,
I Kamp at være Fjenden nær.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Nu luktes mangt et Øie til,
Han Lag paa Lag dem sendte,
Da pludselig haus stærke Ild
Hans eget Skib antændte,
„Kap Anker, Hvidtfeldt! fly til Land!
Ved Flugt Du Livet frelse kan!"
Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

„Nei!" svarte han, „fly vi derhen,
„Staaer Danmarks Flaade Fare;
„Og skulde Dansken vove den,
„For eget Liv at spare?
„Døe skal vi, men vi hevnes maae,
„Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

„Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Hans Sømænd rask gjentoge:
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge,
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og alle døde Heltedød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøe Hvidtfelds Roes,
Hans kjække Sømænds Minde!
Bør de ei i hver dansk Matros
En værdig Landsmand finde?
Naar Danmarks Ære kalder os,
Som de vi byde Døden Trods,

Vort Fædreland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

---

27. Dannebrog.

Melodie af Bay.

Vift stolt paa Codans Bølge,
Blodrøde Dannebrog!
Din Glands ei Nat skal dølge,
Ei Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
Som sang i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hæved
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes skal ei uddøe.

Suus høit i Kampens Bulder
Om Juel, din Kæmpe bold!
Naar Tord'nen om dig ruller,
Du sjunge: Tordenskjold!
Og flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvidtfeldts Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan;
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian.
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædebon,
Hvergang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker,
Naar, Dannebrog! han seer
Dit hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær. —
Vift høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde
Din Glands omstraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!
Vai stolt ved indisk Kyst!
Og ved Barbarens Lande
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder
Og dine Kæmpers Priis,
Og Heltene det glæder
I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
De blusse ved dit Navn,
Vil for din Hæder drage
Med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynier springe,
Og Danmarks Hjerter døe!

---

28. Den anden April 1801.

Egen Melodi.

Sving Dig, glade Sang fra Jorden
Høit mod Himlens hvalte Buer!
Tolk den Lyst, som hæver Norden,
Som hvert Hjerte gjennemluer.
Lad vor Glædes Samklang ligne,
Fulgt af tusind Harpers Lyd,
Seraphchorene, som signe
Himlens Salighed og Fryd.

Jubelraab fra Festens Halle
Dristig gjennem Luften brage!
Hellig, hellig, sjunger Alle!
Helligskjønne Dag blandt Dage!
Thi med Evighedens Runer
Skrives Du med Helteblod,
Toner, Lurer og Basuner,
Toner Danmarks Kæmpemod!

Unge Piger, unge Kvinder,
Iler til de Dødes Have!
Plukker Glemmigei, og vinder
Krandsen om de store Grave!
Taber Løvet, Egeskove!
Spred det, Storm, paa Danmarks Hav!
Pryd, Natur, den stolte Vove,
Som blev Dannerheltens Grav!

Ingen Graad i sorgfuldt Øie
Følge Kampens blege Sønner.
Held dem, held dem!! Hist den Høie
Tappert Ædelmod belønner.

O, hvor frisk er Krandsen vundet
For din Ære, Fædreland!
Den skal staae, som Øresundet,
Mens der er en Dannemand.

Odins Kæmpehøie sjunke,
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden,
Dag, som en elektrisk Funke
Livnede Du atter Norden.
Oldtids Kraft og Oldtids Ære
Skjænktes atter os ved Dig.
Derfor, store Dag, Du være
Evig uforglemmelig!

---

29. Willemoes.

Kommer hid, I Piger smaa!
Strængen vil jeg røre,
Taarer skal i Øiet staae,
Naar min Sang I høre:
Om saa bold en Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ven,
Sørgelig jeg sjunger.

Han var Dreng, men stod som Mand,
Medens I var spæde;
Staae og slaae for Fædreland
Var den Unges Glæde;
Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn,
Kongedyb er Strømmens Navn,
Der blev Helten viet.

Sælsomt i hans Aand det lød:
Hører du, det dønner!
Dannemark er stedt i Nød,
Kalder sine Sønner!
Og som gamle Danmarks Søn
Fløi han mod det høie Døn,
Fædreland at værge.

Ak, den Gæve kom og saae
Fædrelandet bløde. —
Hvor de stolte Snekker laae,
Var saa tomt og øde.
Disse Snekker var hans Hjem,
Han opvoxte mellem dem,
Stred i deres Skygge.

Vinter led, og Isen brast;
— Over sølvblaa Vande
Christian med sin høie Mast
Lod fra Norrig stande;
Helten stod saa rørt i Sind,
Store Taarer faldt paa Kind,
Her han Snekken skued.

Høie Magter, I som slog
Dannemark med Jammer,
Lad mig til min Afgang dog
Boe i dette Kammer!
Men skal ogsaa det forgaae, —
Lad mig først da Bane faae
Paa dets røde Tilie.

Hist i Nord gaaer Odden ud
Mellem høie Bølger;
Der blev Døn af stærke Skud,
Christian ei sig dølger;
Men som gamle Christian
Staaer han fast paa danske Strand,
Skjøndt hans Blod udrinder.

Willemoes, Du maatte gaae,
Andet Hjem at finde;
Taarer i vort Øie staae,
Men de tør ei rinde;
Ak, thi vilde vi, at Du
Skulde vanke her endnu,
Christian overleve?

Hører det, I Piger smaa,
I maa ikke græde;
Men, naar over Eng I gaae,
Mellem Vaarens Spæde,
Binder da af dem en Krands,
Parrer Blomsterne med Sands
Til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
Hjertet røre kunde
Sjunger den da mangen Gang
I de stille Lunde;
Sjunger den ved breden Strand,
Naar henover hviden Sand
Voven sagte triller!

---

30. Maitræet.

Melodie af C. Bull.

Svend Grathe var Konning i Danmark,
Det blev ikke Riget til Baade;
For Dansk var den Herre ei vel tilpas,
Og falsk var hans Hyldest og Naade.
Maien er sød i Danmark!

Med Næsen i Sky mellem Bondemænd,
De fik ham kun daarlig i Tale;
Han ligger begravet i Mosedynd,
Saa nederlig maatte han dale.

Kong Frederik den Sjette af Dannemark,
Han hviler i Kirken med Ære,
Til Skyen ham løfted' hans Bondemænd,
De vilde paa Hænder ham bære.

Den Herre var Dansker af Hjertensgrund,
Spagfærdig i Høielofts-Sale,
Den ringeste Mand paa sit Modersmaal
Med ham kunde snakke og tale.

Han bænked' saa høit sine Bondemænd
I Raadet blandt Herrer og Grever,
At, mens der er Mai i vor Bøgeskov,
Hans Minde i Hjerterne lever.

Det var paa en Maidag, det Brev udgik,
Hans Bønder ei noksom kan prise,
Med Glæden de ride nu Sommer ad By
Og synge Kong Frederiks Vise.

Ja, nu er der plantet et Maitræ godt
Af Kongen og Folket paa Stevne,
I Banker og Huulveie gik det før,
Men Kjærlighed Alt kunde jevne.
Maien er sød i Danmark!

---

31. Peder Hjort Lorentzen.

„Nu har vi Leddet hængt tilret,
Og Gud vil Vangen hyre,
At ingen Fremmed bryder det," —
Saa mælte Dronning Thyre;
Men tidlig sluktes Thyres Aand;
Og Leddet sank for Fjendehaand,
Og smeddet blev et Slavebaand
For Anguls frie Sønner.

Hvor „Danmarks Hertug" Knud med Staal
Skrev Venden danske Love,
Tør nutildags det danske Maal
Sig knap til Tinge vove;
Der staver nu hver Skolepog
Heel drøvelig sin tydske Bog;
Der tør Guds Ord i Hjertets Sprog
Ei Vei til Hjertet finde.

Har da det danske Folk ei Gnist
Af Fædres Kraft tilbage?
Har det mod Vold og Argelist
Til Værn kun daadløs Klage?
Og vil det pleie Ro og Mag,
Indtil det seer engang den Dag,

Da Danmarks himmelfaldne Flag
For „Brændenælden" stryges?

Nei, Brødre! nei, vi har udtømt
Vor Kummers Kalk til Bunden,
Og al den Lykke, vi har drømt,
For Nuets Krav er svunden:
Hvad Folket vil, det Folket kan; —
Nu vil vi, at vort Fædreland
Forynget skal fra Gravens Rand
Til Seir og Frihed stige.

Og see! — det lysner alt i Syd:
Midt paa de Tydskes Thinge
Pe'r Hjort Lorentzen slog til Lyd
Med Modersmaalets Klinge;
Og Thyres Vold er reist paa Tryk,
Og Slesvigs Bønder, Ryg mod Ryg,
Vil slaae en Skandse, fast og tryg,
Om Danmarks nye Rige!

---

32. Tydsken og Sønderjyden.

Mel. Norsk Flrgsang.

Den Tydsker han sagde, nu vil jeg ha'e fat
Paa Danmarks afmægtige Rige,
Maaskee kan jeg end faae lidt Skik paa det sat,
Det ligger for Haanden saa lige.
Forbedres det skal efter Gothaer-Snit
Og naar det er færdigt, see saa er det mit!

Paa Tryk skal der synges om Pige og Land,
„Kong Cristian" vi strax oversætte,

Og Bøgene flyttes til Lyneborgs Sand,
Der høre de hjemme med Rette;
Og Thorvaldsens Værker i Postdam skal staae,
Men Grundloven bedst kan til Bloksbjerg gaar.

„Graf Heinrich" skal spilles i Kjøbenhavn,
Studenterforeningen lukkes,
Og Byer og Gader kjønt skifte Navn
Men Flaaden i Pinde ophugges.
I Petri Kirke skal Hvermand gaae,
Og Dannebrog aldrig heises maa.

Det sagde den Tydsker og listed sig frem
Saa venlig, saa lumsk over Eider —
Og meente, at Striden var ikke saa slem,
Men bare som Frankfurterfeider. —
Da standset han blev, skjøndt han ei det forstod,
Hvorfra nogen Dødelig dertil fik Mod.

Men det var den slesvigske Bonde, der kom
Og stilled sig rolig i Veien
Og sagde: „See saa! nu kan Du vende om,
Thi saadan er her ikke Legen!"
Han vedblev at tale det Danske med Klem,
Saa mærkede Tydsken, han snart maatte hjem.

---

33. Frederik den Syvende.

Melodi. Vort Fødeland var altid rigt.

Du, som i Folkets Kjærlighed
Din Styrkes Væld har fundet,
Kong Fredrik! mon Du ogsaa veed,
Hvad Magt deraf er rundet?

O, Du maa være meget stærk
Og mægtig til et Kæmpeværk;
Thi Borger, Bonde, Læg og Klerk
Du fast til dig har bundet!

Vi elske Dig, fordi dit Bryst
Vort Haab og Ønske rummer,
Fordi Du glædes ved vor Lyst,
Og sørger ved vor Kummer;
Du slipper ei, vi slippe ei
Det fælles Maal, den fælles Vei,
Men styre efter samme Streg,
Hvor vredt saa Bølgen skummer.

Lad Danmark være nok saa Lidt,
Naar det os selv tilhører,
Naar Livet der sig sundt og frit
I egne Klæder rører;
Naar ingen fremmed Kig-i-Pot
Kan blande sig i Stort og Smaat.
Men Du, vor egen danske Drot,
Alene Spiret fører.

Og derfor drak Du Kæmpekraft
Af Folkehjertets Kilde,
For Frihedsværket, du har skabt,
Paa sikker Grund at stille,
At det saa lidt skal friste Fæld,
Som lægges ud for Daarskabs Gjæld,
Men Dig til Pris og os til Held
Bestaae til Tider silde!

Gud give Dig saa mange Aar,
At Du din Daad seer lykket;

At Du seer Rigets Urtegaard
Af Fredens Palmer skygget:
At Du seer Slesvig bundet fast
Med Grundlovstankens seige Bast;
At du seer Danmarks ene Mast
Med Nordens Vimpel smykket!

---

34. Landsoldaten.

Melodi af C. Horneman.

Dengang jeg drog afsted, dengang jeg drog afsted,
Min Pige vilde med, ja min Pige vilde med.
Det kan Du ei, min Ven!
Jeg gaaer i Krigen hen,
Og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem igjen.
Ja var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,
Men alle danske Piger de stole nu paa mig,
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer, min Fader og min Moer,
De sagde disse Ord, ja de sagde disse Ord:
Naar dem vi stole paa
I Krigen monne gaae,
Hvem skal saa pløie Markerne og hvem skal Græsset slaae.
Ja det er netop derfor vi alle maa afsted,
For ellers kommer Tydsken og hjælper os dermed.
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

Naar Tydsken kommer her, naar Tydsken kommer her,
Beklager jeg Enhver, ja beklager jeg Enhver.
Til Peer og til Poul

Han siger: „Du bist faul",
Og skjælder man ham ud paa Dansk, saa siger
han: „Hols Maul",
For Folk, som taler alle Sprog, er det nu lige fedt,
Men Fanden heller inte for den, der kun kan eet;
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

Om Dannebrog jeg veed, om Dannebrog jeg veed,
Det faldt fra Himlen ned, ja det faldt fra Him-
len ned,
Det flagrer i vor Havn
Og fra Soldatens Favn,
Og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
Og den har Tydsken haanet og traadt den
under Fod;
Nei dertil er vor Fane for gammel og for god,
Og derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

Vi byde Fjenden Trods, vi byde Fjenden Trods,
Naar Kongen er med os, ja naar Kongen er
med os,
Med draget Sværd han staaer.
Han snakker ei, men slaaer,
Saa dansk som han var inden Konge her i
mange Aar,
De lade, som de troer, at han inte meer er fri,
Og selv vil de dog ha' ham i det tydske Slaveri.
See derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

For Pigen og vort Land, for Pigen og vort
Land,
Vi kæmpe alle Mand, ja vi kæmpe alle Mand,
Og vee det usle Drog, der elsker ei sit Sprog,

Og ei vil offre Liv og Blod for gamle Dannebrog.
Men kommer jeg ei hjem til min gamle Faer og Moer,
Kong Frederik vil trøste dem med disse hersens Ord:
Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat!
Hurra, Hurra, Hurra!

---

35. Den Frivillige.

Melodi. Saa kæmped de Helte.

Jeg kan ikke blive, jeg har iugen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren!
Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
Er med os, han giver os Seiren.

Aarhundreder Danmark var mægtigt og stort,
Men saa blev det plukket og plukket.
Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
For længe har Danmark nu sukket!

De kan overvælde vort lille Land,
Men rokke ei Mod eller Villie.
Thi nu slaae vi alle til yderste Mand,
Vort Skjold er saa reent som en Lillie.

Jeg føler mig stærk, og jeg kan holde ud!
Tak Moder, du vil, jeg maa stride.
Med mig er din Tanke og med mig er Gud,
Hvad troer Du din Søn da kan lide.

Farvel Allesammen! Jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Leiren.

Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
Er med os, han giver os Seiren.

---

36. Opraab.

Melodi. Frithiofs Vikingebalk.

Alt for tusinde Aar, førend Volmer og Knud,
Var der Brud paa vor Urtegaards Led;
Nu vil Utydsken bryde vort Rige og Sprog;
Gjennem Kamp faae vi skaffe os Fred.

Kommer, Brødre! herhid; vi vil plante af Sværd
Omkring Dannevangs Have en Tjørn;
Naar vi kæmpe som Mænd, naar vi seire og døe,
Skal vi signes af Børnebørns Børn.

Snart den glemtes, den nordiske Kjækhed og Kraft,
Sværdet rustede fast i sin Balg,
I den sløvende Fred, i den søvnige Tid,
Der bød Hæder og Ære til Salg.

Nu er atter oprunden en Dag for vort Land,
Straalen brød gjennem Skyernes Rift;
Det er Frihedens Sol, der skal vække vor Kraft,
Der skal styrke til mandig Bedrift.

Hvad er Liv uden Ros, hvad et Folk uden Sprog,
Uden Frihed og Hæder og Daad!
Som en Vaar uden Sol, som en Blomst uden Duft,
Som et Sværd uden Hjalt eller Od.

Rækmig, Broder! din Haand, gak saa trøstig afsted
Til en Kamp, hvor ei Fjenden er talt;

Kom ei hjem uden Skjold — før Du bæres
derpaa —
Der skal voxe en Tjørn, hvor Du faldt.

37.

Melodi. Saa kæmped de Helte af anden April.

Opmand Dig, Du Danske! lad Verden nu see,
At ei Du vanslægted i Tiden.
Skal Dannemark rammes af Skjændsel og Spee;
Nei, før skal vi knuses i Striden!

End ruller derude det sortlandne Hav,
Det bruser om Fædrenes Seire;
Paa Kæmpenes Høie, paa Heltenes Grav
Skal Voldsmænd ei haanligt sig leire!

For Frelse, for Frihed, i Trængselens Stund,
Vi kæmpe saa mange vi ere,
Og den skal vi kalde den feigeste Hund,
Som svigter sit Fædrelands Ære!

Vi drives jo ikke af Trods eller Had,
Vi kæmpe for Danmark, vor Moder.
Vort ældgamle Land vil man splitte os ad
Og bortrive Broder fra Broder.

Vi rase jo ikke med Ulvenes Mod,
Om hvo der den anden skal trykke;
Vi føle ei Tørst efter Menneskeblod,
Men Tørst efter Menneskelykke!

I Kreds om vor Konge som Muur vil vi staae,
Thi dansk er hans ærlige Tanke;

Og Fjenden skal trække det korteste Straa,
Naar Løven først reiser sin Manke.

Ja, Seier skal følge vor ærlige Sag,
Saavist som med kneisende Pander
Vi vende vort Øie mod Frihedens Dag
Og Ryggen mod Verdens Tyranner!

---

38. Bjarkemaal.

Melodi. Kongehaand og Folkestemme.

Sol er oppe, Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag;
Bud os bringer Hane-Vinger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Bælte!
Dag og Daad er Kæmpe-Riim!

Høit det gjalder, Luren kalder,
Kæmper op af Morgen-Blund,
Stolper knage, Luer brage,
Blusse over grønne Lund.
Vaagner! ei til Gammens-Tale,
Viin og Smiil i Konge-Sale,
Hildurs Leeg er nu for Haand.

Rolf kan blegne, Bjarke segne,
Hjalte svømme i sit Blod,
Leires Buer kan i Luer
Synke ned for Hjartvars Fod,
Han dog Marken ei beholde,

Før de Emmer vorde kolde,
Dræber ham den sidste Gnist!

Sol er oppe, Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag;
Bud os bringer Hane-Vinger,
Hanegal om klaren Dag;
Vaagner! vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Belte!
Morgenstund har Guld i Mund.

---

39. Sang for Flaaden.

Melodi af C. Horneman.

Gutter ombord! Agt paa mit Ord!
Skuden er lille, Faren er stor,
Søen er svær, Klipper og Skjær
Truer os her og der.
Op, Dannemænd, op! vel kuler hun bra',
Men dertil var I vant,
I mægted' at klare Skuden endda;
Er det ei sandt?

Rendsborg og Kiel vil uden Tvivl
Gjerne os atter narre April —
Derfor vi staae, Store og Smaa,
Rustet fra Top og til Taa.
Saa lempelig sidst med Handsker vi tog
Paa Nelden — hvad om nu
Vi Næverne rask om Ukrudtet slog? —
Hvad mener Du?

Seer Du ei, hvor Stormagten boer, —
Den er Dig nærmere end Du troer.
See ved din Lænd har Du en Ven!
Slaa Du kun Lid til den!
Ei Fremmedes Flag skal vise Jer Vei —
Om Dannebrog slut Kreds!
Ja heiser det op saa blodig, at ei
Det Hvide sees!

Tappre Soldat! Kom Kammerat!
Ræk mig din Haand, Tu raske Krabat!
Vil Du som jeg, skilles vi ei —
Vi skal jo samme Vei.
Et Ord er et Ord, en Mand er en Mand,
Vi to gjør fælles Sag,
Saa klare vi nok vort elskede Land
Og gamle Flag.

Styrmand ombord! Agt paa dit Roer!
Skuden er lille, Faren er stor,
Kjækt er dit Blik! Konge, Du gik
Støt paa et dansk Bestik!
Op, Dannemænd, op! ja Stormen er stiv!
Heis Flaget høit i Stavn!
Vi føre med Gud det slingrende Skib
I sikker Havn!

---

40. Soldatervisser.

Melodi. Ritsch Ratsch.

Seer I, hvem der kommer her?
Nu ei Tid der er til at sørge meer!
Frisk Mod, Liv og Lystighed
Jeg i Krig og Fred fører med.

I seer ei her en Cavaleer
Med fiin Maneer.
O nei! hos mig det Fine mærkes ei.
En grov Krabat, som er parat,
Til Alt, naar han bli'er desperat,
Er Eders Ven og Kammerat,
Den tappre Landsoldat.

Siig, hvad der iveien er!
Jeg er kommen her, for at hjælpe Jer,
Hør nu, hvor skal Slaget staae?
I kan slole paa, jeg skal slaae.
Min Vei man ei kan spærre mig,
Den kjender jeg:
Blot fremad, frem, og atter ligefrem!
Trods Ild og Vand og Blod og Brand,
Blot fremad, Marsch! det skal gaae an:
Thi Landsoldaten holder Stand
Og slaaes til sidste Mand.

41.

Melodi af C. Horneman.

Læg Musketten til Kinden, see Fjenderne flye!
Hør, det regner med Bly fra den ildsvangre Sky!
Avanceer, avanceer over Mark, over Hegn!
Vi faae Solskin idag efter saadan en Regn.
See, der blinker et Skud — det var sigtet ret flot. —
Kammerat, jeg er ramt. — Naa, lad det være godt!
Avanceer, avanceer! — det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

See, det rullende Train gjennem Huulveien
foer —
Hesten fnyser — der har vi den lille Major! —
Saa maa Fjenden afsted — Luften blev ham
for kvalm,
Vi har fløitet ham væk med det rungende Malm.
Ambulancen vil hente mig; nei kjør kun Jer Vei!
Hent min Nabo — Farvel! Jeg behøver Jer ei!
Avanceer, avanceer! — det er prægtigt at døe.
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

„Avanceer, avanceer!" det Signal er min Lyst,
Den Musik skal i Dødsstunden blive min Trøst.
Hvad! dernede i Skoven gjør Fjenderne Holdt —
Jeg vil med — jeg vil med — Ak mit Blod
bliver koldt.
Saa farvel, Kammerat — o men hils i mit Hjem!
Hils dem Alle — og siig jeg vil bede for dem.
Avanceer, avanceer! det er prægtigt at døe,
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

Der er Jubel derhenne — hvor kommer den fra?
Er det ham eller os? Der er Solen! Hurra!
Høit fra Skandsen deroppe, der vaier et Flag!
Det er Dannebrog! Tak — vi har feiret idag.
See den elskede Fane — den straaler saa reen!
Ha! det Syn — det kan trænge til Marv
og til Been!
Saa farvel! saa farvel! — det er prægtigt at døe
Naar man slaaes for sit Fædreneland og sin Mø.

42

Melødi. O Rendsborg, o Rendsborg!

A ga nok veed, hvo læng enno
Æ Prøisser ka holl Stand;
De ve wal waar et Stød enno
Faa di æ manne Mand;
Di fem aa trødde Tusend
Di ka wal knap foslaa;
Men tøv kuns lidt, di ska dov et
Wal Slesvig fræ wos taa.

A glemmer et saa raa igjen
Den føste Poskedav,
Den Ti te Mads han saaj ti mæ:
„Wo Krijsmajt æ saa slav";
Aa lisom te han saaj'ed
Saa trimled aasse Mads,
Han so saa naale te mæ
A bløv ret skidt tepas.

„Aa sæj mæ Mads, aa æ do død
Aa hodden æ do stæj?"
„„Ja a æ rele Skaan nok,
Men do ska et blyv ræj,
A fik no Bløj i Brøstet
De trøkker mæ saa hwot,
Men, hvis a dør, sæj te mi Faar,
a æ bløven skaat"".

Aa Mads han dø'e, aa a fik mæ
En aajen Kammeraat;
Han Mjekel hied, en Bels de war,

En tappere Sældaat;
Han stjinger mæ si Bangeniet
Æ Tydskere ihjel,
Men han bløv skaat i Ovselen,
Aa saa saaj han fawal.

Men a bløv hæssen aasse skaat
Udi mi hvenster Knæ,
Mi Bien de taav di fræ mæ,
Aa ga mæ jet a Træ.
De wa' wal knap saa linne,
Som de a gik aa far,
Men haad a ingen haat;
De haad misjel waat war.

43.

Melodi. Paa Sjøluuds fagre Sletter, af Gade.

Nu dækker Natten over
Alt med sin mørke Sky,
Og fra sit Dagværk sover
Trindt om os Stad og By.
Mens andre er tilsenge,
Og Alt omkring er tyst,
Syng op, I danske Drenge!
Lad Natten gaae med Lyst!

Syng om de glade Dage
I fjerne Fødestavn,
Før Krigens Ild mon drage
Og jog os fra dets Favn,
Da hvæssed vi kun Staalet

Til Høst paa Eng og Vang;
Paa Arnen blussed Baalet
Til Pigens Elskovssang.

Vi red til Sommergilde
Med Blomsterkrands om Hat;
Vi svang de Piger milde
Den lune Sommernat.
Ei Timerne vi talte
I Dands og munter Leg;
Naar da Trompeten kaldte;
Vi gjerne Søvnen sveg.

Nu til langt andre Dandse
Trompeten kalder her;
Blodrøde er' de Krandse,
Paa Slagets Mark vi bær'.
Stor Kiv er ved det Gilde,
Vi her indbydes til;
Med Fjender heelt umilde
Vi har alvorligt Spil.

44.

Melodi: Velkommen i din Ungdoms Lund.

Jeg er en dansk Soldat, Hurra!
En freidig Kammerat,
Med- og Modgang lige bra',
Til Daad som Spas parat;
Hvor fulde Bægre staae — Faldera! —
Jeg kan til Søren slaae,
Men jeg slaaer til, saasnart vor Fjende kommer.

Jeg er en dansk Soldat, Hurra!
En lystig Ungersvend,
De Piger smaa jeg holder a',
Og de af mig igjen;
Jeg har i hvert Kvarteer — Faldera! —
En Ven, i somme fleer,
Og alle Piger deres Jens mig kalde.

Jeg er en dansk Soldat, Hurra!
Mit Lands trofaste Søn;
Et Hjem og dagligt Brød mig ga'
Dets Slette sommergrøn;
Til det jeg staaer i Gjæld, — Faldera! —
Derfor dets Grændseskjel
Jeg altid vil med Liv og Blod forsvare.

Jeg er en dansk Soldat, Hurra!
Og Kongens svorne Mand;
„Mit Folk skal være frit" — han sa'e;
Som sagt, saa gjorde han.
Derfor af Hjertensgrund — Faldera! —
Og til min sidste Stund
Jeg tro og ærlig vil Kong Fredrik tjene.

Jeg er en dansk Soldat, Hurra!
Min Fane hvid og rød;
Jeg veed, at Himlen faldt den fra,
Og Seier det betød.
Og Seir den varsler end — Faldera! —
Derfor jeg følger den,
Saa seirer eller falder jeg med Ære!

---

45. Slaget ved Slesvig.

Færøisk Melodi.

Paaskeklokken kimed mildt fra den danske Kyst,
Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd,
Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Listet var i Mulm og Nat hid den tydske Hær,
Knap de danske Drenge fik Tid at spænde Sværd.

Aabent Bryst var Landeværn, Mod var Danskens Skjold;
Tydsken maatte bygge af egne Lig sin Vold.

Kuglen peb og Sværdet sang til Kartovers Brag;
Tydsken maatte lære det danske Sprog den Dag.

Over Thyras brustne Led Blad i Strømme randt;
Tydsken maatte kjøbe heel dyrt hver Fjed, han vandt.

Vegen er for Overmagt liden Flok tilsidst;
Men af Danmarks Ære den Intet haver mist'.

Slegnet er saamangen Kind, færre er de Faa;
og for Danmarks Ære vi end er nok at slaae;
Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

46. Den jydske Bondes Aftensang.

Melodi af Rung.

Naar Tydsken sin tørstige Ganger rider
Tilvands i Viborg Sø,
Saa siger Sagnet fra gamle Tider,
At Danmarks Rige maa døe;
Men Hjælpen er næst. naar Nøden er svarest,

Nu sidde de Tydske i mange Dage
Som Herrer i Jydens Hjem;
Hr. Ry' er vegen saa langt tilbage
Og tør ei maales med dem.
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

De øde oor Hest, og vor Ko de slagte,
De leire sig i vor Rug,
Og Bonden, som knap for Træl de agte,
Maa brede dem Disk og Dug.
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

Der gaaer og et Sagn paa den jydske Hede:
Engang kom Tydsken før,
Da drog Niels Jepsøn sit Sværd af Skede
Og gjente ham flux paa Dør;
Thi Hjælpen er næst. naar Nøden er svarest.

Er Ebbesens Daad end muldent Minde,
Og knap hans Lige fød,
Saa vist skal Jyden dog Frelse finde;
Vor Herre er end ei død:
Hans Hjælp kommer nok, naar Nøden er svarest.

47. „Idag maa Ingen vige!

Melodi af H. Rung.

Det var en Sommermorgen;
Før Solen stod i Øst,
Gik Danske til sit Dagværk ud,
At høste en blodig Høst.
Idag maa Ingen vige!

Før Fuglesangen vaagned,
Lød Hurraraab i Sky,
Og Røgen laa i tætte Lag,
Som Dug i Morgengry.
Idag maa o. s. v.

Imellem os og Fjenden
Var lagt en aaben Grav;
De Danske sprang i Graven ned,
Men de stod op deraf.

De Tydske stod bag Voldes
Og Palisaders Hegn;
De Danske gik med aabent Bryst
Mod Fjendens Kugleregn.

Tak være dem, som førte
Vor Hær til Fjendens Leir!
Og Tak hver Mand, som fulgte dem
I Liv og Død til Seir!

Tak Rye, tapre Fører
For vore Faldnes Trop!
Dit sidste Ord paa Ærens Dag

Har Saga tegnet op:
„Idag maa Ingen vige!"

48.

Melodi: De vare sya og syvsindstyve.

Det var ved Jevndøgnstid de Danske,
Dem lysted paany at stride
Og jage de Aadselgribbe hjem,
Som hakked i Slesvigs Side.
Det donner under D, det lysner over Sø,
mens Tiderne skride.

Og frem de drog over Mark og Hede,
Og frem over salten Vei;
Men haard blev Striden og Jagten lang,
Før Solhverv endtes den ei,
Det donner under D o. s. v.

Den første Gang, de Lykken fristed,
Hun gik dennem hart imod:
Den danske Hvalros rendte mod Land
Og stødte sit Hoved i Blod.

Den anden Gand de prøved den Jagt
Og lode Gangerne springe,
Da sprang de for kort over Koldingaa,
Og stakket Seier de finge.

Den Tredie Gaug var Løverne med,
Som hvile paa Danmarks Skjold,
De bed til og bed igjennem
Alt Tydskens Værn og Vold.

Og da blev Gribbens Fjedre plukket
Og svedet Nældens Blad,
Og tvættet blev den tydske Ære
Alt i et Birtingsbad.

Der funkler Minder paa Nordens Himmel
Med tusindaarigt Lys,
Og dog de skal ikke dem fordunkle,
Som bleve tændte nys,
Det donner under Ø, det lysner over Sø,
mens Tiderne skride.

---

49. Slaget ved Isted.

Mel Det var en Søndag Morgen.

Det var en Sommer-Morgen,
Endnu før det blev Dag,
Da yppedes paa Heden
Et Holger-Danske-Slag;
Da Sol stod op i Øster,
Den neppe var at see,
Og alle Fugle-Røster,
I Struben kvaltes de.

Det var paa Isted-Hede,
Og saa i Øvre-Stolk,
For gamle Danmarks Ære
Da stred det danske Folk,
Ja, for den danske Tunge,
Og for det danske Land,
Stred Heltene de unge
Som gamle Hildetand.

Der faldt den gamle Nordmand,
Den djærve Schleppegrell,
Han regned meer ei Kugler,
End Hagl det haarde Fjeld!
Der faldt den bolde Læssøe,
I Heltemanddoms-Aar,
Og for den danske Løve
Det var et Hjertesaar!

Der faldt i Ungdoms Blomster
Saamangen modig Svend,
At Tydsken troer det neppe,
Vi mange har igjen;
Dog synge danske Drenge,
De slaaer i Vænget Top:
Som Blomsterne i Enge
Hvert Aar de voxe op!

Tak være danske Piger,
Som græde nu iløn,
For Broder og for Beiler,
Som Moder for en Søn!
De holdt dem ei tilbage
Med Suk og bange Graad,
De sang for dem med Brage:
Vaagn op til Heltedaad.

Guds Fred med vore Døde
I Danmarks Rosengaard!
Guds Fred med dem, som bløde
Af dybe Hjertesaar!
Vor Kjærlighed med Alle,
De Store og de Smaa,

Som vilde staae og falde
Med Løven askegraa!

Gud gav en herlig Seier
Den lange Sommerdag,
Fra Morgengry til Middag
Det tordned Slag i Slag,
Men da i Middags-Stædet
Man saae den gyldne Sol,
Da vundet var Guld-Sædet
Til Danmarks Dronning-Stol.

---

50. Seiersang.

Mel. Vist stolt paa Codans Bølge.

Løft høit vor Seiers Mærke
Paa Land og Bølger blaae!
De gamle Løver, stærke,
I Hjerteskjoldet staae;
Den danske Kæmpestamme
Staaer fast med friske Rod,
Og Helteaandens Flamme
Udslukkes ei i Blod.

See! Danmark har oplevet
En Heltetid paany!
Med Ild blev Navne skrevet,
Som runge høit mod Sky;
Med Dannebrog for Øiet
Igjennem Fjendens Leir
Har danske Sjæle støiet
Med Sang til blodig Seir.

Naar Julisolen skinner
Paa deiligst Vang og Strand,
Dens Glands med store Minder
Omstraaler Folk og Land:
Ved Frederits den mægtig
Bebuded Dom fra Gud;
Fra Isted straaler prægtig
Dens Glands i Verden ud.

Og stormer det i Lunde,
Henveires Skovens Blad,
Det toner fra Midsunde
Og høit fra Fredrikstad:
Mod Vinter, som i Sommer,
Ved Nat, ved Dag — hold ud!
Og Holger-Danske kommer
I Nødens Stund med Gud!

Med Gud han kom den Gamle,
Som evig dog er ung;
Naar Kræfter han skal samle,
Hans Blund er aldrig tung;
Hvergang han mægtig synger,
Med gamle Sværd i Haand,
Sig Danmarks Folk forynger
Med Nordens Helteaand.

---

51. Til de Faldne.

Melodie af Hartman.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
Dyrekjøbt den blev ved Eder!
Sommeren sit Blomsterflor
Over Eders Grave breder;

Mindet flyver som en Fugl
Hen til Slesvigs grønne Vange,
Synger der fra Gravens Skjul
Eensomt sine simple Sange!

Eensomt, thi de brustne Blik
Ingen kjærlig Haand har lukket,
Ingen Ven jert Haandtryk fik,
Ingen hørte Afskedssukket.
Men for Danmark Sukket lød,
For dets Fremtid, for det Lykke —
Hvil da sødt i Jordens Skjød,
Hvil da sødt i Gravens Skygge!

Mindets Fugl nu søge vil
Tidt til Eder hen, I Kjære!
I, som med Begeistrings Ild
Stred og faldt for Danmarks Ære!
Seer da Lønnen for jert Mod:
Slesvigs Land er atter vundet!
Blodet binder — med jert Blod
Har I det for evigt bundet.

Skjøn er Døden, som I fik,
Ingen skjønnere der findes —
Derfor vil med vaade Blik
Heller ei vi Eder mindes;
Men hvor danske Hjerter slaae,
Og hvor danske Toner klinge,
Skal med Stolthed Store, Smaa
Fædrelandets Tak Jer bringe!

---

52. Frederik den Syvende.

Melodie. Vort Fødeland var altid rigt.

Kong Fred'rik gjør ei mange Ord,
Han hykler ei og praler,
Men hvad der i hans Hjerte boer,
Derom hans Gjerning taler;
Og den skal tale høit, og sent,
Mens Daneskoven løves,
Og tale Dansk saa purt og rent,
Som Danmarks Drot det høves.

„Jeg har ei Ret", saa lød hans Ord,
„At flytte Grændseskjellet,
Og see, jeg vil ei Mænd fra Nord
Af Tydsken overvældet."
Da drog han Sværdet kjækt fra Lænd
Og hug med Hænder begge,
Saa det blev kjendt af tydske Mænd:
Hans Sværd har Od og Ægge.

„Jeg vil", saa lød hans andet Ord,
„At kjækt, som Havets Bølge,
Det Folk, der mellem Bølger boer,
Sit Væsen frit skal følge".
Saa gav han Loven høit paa Thing,
— Vort Adelsbrev, I Bønder! —
Om den vi slaae en Kæmpering,
Vi selv og vore Sønner!

Kong Fred'rik gjør ei mange Ord,
Han hykler ei og praler,
Men hvad der i hans Hjerte boer,
Derom hans Gjerning taler;

Og den skal høit, og den skal seeut,
— Saalænge Fugl har Tunge, —
Og den skal klart, og den skal reent
Kong Fred'riks Drapa sjunge.

53.

Melodie De vare syv og syvsindstyve.

Kongen raader for Danmarks Rige,
Han bærer Kronen af Guld;
Hver ærlig Mand i Dannemark
Er Kongen tro og huld.
— Den holdt i tusind Aar, — saa stolt og
fri er Danmarks Krone.

Af Folkets Kraft er Kronen støbt,
Og Kongen fik den af Gud;
Ved den skal ingen Fremmed rør'
Og byde os Herrebud.

Den tydske Keiser greb derefter, —
Det var ham for høit et Maal;
Han tog den ikke med Herreskjold,
Ei heller med Handsker af Staal.

Gud naade den, som tigger om Hjælp
Og lider paa fremmed Magt! —
Naar Kongen løfter Danmarks Banner,
Er danske Mænd hans Vagt.

Naar Kongen tør for Danmarks Ære
Staae fast med freidigt Mod,
Da skal for ham de danske Mænd
Ei spare Gods eller Blod.

Saa mangen Krone brast isønder,
Mens Lykken den drev sit Spil:
I tusind Aar har Danmarks holdt;
Den holder, saalænge Gud vil.

Gud sende Kongen mange Dage
Og Held til al hans Færd!
Gud lægge sit Raad i Kongens Raad
Og Seir i Kongens Sværd!
— Den holdt i tusind Aar, — saa stolt og fri er Danmarks Krone.

54.

Melodie. Det var en Søndagmorgen.
eller: Du Vandringsmand ved Søen.

Ned gik for Danmark Solen
En Kvæld i Efterhøst;
Dens sidste Straaler dvæled
Ved Slesvigs lave Kyst;
Et Skjær faldt gjennem Taagen,
Et Skjær saa blegt og mat,
Om Borgen, hvor en Konge
Sov ind i Dødens Nat.

Paa Lynets Vinger baaret
Snart Sorgens Budskab lød:
Vaagn op, du arme Danmark,
Kong Frederik er død!
I sexten Somre mured
Han tro din Friheds Huus;
Nu truer Vinterstormen
At styrte det i Gruus.

End var ei Taget fæstet,
End var ei Spiret sat!
Hvad han i Lyset bygged,
Brød Trolde ned ved Nat.
Dog staaer den, Søilehallen,
Trods Fjenden, fast paa Fod;
Dens Hjørnesteen er farvet
Af Folkets Hjerteblod.

Den sidste Oldenborger
Paa Danmarks Kongestol,
Han redded Slægtens Ære,
Da Stridens Hane gol.
Han stod bag Hjerteskjoldet,
Saa tryg som Skovens Eg,
Og Nordens Løve leged
For ham sin gamle Leg.

Den risted Runer røde
I Ørnens stolte Bryst,
Mens han skrev milde Love
Til sene Slægters Trøst.
Saa hvilte den fra Striden
Men han stod trofast Vagt
For Skatten, som han havde
I Lovens Gjemme lagt.

Nu er hans Øie lukket,
Nu vaagner han ei meer!
Du tør ei hvile, Danmark,
Din Arvefjende leer!
Saa syng da Vaagesangen,
Og lad den lyde saa:

„Hav Tak, du gode Konge,
Mens danske Hjerter slaae!"

---

55. Opraab.

Op Danske, slaaer et ærligt Slag!
Det gjælder jo en ærlig Sag,
Det gjælder Folk at være!
Frisk frem igjen! hold ud en Tørn!
Flæng Vingen paa den flakte Ørn,
Og slaae for Ret og Ære!

Til Fjender kom en Fjende til,
Men Vinterfjenden vige vil
Med sine hvide Hære!
Lad Tydsken saa gaae samme Vei!
Suus som en Foraarsstorm og fei
Ham ud bag Danmarks Gjærde!

Vaagn atter i os Kraftens Aand
Fra Valdemar og Absalon,
Som Tusinder opveier!
Og du vor Dannebroge god,
Rødm ei af Skam, men rødm af Blod,
Bær frem igjen til Seier!

Ei fik vi Kamp med Goliath,
At Haanden skulde synke mat,
Vort Mod vil Herren prøve:
Drag ud med Ham du lille Hær,
Da har du nok af Mænd og Sværd,
Og kæmper som en Løve.

---

56. Paa Forpost.

Nattens dæmrende Taager
Har sig paa Engen lagt;
Der kun Soldaten vaager
Paa sin farlige Vagt.
Medens hans Blikke vanke
Gjennem det øde Rum,
Sysler hans stille Tanke
Udi sin Helligdom.

Thi han bærer derinde,
Gjemt i en trofast Sjel,
Billedet af en Kvinde,
Deilig som Freia selv.
Og naar han dristig træder
I Slagets Dødningdands,
Billedet sig iklæder
Valkyriens høie Glands!

Kjøle Luftning fra Søen,
Bringer Du med et Bud?
Mødte Du hist paa Øen
Nylig min unge Brud?
Svaled' Du Kindens Rødme,
Løste Du Lokkens Fald,
Nipped' Du Læbens Sødme?
Ak! deel da mig halv!

Løste hun af sit Fængsel,
Mens Du i Løvet skjalv,
Hjertets bævende Længsel,
Sukkets vingede Alv?

Hvisked hun: Jeg vil græde,
Kommer igjen ei han,
O! da gaaer jeg med Glæde
I Døden for mit Land!

---

57. Til første Regiment.

Egen Melodie.

Tak for din Daad!
Du vidste Udvei og Du vidste Raad:
Fremad gaaer Veien til Hæder og Ære,
Fremad bestandigt vort Løsen skal være,
Dansken skal seire, og Fjenden skal fly!
Fremad! Fremad! Fremad paany!

Tæt som en Regn
Kuglerne faldt mellem Grøfter og Hegn;
Ikke dog sligt Kjøbenhavnerne skrækked',
Lysten det ildned og Modet det vækked',
Fremad de gik mod det dræbende Bly,
Fremad! Fremad! Fremad paany!

Mangen en Ven
Reiste sig aldrig fra Stævnet igjen
Alle dog segned i Døden de glade,
Thi de gik op til den store Brigade,
Og deres forrige Chef, Olaf Rye,
Saae de, ja ham, saae de paany.

I har fortjent
Pladsen, I havde ved mit Regiment;
Her skal I samles med tappre Soldater
Og Eders tro Regimentskammerater,

Hører vor Stemme, som lyder fra Sky:
Fremad! Fremad! Fremad paany!

Tapper og brav
Nævnes Du skal som den danske Zouav.
Mindet skal leve paa Folkenes Tunge,
Skjalden begeistret din Hæder skal sjunge,
Rygtet skal flyve fra By og til By!
Fremad! Fremad! Fremad paany!

---

58. Sang for Flaaden.

Danske Gut, tag vare paa din Skude!
Ud paa Rov fløi nys den gridske Ørn,
Kloen slaaer den ind der agterude,
Landsoldaten tog det første Tørn.
Nu er det Jer, I raske Drenge,
Nu er det Jer, til hvem vi trænge.
Flink ombord og alle Mand paa Dæk,
Og hvor I møde Fjenden fei ham væk!
Hurra!
Rask ombord. Syng i Chor. Singsalliera,
Hurra Hurra!

Flyv mod Øst, mod Vest, hvor man Dig skikker,
Søg paa Hav og Strand din Fjende op,
Flyv ham ind paa Livet, hvor han ligger
Dennegang, saa finder Du ham nok.
Een imod to har tidt Du kæmpet,
Een imod to dit Mod ei dæmped';
Pandsret eller ei, saa er Du god,
Dit bedste Pandser er dit Mandemod.
Hurra!
Rask ombord o. s. v.

Følg Niels Juels og Tordenskjolds Exempel,
Følg din egen dristige Natur;
Ei omsonst Du fik et Hædersstempel,
Viis, hvortil den danske Sømand duer.
Viis, Du gjør ei din Slægt tilskamme,
Viis, Du er nu som før den Samme.
Viis, som Hvidtfeldt og som Villemos
Du gaaer i Døden som en kjæk Matros.
Hurra!
Rask ombord o. s. v.

Danske Gut, din Moder i sin Smerte,
Hvisker: Søn, det gjælder om mit Liv!
Du, hvem jeg har fostret ved mit Hjerte,
Vil Du, jeg skal segne i den Kiv?
Nei, I de ældre Sønner ligne,
Danmark Jer som dem skal signe.
Flink ombord, at kæmpe for vort Sprog,
For Frihed og for gamle Dannebrog!
Hurra!
Rask ombord o. s. v.

---

59. Fra 1864.

I, som værne glad og gjerne
Hjem og Arne, Lov og Land;
Som i Taage trofast vaage
Paa den nattekolde Strand;
Dag og Nat ved Farens Elv,
Dør om Dør med Døden selv, —
Kraft i Eder fra det Høie!
Seir i Haand og Seir i Øie!

I, som længes, indestænges
Ene med det dybe Savn;

I, som vente angstbespændte
Bud fra Slaget om et Navn; —
Løs for Længslen i et Suk,
Lad ei fryse Taarens Dugg.
Lær at bie, lær at bede!
Da er Trøstens Engel rede.

I, som segned, blødte, blegned
Midt i Kampens Kuglehviin,
Som derude fik til Pude
Vintermarkens hvide Liin;
Sover sødt i Danmarks Jord,
Hvor Violen stille groer;
Gud har lukket Eders Øie,
Fred med Eder fra det Høie!

60.

Der er saa Lidt af Kjærlighed
Paa denne kolde Jord,
Hvor Du har villet saae til Fred,
Blodaxet villigt groer;
Vi selv har nok at luge bort,
Maae bæve for din Dom —
Men hvad fra Arilds Tid var Vort,
Det maae vi værne om.

Du gav os dette skjønne Land,
Hvor Vaaren er saa lys,
Som skræmmer ei med Ørkensand
Og ei med Afgrundsgys.
Som lokker ind alt fremmed Frø
Og Fremmedes Begjær —

Den Rugmark i den blanke Sø,
Den er vel Kampen værd.

Du gav os dette jevne Maal,
I Svulmekraft et Hav,
Saa giv os Styrke, giv os Staal
Til Værn om hvad Du gav!
Og styrk os i al Livets Kamp,
Saa vi med Dig bestaae
Mod Fjenden hist i Røg og Damp,
Mod ham i Hjertets Vraa!

---

61. For Hæren og Flaaden.

Mel. Vist stolt paa Codans Bølge.

Den lyse Vaar sit Anker
Har kastet ved vor Kyst,
Men vintertungt det banker
Endnu i Danmarks Bryst;
Thi Blod har vandet Heden
Og smittet Markens Straa,
Og Ravne taget Reden
Fra vore Fugle smaa.

Men var der Nød og Fare,
Der var og Mandemod,
En trofast lille Skare,
Som gjerne gav sit Blod;
Der stred som den, der strider
For Arnen som en Mand;
Der led, som den kun lider,
Der lider for sit Land.

I Kjække fra Midsunde,
Og I fra Oversø,
Hvor Danmarks Fjender funde
En blodig Vintertø!
Du Dybbels Helteskare,
— Stængt mellem Ild og Vand —
Som stod i Dødens Fare
Og Dag og Nat holdt Stand!

I raske Orlogsgutter
Fra Østersøens Kyst,
Som Spændetrøien slutter
Om Tydsklands flade Bryst!
Du Rolf, som end tør springe
Kjækt gjennem Baal og Brand!
Og I, som Ørnens Vinge
Fik ramt ved Helgoland! —

I Danmarks Kæmper alle,
Som kjækt i Kampen drog,
Og vilde staae og falde
Med gamle Dannebrog:
Den Tak vi Eder skylde
For Møie, Saar og Savn;
Tag den af Hjertets Fylde
I Danmarks Modernavn!

---

62. Laurids Pedersen Skau.

Mel. Der vanker en Ridder imellem grønne Træer.

Der pløied en Bonde paa Sønderjyllands Grund:
Tiderne vare saa ramme;

Thi Tydsken var Herre, og Dansken var Hund,
Og Hunden knap magted at glamme.

Den modige Mand, som bød Herrerne Trods,
Ud de af Thingsalen stødte,
Og han, der var Hersker for dem og for os,
Ei voved vor Ret at beskytte.

Da satte den Bonde Plov og Heste ind:
Hjertet ham voxed i Bringen,
Og Blodet skød op i hans dunede Kind,
Og Tankerne sloge med Vingen.

Da talte den Bonde fra Sønderjyllands Høi:
Tusinder lytted og stirred;
Som funklende Stjerneskud Tankerne fløi,
Som Sværdehug Ordene klirred.

Og Ordene ramte: de skabte Haab og Mod;
Trældommens Tid var udrunden.
Istedetfor Bonden en Ridder der stod,
En Hersker istedetfor Hunden.

Thi Folket ham fulgte: snart flokkedes en Hær,
Trofast og tæt, om hans Banner;
Og hvor han den fylked i Morgenens Skær,
Der veg Sønderjyllands Tyranner.

Og Folket ham løfted paa Skulder stærk og bred
Opad til Herrernes Sale;
Og hvor han gik frem, der han gjorde Besked,
Og magted dem med Kløgt og med Tale.

Men da Sønderjylland igjen af Fjendehæl
Traadtes og vaandedes i Smerte,
Da havde den udstridt, hans mandige Sjæl.
Da standsed hans bankende Hjerte.

Saalænge i Danmark en Bonde bag sin Plov
End paa vor Ret og Ære skjønner,
Saalænge skal Mindet ei døe om Laurids Skau,
Om Kæmpen blandt Sønderjyllands Bønder.

---

63. Christian den Niende.

Som. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Vor første Hilsen fra de friske Bøge
Paa Lovens Navnedag, ved Folkets Fest,
Skal Thronens Fod, skal Dig Kong Christian søge,
Thi fælles Tag i Fællig bygges bedst.
Vi veed, der hænger Flor i dine Sale,
Og Hjertet bløder end af nye Saar;
Dog tør vel Folket til sin Konge tale
Et ærligt Ord i Danmarks Sørgeaar.

Din Vugge stod ved Sliens stille Strømme,
Paa Grændseskjellet mellem Dansk og Tydsk,
Hvor der er drømt saamange onde Drømme,
Hvor det er Nød at være sønderjydsk;
Nu er Du Konge over lutter Danske,
Nu efter Kampens tunge Tordenbrag:
Nu tør du dele med os fuldt og ganske,
I Lyst og Nød vort danske Hjerteslag.

Og Du vil elske, ei blot dette hvalte
Lysgrønne Bueloft om Skovens Hal,
Ei blot det Pust fra Sø, som Kinden svalte,
Og ei blot Sundets kjække Tonefald,
Men dette Maal fra Kæmpehøiens Grave,
Som end idag har Klang i Folkemund,
Hver Blomst og Blad fra Danmarks Kunstner-
have,
Hvert Bølgebruus fra Folkesjælens Grund.

Og har Du søgt de Fattige og Svage,
Saa søg dit Folk, saa fattigt nu det er!
Og led Du med os i de mørke Dage,
Saa deel vort Haab i Junisolens Skjær!
Kong Fredriks Efterfølger, følg ham efter,
Og vær som han vor unge Friheds Vagt,
Da har Du med Dig Folkeaandens Kræfter,
Og i vor Kjærlighed din bedste Magt!

64.

Slesvigerbesøget i Kjøbenhavn 1865.

Melodie. Vort Fødeland var altid rigt.

Velkommen — ei til fremmed Jord,
I Danmark selv I bygge —
Velkommen hid, hvor Dansken boer
I Danevældens Skygge!
Fra Livet, bøiet under Aag,
Fra Buret hist, det trange,
Velkommen hjem til Dannebrog
Og til de danske Sange.

Ak Sangen har forstummet plat,
Hvor før saa liflig drømtes,
Den frøs ihjel hiin Vinternat,
Da Dannevirke rømtes;
Og Vaaren kom med Blomsterdust
Og favre Solskinsdage,
Men knap i Danmarks frie Luft
Vi kunde Veiret drage.

Men nu vi Eder see paany,
Skjøndt kort er Mødestunden,
Da er det som i Morgengry,
Da røres det i Lunden,
Hver lille Fugl da føler godt,
At dømt er Mørkets Rige,
Og, halvt i Drømme, kviddrer smaat
Om Dagen, der vil stige.

Ja Dagen kommer, vi det veed,
Skjøndt kun den sees i Drømme,
Den Dag, da Ørnen, som slog ned,
Maa hjem til Reden rømme.
Da frit i Sønderjyllands Skov
Det røde Flag tør gynge,
Og ikke Lærken blot faaer Lov
Paa Heden Dansk at synge.

Ja derom vaagner Fuglekvad,
Hvorhen I blandt os vandre,
Og derom vil vi hjælpes ad
At drømme med hverandre.
Og om saa snart til Ørnens Klo
I atter bort maa drage,

Vi veed det vist, I Brødre troe!
I komme dog tilbage.

Nyere fædrelandske Sange.

65.

Melodie. Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.

At Overtal er Overmagt,
Det maa vi daglig høre,
Sig Tydsken det saa tidt har sagt
Og tudet os i Øre,
Saa hartad vi har glemt iaar,
At det, saavist som Danmark staaer,
Er Løgn i Tydsker-Halsen.

Vi lærte ellers godt ifjor
Af Tydsklands Myretuer,
At ingenting mod Age-Thor
Var hundredtusind Fluer,
Og at den største Jætte-Hær
Som Fluer faldt saa noget nær
For Helten og hans Hammer.

Vi veed jo og, den Sag er reen,
Trods alle Tydsklands Finter,
At Almagts Gud Han er kun een,
I Sommer og i Vinter,
Al Verdens Vrimmel er kun Straa
For Lynets Gud at blæse paa,
Saa gaaer det op i Røgen.

Som Dansken i to Tusindaar
Har trodset Overtallet,
Saalænge Danmarks Rige staaer,

Vi trodse Tydsker-Brallet,
Og tog han Slesvig, vandt han Als,
Han ligefuldt er om en Hals,
Naar „Gud med os" vi sjunge.

Og „Gud med os" i Liv og Død,
Med Frihed og med Freden,
Den Sang i Danskens Mund er sød,
Saa sød som Kjærligheden;
Thi blæse vi ad Overtal
Hvormed det kun er Knald og Fald,
Med os er Overmagten!

---

66. Sørgetoner.

Sørger alle Danmarks Kvinder, sørger
Over Sønderjyllands tabte Strand!
Svarer, naar en Fremmed Eder spørger:
Vi blev fremmed i vort eget Land!
Fremmed, hvor Ansgar forkyndte Freden,
Fremmed, hvor vi seirede paa Heden,
Fremmed paa vor dyrekjøbte Jord,
Fremmed, ak! som Broderaand i Nord.

I sit Vuggeland blev Dansken fremmed!
Skal han ikke stunde mod sin Grav, —
Kvinder! lærer os at elske Hjemmet,
Elske Bøgen og det salte Hav,
Elske Ham, som har af Havet løftet
Dette Bølgeland, af Sunde kløftet,
Elske Maalet som vi fik i Arv!
Da skal atter Danmarks Træ faae Marv.

67

Melodie Fred Ep. 77.

Blev nu til Spot dine tusindaars Minder?
Er dit Sværd nu brustent og plettet dit Skjold?
Blev dine Mænd nu til klagende Kvinder?
Trampe dine Fjender den sløifede Vold?
Er nu paa Sange din Bøgelund tom?
Maa vi nu blues med Blikket mod Jorden
Ved hver en Tone, der minder os om,
At Du var Dronning i Norden?

Svigtet af Venner og svigtet af Frænder,—
Hver en Stjerne skjult i den bælmørke Nat,—
Banneret baaret af famlende Hænder; —
Havde baade Himmel og Jord dig forladt?
Slangen, Du fostrede selv ved din Barm,
Frem af sin Hule sig snigende voved,
Sløved dit Værge og lammed din Arm,
Bøied i Støvet dit Hoved.

Skibet er strandet; — saa lad os da bjerge
Rask gjennem Brændingen Alt, hvad vi kan:
Villien, der mægter vor Frihed at værge,
Troskab indtil Døden mod Fædrenes Land,
Levende Haab, der kan svinge vort Flag,
Dødeligt Had, der kan hvæsse vor Klinge,
Klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
Der skal Gjenfødelsen bringe.

Lad os da vente og ikke forsage,
Agte paa de varslende Tegn under Sky,
Bære de tunge Forsmædelsens Dage, —
Atter skal i Danmark en Morgen dog grye!

Kommer da Luftningen frisk over Strand,
Ruller da vældigt den vækkende Torden,
Da skal du atter, mit Fædreneland,
Løfte dit Hoved fra Jorden.

Da skal Du see dine Sønner staae rede;
Og da skal den hvislende giftige Snog,
Som nu tør frækt sig i Solskinnet brede,
Flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.
Da skal dit ældgamle Banner paany
Vinke til Seier de Faa mod de Mange,
Og da skal atter blandt Sværdenes Gny
Runge de freidige Sange!

68.

Melodie. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Nu Øxen er ved Roden lagt
Af Danmarks Folkestamme,
Og dømt har Fjenders Overmagt,
Hvor først dens Eg skal ramme;
Den jydske Green, der skyggebred
Har rakt til Sli og Trene ned,
Man kaste vil som splintret Ved
I tydske Kakkelovne.

Men har end Frost og Regn og Storm
Dens grønne Løv forjudsket,
Har giftig Svamp og graadig Orm
Sig ind i Barken lusket,
Saa steeg dens Saft fra fælles Rod,
Og end dens Marv er sund og god,
Og om vi bort den hugge lod,
Saa maatte Stammen visne.

Men Gud skee Lov! det Folkeliv,
Som tidt i Ladhed blunded,
Som sygned tidt i smaalig Kiv,
Og tidt var reent forsvundet,
Det vaagner op i Farens Stund,
Det reiser sig fra Hjertets Bund,
Det knytter Haand, det aabner Mund
Og aander Haab og Styrke.

Ja, Sorg og Lidelse og Nød
Skal nye Kræfter tænde,
Og sone Alt, hvad vi forbrød,
Og Tab til Seier vende;
Den gjæve sønderjydske Mand
Vil ikke slippe Folk og Land,
Og vi vil holde fast som han
Paa gammel Arv og Ære.

Og vi vil stole trygt paa Ham,
Som styrer Rigers Skjæbne,
Som sendte Nederlagets Skam,
For bedre os at væbne,
Som truer os med Folkedød,
At Folkeviljen sløv og blød,
Lig Jernet gjeunem Essens Glød,
Til skarpen Staal skal hærdes!

69.

Mel. Kona Christian stod ved høien Mast.

Vort Danmark var et berligt Land
I fordums Tid,
Det smiler mildt ved Skov og Strand

Og speiler sig i salten Vand,
Og det var Kæmpers Fødeland
I fordums Tid.
Hvor Bølgen synger høit i Chor,
Det ligger som en Perle stor
Og hvid.

Og der var Fryd og Fuglesang
Ved Danmarks Fjord,
Og der var fuldt af Harpeklang
Og Kæmpeleg paa grønnen Vang,
Men nu kun høres Klagesang
Ved Danmarks Fjord;
Thi Brødre reves fra vort Bryst,
Og vi har tabt vor bedste Trøst
Paa Jord.

Men Fjenden bryde kan vor Fred
I retløs Færd,
Og slide Lemmer Led fra Led,
Hans Hest kan trampe Sæden ned,
Og han kan trodse Landets Fred
I retløs Færd;
Dog Hjertet gaaer sin skjulte Vei,
Og Villiens Troskab dræbes ei
Med Sværd.

Thi vil vi trodse Stormens Brag
Med Kraft og Mod,
Og tro mod Gud og Landets Sag
Vi vente vil en bedre Dag
Og skride frem i Stormens Brag
Med Kraft og Mod.

Og mindes under Tidens Vægt,
At vi er født af samme Slægt
Og Blod.

Du stedse var vort Hjerte kjær,
O Danmarks Ø,
I Solens Glands, i Morgenskjær,
Men nu, da Sorgen staaer Dig nær,
Du er os vorden dobbelt kjær,
Du Danmarks Ø;
Thi os ei blænder Lykkens Spil,
Og før vor Tro vi svigte, vil
Vi døe.

70.

Mel. Vift stolt paa Codans Bølge.

Der er en herlig Sage
Om Danmarks Nyaarstid,
Da Lykken kom saa sage
Midt under Kamp og Strid;
Hvor høit end Bølgen bruste,
Fandt Svaghed ingen Tolk,
Thi Danmarks Borg da huste
Et stærkt, et enigt Folk!

Da bar en Fyrste Kronen,
Saa dansk og brav som Faa,
Han dybt, fra Kongethronen,
I Folkehjertet saae.
Han saae dets dybe Længsel,
Dets Frihedstrang saa stor:
Han løste det af Fængsel
Og gav det Røst og Ord.

O Friheds Morgenrøde,
Forhaabningsfulde Vaar,
Hvor blev din rige Grøde
I Sorgens bittre Aar?
Hvor blev den Kraft, Du spaaede?
Hvi var vort Land tilfals,
Da tydske Ørne naaede
Til Dybbøl og til Als?

Sank med hiin Drot i Graven
Alt Danmarks Nyaarstid?
Hvad hjalp da Frihedsgaven,
En Kilde kun til Splid?
Hvad hjalp den Skat vi funde
Med Fryd, som aldrig før,
Naar Danmark gaaer tilgrunde,
Og Folkeaanden døer?

O nei — ved Herrens Naade,
Skal Sligt dog end ei skee,
Hvor sært end Vanhelds Traade
Sig fletted, os til Vee;
Er Ragnarok end kommen
Med Jætters Svig og Magt,
Forvist er ei Gudsdommen,
Den sidste, end udsagt!

Vi vil, med Gud, hevares
Som fri og danske Mænd,
Og snart det skal erfares,
At det er Vaar igjen;
Da først er Frugten fremme
Af Friheds Fødselsstund,

Naar enigt Folk har hjemme
Paa Fædres Odelsgrund!

71.

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Stakkels lille Land,
Som ei kunde Ledet stænge
Fast for Mark og Strand!
Fjenden huser i din Have,
Plyndrer vore Fædres Grave;
Dine Sønners Blod er rundet,
Bod dog ikke fundet.

Og i Kampen staaer Du ene
Med dit stungne Bryst;
I vor egen Stammes Grene
Tier Blodets Røst;
Tærningen paa Bordet triller;
Om din Lod Europa spiller.
Skal af Rigers Tal Du slettes
Og dit Navn forgjættes?

Nei, thi Gud har vakt af Dvale
Vore Fædres Aand,
Løst vor Tanke og vor Tale
Ud af Mørkets Baand,
At Du under egen Fane
Stolt skal vandre Livets Bane,
Og din Nakke aldrig sænke
Under Slavelænke.

Kampens Saar Du skal forvinde
Ved din egen Kraft,

I dit rige Skjød gjenfinde
Meer, end Du har tabt;
Og af Nøden skal vi lære
Mandig Lidelsen at bære;
Alvor skal vort Siud bevæge
Og vor Gjerning præge!

Hjertelaget, dybt og stille,
Viist i Prøvens Stund,
Vælde skal som frugbar Kilde
Altid af din Bund!
Stærke Mænd og ædle Kvinder,
Lyse Haab og dyre Minder,
Høie Maal og trofast Villie
Trives paa din Tillie!

72

Alfader! Du, hvis Navn i Nord
Kan aldrig gaae af Minde!
Som Skibet med din Søn ombord,
En Bold for Hvirvelvinde,
Omtumlet under Bølgebrag
Og lig et synkefærdigt Vrag
Er gamle Danmarks Rige!

Det Styrmænd nok har havt ombord,
Som gjerne frelse vilde,
Men trætte slap de Skibets Roer,
Nu staaer Forstanden stille,
De, som har pløiet Bølgen blaa,
De blege raabe: vi forgaae,
Skeer ei der Underværker!

O Gud! Du er endnu saa stor,
Saa stærk just i de Svage,
Som da du fried ind dit Ord
Med Daad i gamle Dage,
Som da din Søn til Hav og Veir
Udraabte med din Røst: tie kvær!
Saa Vind og Vove daaned!

Og Danmark under trange Kaar,
Imellem Fjender stærke,
Sig trøsted i sex hundred Aar
Ved Christi Korses Mærke,
Og fulgte svagt, men ærlig dog
Hans Kjølvand under Dannebrog,
Gik end det stridt mod Strømmen.

O, væk da op hos os ombord,
Den Kjæmpeaand som sover!
Giv ham at tale Kraftens Ord,
Som kuer Vind og Vover!
Ja frels os Du, som ene kan,
Saa lydt fra Danskens Fædreland
Maa tone Takkesange!

73.

Egen Melodie.

Fædreneland!
Ved den bølgende Strand,
I den maigrønne Lund,
Ved det deilige Sund,
Af de syngende Vover omskyllet,
Sidder bleg Du i Sorgen indhyllet,
Dog for Dig er det Bedste tilbage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Sort seer det ud,
Men a'mægtig er Gud,
Dine Fjender tillands
Er og Fjenderne Hans,
De er Fjender af Sandhed og Retten,
De er Fjender ad Kjærligheds-Ætten,
De har alle det Værste tilbage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Maane og Sol
Sidde løse paa Stol.
Som et Lagen det gaaer
Under alt hvad bestaaer,
Dog din Ven sidder fast i det Høie,
Over Dig vaager Forsynets Øie!
Lad kun Lovsang afløse din Klage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Høit over Sol
Paa sin Konninge-Stol
Om end Skyerne brast,
Sidder kjærlig og fast,
Han som vogtede Donmark saalænge,
End hans Bue har klangfulde Strænge,
Og hans Bue slaaer aldrig tilbage,
Tro som Guld er den Gamle af Dage.

Muldjord i Bryst
Seer den Høie med Lyst,
Der kan Solstraalen boe,
Der kan Himmelbyg groe,
Han som hører, naar Muldjorden sukker,
Den med perlende Taarer bedugger,

Med den Trøst kommer Troen tilbage,
At end lever den Gamle af Dage!

Fuglenes Røst
Spaaer om Dannemænds Høst,
Under Mundharpe-Klang,
Og Smaapigernes Sang,
Lykken vendes som Skibet paa Voven,
Lykken vendes som Bladet i Skoven,
Til den Lykke man aldrig saae Mage,
Saa end lever den Gamle af Dage!

Fædreneland!
Som paa Afgrundens Rand,
Midt i Bølgerne blaa,
Skal Du blomstrende staae,
Med din Mai og med dine Kjærminder,
Som en Mø med letrødmende Kinder;
Du endnu har det Bedste tilbage,
Det laae gjemt hos den Gamle af Dage!

---

74. Fremtidsmaalet.

Melodie. Mulmet sank det svale.

Brat af Slaget rammet,
Kastet haardt til Jord,
Ligger brudt og lammet
Du, vor gamle Mo'er:
Har Du anden Tanke
Nu end „lid og taal,"
Saa forkynd, o Danmark,
Mig dit Fremtids Maal.

Søn! elendig, ussel,
Hjertet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blussel
Paa mit Nederlag;
Men trods Vee og Vaande,
Trods hver bitter Skaal
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtids-Maal.

Faaer ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslægt;
Ynglinger i Plade,
Drenge, klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter!
Det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
Mig en Pigeflok,
Som ei Hjemmet vrager,
Som i Lidt har nok.
Ingen Døgnets Flaner,
Rendt fra Bog og Naal,
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en kjæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ei troløs svigter,
Høres Fjendeskraal:

Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal,

Kroner Lykken Enden,
Har jeg først de tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Vee.
Da til Lurens Toner
Blusser Baun og Baal:
Slesvigs Land gjenvundet!
Det er Kampens Maal!

75.

Meloedi. Kong Christian stod ved høien Mast.

Skal atter vi til Foraar naae,
Til ruggrønt Land,
Da tør vi ikke gaae paa Taa,
Men vore Træsko trædes maa,
Og vi maa pløie, vi maa saae,
Saa frisk vi kan!
Ja, pløie løs med driftig Haand,
I Dybet af vor Folkeaand,
Og trylle frem, som Gefion,
Et Land!

Et Land som vore Fædres Land
Og dog et nyt,
Hvor høie Syners Fjelderand
Saa Modersmaalets Fossevand
Kan larme lydt!
Et Land, hvor ingen Tvedragts-Trold
Tør isne med sin Aande kold,

Et Land, som trodser Fiendevold,
Et nyt!

Fald ned for alle Sjæles Gud,
Fald ned for Ham!
Saa kaste vi paa Herrens Bud
Vor sidste Rug i Mulmet ud,
Og glemme Storm og Vinterslud
Og Skaar og Skam.
Da skal fra Danmarks lyse Vang
Høit svinge sig en Takkesang
Til Ham!

76.

Melovie. Kong Christien stod ved høien Mast.

Staae fast, Du lille Flok, staae fast
I Stormens Brag!
Alt knækket er din ranke Mast,
Og Tovet sprang og Seilet brast;
Du slingrer under Vindens Kast
Og Bølgens Slag.
Du driver mellem Rev og Skjær,
Og ingen Ankerplads er nær,
Og intet venligt Morgenskjær
Bebuder Dag.

Staae fast paa overskyllet Dæk
Med sikker Fod!
En trofast Haand hinanden ræk!
Lad Stads og Fjas kun blæse væk!
Kast overbord din Pengesæk,
Men ei dit Mod!

Husk paa, Du er en Viking-Æt,
Som ei tor blive ræd og træt,
Mens end tilbage er et Bræt
Af Skuden god!

Og har Du ingen Lods ombord,
Som Kursen veed,
Saa grib med egen Haand dit Roer
Og styr paa Stregen ret i Nord,
Saa er Du i det rette Spor
Til Havn og Rhed.
See op, som dine Fædre saae!
Imellem Skyer og Taager graa
Du seer den klare Stjerne staae,
Som ei gaaer ned!

---

77. Vuggesang.

Sov nu min Lille, sov sødt og sov længe!
Sov til Du vaagner med Roser paa Kind!
Husk, at din Moder kan trænge til Drenge,
Drenge med Kræfter og Kjækhed i Sind!
Seer Du, med Hovedet bøiet hun staaer,
Moderens tungeste Sorg har hun fristet.
Hører Du Sukket, naar Tankerne gaaer
Bort til de Mange, hun misted?

Blandt sine Børn sad hun freidig i Haven,
Sangen lød høit, og Høstleen klang,
Da blev der tyst, da bar de til Graven
Sønnen, den stærke, som værned om Vang.
Voldsmænd da sprang over Gjærdet paastand,
Stormede frem; hendes Skare var liden,

Speidende saae hun om Hjælp over Strand —
Hun blev alene i Striden.

Kampen var kort; men som Skyer, der fare
Fremad og jage hinanden paa Flugt.
Spurgtes de tungeste Tidenders Skare,
Budskab om Sorg, der i Kummer blev slukt;
Vangen blev trampet til Vaabnenes Brag,
Søn efter Søn saae hun kjæmpende segne —
Over haus Grav vaier Voldsmandens Flag,
Moderen kan den ei hegne.

Saa kom der Fred, og saa kom der Smerte,
Sønner og Døttre saa ædle saa tro,
Vristed med Vold fra det elskende Hjerte
Aande un tungt i Fjendernes Bo.
Husk det min Dreng, naar Du staaer som en Svend,
Der er et Maal, mod det skal Du stævne!
Der er saa Meget at viude igjen!
Der er saa Meget at hævne!

78.

Det unge Danmark.

Melodie. Dengang jeg drog afsted.

Dengang de drog afsted, vi vilde gjerne med,
Ja, vi vilde gjerne med:
Ja, havde vi kun Magt, saasandt som vi har Agt,
Da skulde Tydsken truffet paa en vældig Grændsevagt; —
Nu faaer vi vel at vente; saa vil vi passe paa
Og øve Arm og Hoved, til den næste Dyst skal staae;

Den Tid, da vi skal med at værge Danmarks Vang,
Den kommer nok engang.

De gamle Tiders Røst vi lytted' til med Lyst,
Ja vi lytted' til med Lyst
Om Klang af danske Sværd i Fædres Helteærd,
Om Dannebroges Seiersglands, der straaled fjern og nær.
Men dersom vi vil kræve de stolte Fædres Arv.
Da maa vi først jo ligne dem i Sjælens Kraft og Marv;
Det var vel Prøven værd; — nu vel, vi faaer at see! —
Det lykkes dog maaskee!

Hvad vi endnu formaae, det vil kun lidt forslaae
ja, det vil kun lidt forslaae;
Eet er der dog, vi kan, saa godt som nogen Mand;
Thi vi kan trofast elske vort skjønne Fædreland,
Og vi kan hade Tydskens Vold og alt hans Pral og Vind,
og vi kan holde Haabet fast med frisk og freidigt Sind,
Det Haab: om Daumarks Nat er nok saa mørk og lang,
Det dages nok engang!

Der gaaer et gammelt Ord: Naar Nøden ret er stor,
ja, naar Nøden ret er stor,
Og Landet fjernt og nær traadt ned af Fjendens Hær,

Da vaagner Holger Danske op og klirrer med
sit Sværd
Og samler tæt om Dannebrog de Store med
de Smaa;
Da skal vi være med, naar den store Dyst skal staae.
Den stolte Kampens Dag med Seirens høie Sang.
den kommer nok engang!

79.

Til Kvinden.

Vi har sagt det saa tidt, og Du veed det saa godt,
Du er mægtig. Du Kvinde i Nord!
Du kan fængsle vort Sind, Du kan trylle os, blot
Med et Blik, med et eneste Ord.

Du har Alt, hvad der drager os efter Dig hen,
— Det er næsten for ofte Dig sagt —
Maa jeg sige Dig, hvad Du skal give igjen,
Og hvortil Du skal bruge din Magt?

Du skal give din Broder, din Beiler, din Ven,
Du skal give din Brudgom, din Mand,
Du skal give det Bedste, det Kjæreste hen
For at frelse dit Fædreneland.

Du skal opfostre Drenge med Sener i Arm,
Der for Danmark vil kjæmpe og døe;
Du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
Der skal bære det ædleste Frø.

Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
Det er Moderens Maal, det er dit,

Som Guldharpernes Klang, som de Fugle i Lund
Skal det svinge sig mægtigt og frit.

Du skal vogte de Sagn og den deilige Sang,
Vi i Arv efter Fædrene fik;
Du skal lukke dit Hjerte for Trældom og Tvang
Og din Dør for de Fremmedes Skik.

Ja—jeg seer paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saae,
Hvad din Gjerning forlængst mig har sagt:
Du vil styrke vor Aand og vor Haand,
naar vi staae
For vort Land og vor Fane paa Vagt.

---

80. Danmarks Kjæmpegrave.

Egen Melodie.

Danmark, dine Kjæmpegrave
Er en kostbar Skat,
Bedst af Alt, hvad i din Have
Gud har gavmild sat;
Havde Du ei gyldne Agre,
Grønne Skove, Møer fagre,
Løfted dog din Søn sit Die
Stolt fra Bautahøie.

Thi de Sværde er ei rustne,
Som har Kæmper fulgt,
Og de Skjolde er ei brustne,
Som i Muld blev dulgt,
Bryder Fjendehaand dit Gjærde,
Bærer Jorden blanke Sværde,
Klinge Skjoldene og vække
Dine Søners Række.

Blodet, som din Bund har drukket,
  Randt ei uden Frugt
Og det Liv er ei udslukket,
    Som til Daad blev brugt;
Af hver Helt i Kampen faldet,
Hundred ny til Liv blev kaldet;
Frem en mangedobbelt Styrke
  Gaaer af Gravens Mørke.

Hver en Daad paa Sagas Tavle
  Staaer i Lueskrift;
Der den lever, for at avle
  Atter ny Bedrift.
Sommersolens Glands ei maaler
Sig med Mindets stærke Straaler,
Hvor de tændes, hvor de gløde,
  Haabet staaer i Grøde.

Danmark! dine Kjæmpegrave
  Skal Du vogte tro!
Trives skal om dem din Have
  Og din Lykke groe!
Naar paa dem Du tager Vare,
Møde kan Du trygt hver Fare;
Thi en Magt i dem Du eier,
Som forjætter Seier.

---

81 Ungdommen.

Melodie. Mens Nordhavet bruser.

Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord
Det Statsmanden aldrig kan døie,
Den Stakkel skal lappe vor sprukne Jord,

Det er en fortrædelig Møie.
Mens bidsk han tygger sin tørre Regl,
Saa flyver glad jeg for fulde Seil.

Den dristige Flugt gjor ham stadig vred;
Han jævner til Venstre og Høire,
Hvad høit rager op, vil han trykke ned,
Hver Kraft han tilbørlig vil tøire.
Snart har han alting gjort tomt og eens,
Men jeg, jeg er ham for let tilbeens.

Han sidder belemret af Gods og Guld,
Af Titler og Hensyn og Former,
Jeg klæber ei fast ved det døde Muld,
Bevinget mod Himlen jeg stormer.
Men hvad jeg seer fra den høie Tind,
Det kalder gnavent han Hjernepind.

Og raaber saa høit han paa Kløgt og Aar,
Paa Ungdom og skuffende Løgne,
Saa bøier jeg mig for hans hvide Haar,
Men troer ligefuldt mine Øine.
Til Raad er Gubben en herlig Gjæst,
Men unge Øine de see dog bedst.

Ja lidet jeg frygter for Stormens Hviin,
Ei ændser jeg Vinterens Kulde;
Jeg seer gjennem Sneens det tætte Liin,
At Vaaren er vaagnet i Mulde;
Jeg leer ad hele den kloge Flok,
Og venter trøstigt — den kommer nok.

---

82. Det andet Dannevirke.

Melodie. Vi har et gammelt Fædreland.

Med Sværdet i den ene Haand
Og Harpen i den anden
I christen Tro og nordisk Aand
Med Høimods Træk i Panden
Vi samles i en sluttet Trop
Og bygge Dannevirke op,
At Korsets Fane paa dets Top
Igjen med Seir kan vaie.

Vi bygge os en Grændsevold,
Som Fjenden ei kan jevne:
Til Grund vi sætte Skjold ved Skjold
Af Manddoms Mod og Evne;
Vi bygge den af egen Trang
Af Vaabengny og Harpeklang,
Af Folkeliv og Folkesang.
Af lutter danske Hjerter.

Vi bygge den paa Friheds Grund
Af Nordlysblink i Skoven,
Af Folkevillien stærk og sund
Og tvinges ei af Loven,
Af Heltekraft i Mandens Arm
Og Trofasthed i Kvindens Barm,
Af Kjærligheden stor og varm
Og ei af Jord og Stene.

Kom med, hver stærk og kraftig Mand,
Der end kan Sværdet bære;
Kom med, hver Skjald, der synge kan
Om Danmarks Ret og Ære;

Kom med, Du gamle Gubbe graa;
Kom med, I unge Piger smaa;
Kom Alle med, vi bygge paa
Det andet Dannevirke!

83.

De Fordrevne.

Mel. Klang, mine flickor! se skyarne glimme.

Henrandt det Aar da, fuldtynget af Smerte,
Haabet var kuldkast og rykket vor Tro,
Jerntung vor Lod, thi i Danfolkets Hjerte
Preussørnen flænged og hug med sin Klo.
Alt hvad vi elsked, det tramped han ned —
Altid og altid saa gik det tilbage:
Østerhavs-Perlen af Haanden os gled —
Det var de tungeste Dage.

Reist er dog Haabet, og Troen staaer mægtig
Atter i vor Hjembygd blandt Brødrene fast.
Nordstjernen straaler saa lys og saa prægtig,
Være den et Tegn os, naar Veiret er hvast:
Føre den skal, saa vi ei fare vild,
Tænde Aandens Lyn med de funklende Gnister,
Hærde vort Staal i sin flammende Ild,
Saa det ei tiere brister!

Hjem til Sønderjydens de vaarfriske Strande,
Fremad og hjemad — er vort Løsen end!
Bjerget og Øen i Østersaltets Vande,
Alt, hvad der os vinker — vi naaer det igjen!
Tanken, hvorpaa vi vort Liv satte ind,
Fuldbaaren stiger af Tidernes Trængsel —

Jydernes Sprog blev ingen Trællekvind,
End kan hun bryde sit Fængsel!

Op da at værne i Kreds med de Kjække
Hist bag Beltets Vande, hver eneste Mand!
Raabet vel mægter de Slummende vække
Atter til en Dyst nu for Fædrenes Land.
Vindes med Sværd kun hvad Sværdet har mist,
Ei vil vi trygle vor Ret os tilbage!
Seire skal Sandhed — og snarlig og vist
Komme skal blidere Dage!

---

84. Den sønderjydske Bonde.

Melodie. Vort Modersmaal er deiligt, det har 2c

Eia, hvor man nu tumler med Sønderjydens Land,
Vildtydsken han raser, saa meget han kan.
Alt Dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rod,
Ei mere maa der kvædes om gamle Danebod.

Med Spydsod man flytter nu Grændseskjel og Ret,
Det Sorte bliver hvidt, og det Gode bliver slet;
Med Ed og Tro man leger, som var den tydske Gud
Ei længere den samme, der gav det andet Bud.

I Aag spændes Bonden og tvinges skal han til
At lade, som han ynder det grufulde Spil,
Han Sprog og Sind skal skifte, alt som man skifter Kjol,
Og brat i Knæ han synke skal for den tydske Sol.

Men see, om han gjør det, om Danerigets Jord
Ei bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord?
See, om han Nakken bøier for Aagets Jern og Bast,
Om Haanden ikke holder paa Danebroge fast?

Nei tryk Du kun, Tydsker! saa meget som Du kan,
Den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand!
Den sønderjydske Bonde ei skifter Sind og Lød,
Nei dansk blir hans Hjerte, hans Fane hvid og rød!

Og midt under Tydskereus Brasken og Slag
Seer freidig han frem mod den kommende Dag.
Med Haand over Øiet han speider imod Pol,—
Hvor Nordstjernen lyser, der venter han sin Sol.

Og vist skal den komme, giv Tid kun og Taal,
Alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal!
Snart Natten skal bortskride, og Morgenen skal gry,
Og gamle Danmarks Rige det sødes skal paany!

85.

En Alsinger Viihs.

Guj Outen, i Dræenge! kommer hid te vor Disk,
La vos sloe vos en lild Basseralle!
La vos syng', la vos drikk' vos en lillevitte Pidsk,
La vos sie, hvad der er i vor Balle!
Vor Hals er saa tør, træk e Tap av e Tynd'!
Plommelom, plommelom! la vos nu kun begynd!

La vos syng' vos en Viihs o vort Alsingerdansk,
For det rigte jo it er det rigte;
Nu skal Olt jo vær' taafe og tydsk eller spansk,—
Hvem veed, hvor vi blyvver sognpligte.
Men hvodde de end for os kyslet og kast,
Ved vor Muer og vort Hjemmind vi dog holder fast!

Det er galt med de Farrer og med det Kludderi,
Som nu er blæst ind her fra Synder;
Det gamle Røj og Hviid vi kun finder Mening i,
Og det smager bedst for e Bynder.
Men det er nu forboyn. Sikken Skjænd selog Skam!
Vi hær knap Lov at drikk' vos en dansk lille Dram.

Det er galt med e Kael, de maa it koldes Jens,
For Kontreband er uu e Jenser.
De skydder dem ihjel — ja saamind kund' et hænds, —
Nær de træffer dem inden vor Grændser.
Men hvad skal vi gyer, for den Jensnatur —
Det er jo vort Ærregods etter vor Muer.

Det er uendt, at vi skal, hvad vi slet it kan lie,
At vi skal kold e Fiender vor Brøijer,
Det er kjøvt at vær' te i en saadde sølle Ti
Og at puttes i Fremmedfolks Trøier;
Og masier, nær der tæles med Ein, Zwei, Drei,—
Det er traagt for e Buen at find' oe den Vei.

La vos klink' da og drikk' vos en Skoel for vor Muer,
For Hind', som er olti den rigte.

Vi kan it gørres om og foranner vor Natur,
Men te Hind blyvver ol Dav vi pligte.
En Skoel for vor Gammel med Sjæl og
med Mund,
Saalænge som vor Kvæeld hær en Draaef
o e Bund.

86.

Sønderjydens Hjemlængsel.

Melodi. Det er saa yndigt at følges ad.

Jeg spørger Solen, naar Dagen gryer:
Naar kommer Dagen dog, den vi mene?
Jeg spørger Maanen i Nattens Skyer:
Naar skal det Skilte sig gjenforene?
Naar skal den stilles
Den dybe Smerte
Og Barnet trykkes til Moders Hjerte
Igjen med Lyst.

Det var saa yndigt i Fredens Tid,
Da Modervarmen os end omslynged,
Da Hjemmets Arne os samled' blid,
Og Samlingsglæden hver Dag forynged;
Da Rosenbaandet
Var end ei bristet,
Og Skilsmisvaanden var end ei fristet, —
O favre Tid!

O siig os, siig, hvad vi dog forbrød,
At bort fra Hjemmet man os har revet,
At al den Jammer og al den Nød
Af fremmed Herskab vor Lod er blevet.

Vi skal forglemme
Vor Moders Stemme,
Og Længselssukket i Brystet hæmme.
Vi kan det ei!

Vi sværge skal til en anden Tro
End den, vor Moder som Barn os lærte;
Vi lade skal, som vi ere fro
Ved det, som volder os navnløs Smerte.
At Moder haanes
Og kaldes fremmed,
Og Fremmedlandet skal kaldes Hjemmet,
Den Sorg er stor.

Nei, ei vi glemme vor Moders Røst
Og Barnehjemmet og fordums Dage;
Mens Hjertet banker end i vort Bryst,
Vi længes, længes didhen tilbage!
Og Haabet lever:
Gud vil os høre —
Og aabne atter os Hjemmets Døre
Og Moders Favn!

---

87. Sønderjylland.

Melodi. Saa kæmped' de Helte af anden April.

Mon Tydskland nu strækker til Kolding sig op,
Saa Danmark krøb ind med det Samme?
Mon Grenen, hvor Ørnen sin Rede slaar op
Ei meer hænger fast ved sin Stamme?

Er Tungen den Gamle udreven med Rod?
  Er Mindet alt druknet i Taarer?
Blev Dybbøl da Tydsk, da det døbtes i Blod,
  Som flød fra de danskeste Aarer?

Og bringer da Bølgen ei længer fra Nord
  Et Bud, hvorved Hjertet sig hæve,
Og synger den aldrig i Flensborrigfjord
  En Sang om Kong Frederik den Gæve?

Jo Morderen aldrig slog Sjælen ihjel,
  Hvor haardt han end Kjødet har plaget;
Og Pennen ei mægter at slette det Skjel,
  Som Aanden og Blodet har draget.

Og Danmark ei stopper paa Kongsaaens Rand,
  Skjøndt Fjenden det væbnet vil standse;
Det seiler paa Luften, det glider paa Vand,
  Det leer ad hans Trusel og Landse.

Det fæster just Rødderne sønden for Aa,
  Det drømmer med Hyrden paa Heden,
Det leger og voxer med Drengene smaa
  Og synger om Seiren og Freden.

Det throner i Kvindernes Hjerter saa trygt,
  Det svulmer i mandige Arme,
Det kjender ei længer til Tvivl og til Frygt,
  Og mere til Haab end til Harme.

Ja, Danmark opvoxer mod Sønden i Kraft,
  Som snart det opvoxer i Norden,
Og Fjenden, som kroer sig af Held, han har havt,
  Er end ikke rigere vorden.

Endnu ikke Danmark er blevet et Vrag,
Det trodser de stridige Strømme.
Vor Herre os snart lade hilse den Dag,
Da Tydsken af Landet maa rømme.

---

88. Gammelt Mindevers.

Egen Melodie.

Ja meget, meget har vi lidt,
End bløder mangt et Saar; —
Men endnu slaaer vort Hjerte frit,
Og endnu Danmark staaer,
Og endnu for retfærdig Sag
Gaaer danske Mænd i Krig,
Og end tør komme Hævnens Dag
For Uret, Vold og Svig!

Danmark, Norden, Friheden.

89. Danmark.

Melodi af Rung.

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
Der har jeg Rod, derfra min Verden gaaer.
Du danske Sprog, Du er min Moders Stemme,
Saa sødt velsignet Du mit Hjerte naaer.
Du danske friske Strand,
Hvor Oldtids Kæmpegrave
Staaer mellem Æblegaard og Humlehave,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
Meer rigt end her, ned til den aabne Strand,
Hvor staaer Fuldmaanen over Kløverengen
Saa deilig, som i Bøgens Fædreland?
Du danske friske Strand,
Hvor Dannebrogen vaier, —
Gud gav os den — Gud giv den bedste Seir! —
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang Du Herre var i hele Norden,
Bød over England — nu Du kaldes svag,
Et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
End høres Danskens Sang og Meiselslag.
Du danske friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder, —
Gud giv Dig Fremtid, som Han gav Dig Minder,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaaer,
Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
Og som en sød Musik mit Hjerte naaer.
Du danske friske Strand
Med vilde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

---

90. Glæde over Danmark.

(Skrevet paa Sydhavet.)

Melodier af Gebauer og Mortensen.

Rosen blusser alt i Danas Have,
Lifligt fløiter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
Gives aldrig Vaar og Sommerpragt;
Hvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
Tause Fugl de brede Vinger løfter
Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
Mindes I den vidtforreiste Mand?
Som saa langt fra Danas favre Blommer,
Her hvor Sydens Blæst paa Seilet trommer,
Flakker fra sit elskte Fødeland.

Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
Drømmer jeg om Jer ved Danmarks Sund;
Selv iblandt Constantias fulde Ranker
Mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klerker raabe i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!"
Det forsikkrer Javas rige Sønner,
Selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land".

Morgenlandets Søn i Kaaber lange
Bag sin Vifte gisper efter Luft, —
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
Hjerteløse Møer med gylden Spange.
Store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
Kjøbe dig en nordisk Kvindes Tro,
Kjøbe dig et Pust fra Søens Vove,
Kjøbe dig et Ly af Thules Skove
Og en Kløvermark til Middagsro?

Fattig Mand, som pløier danske Lande,
Ryster Æbler af sit eget Træ,
Har en kraftfuld Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staaer i Græsset over Knæ.

Ja vor danske Jord er sommerfrodig;
Der er Kræfter ved det danske Brød.
Derfor er den danske Mand saa modig,
Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
Derfor er den danske Kind saa rød.

Under lyse Bøg den danske Beiler
Med sin herligtvoxne Pige gaaer.
Over deres Hoved Maanen seiler,
Svanen i det klare Vand sig speiler,
Nattergalen høit i Busken slaaer.

Dersom Sligt for Fattigdom Du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,

Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
„Danmark er et lidet fattigt Land!"

91.

Melodie af Rung.

Underlige Aftenlufte!
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Blomsterdufte!
Siig, hvorhen I bølge nu?
Gaaer I over hviden Strand,
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke, hvad mit Hjerte dølger?

Matte Sol! bag Bjergets Stene
Luerød Du synker ned:
Og nu sidder jeg alene
Her i dunkel Eensombed.
Hjemme var der intet Fjeld;
Ak, saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnlig blunde
Ved min Herthas grønne Lunde.

Stille, stille! Baaden gynger
Hisset mellem Siv og Krat;
Smukt en Mø ved Cithren synger
I den tause Sommernat.
Rene Toner! milde Lyst!
Hvor Du strømmer i mit Bryst.
Men hvad savner jeg og græder,
Da hun dog saa venlig kvæder?

Det er ei den danske Tunge,
Det er ei de vante Ord!
Ikke dem jeg hørte sjunge,
Hvor ved Hytten Træet groer,
Bedre, skjønnere maaskee,
Ak! men det er ikke de;
Bedre troer jeg vist hun kvæder,
Men tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for andet
End et ufrivilligt Suk.
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk,
Mangen saadan Aftenstund
Sad jeg i min kjære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
Det er Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
Ak! det gjorde mig saa Vee!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er kun svagt og kort; —
Skjæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den sidste Varme
Slutte mig i hendes Arme?

92.

Melodie. Ung Adelsteen paa Thinge stod.

En Stemme klinger i min Barm,
Som strømmer fra mit Hjertes Kammer,
Med Kræfter sylder den min Arm,

Min Villie tænder den i Flammer,
Den griber Sind, den fængsler Sands;
Thi Stemmen er — mit Fædrelands!

Hvor er mit simple Land ei smukt,
Naar Vaaren paa dets Kyst er landet!
En venlig Dal, af Bølgen lukt,
En Have, svømmende paa Vandet,
En Sal, af Bøgekroner hvalt,
Hvor der er Fred og lyst og svalt!

Hvor stolt, hvor herligt er det Hav,
Som Armen blank om Landet slynger!
Om Helten i dets dybe Grav
I Stormen det et Drapa synger;
Sin Sangers Ord det svigter ei,
Det er til Roes og Magt vor Vei!

Kald gold og fattig kun den Jord,
Som ikke Malmens Aare dølger:
Vor Rigdom op af Marken groer,
Den vugges hid af Havets Bølger;
Og her er Kundskabsskatten fuld,
Og Sproget eier Toneguld.

Kald ussel kun den Stat og svag,
Som næsten ringest er blandt ringe;
Men mægtig er den gode Sag.
Et enigt Folk kan Ingen tvinge:
Kom I kun, Østens Ravne, kom!
Jeg stævner Jer til blodig Dom!

Kald kun mit Folk en stakkels Træl,
Et Offer fromt for gamle Rænker;

Det har forlængst frigjort sig selv
Fra Fordoms Baand og Mørkets Lænker;
Og Frihedstræet trives kun,
Hvor det er skudt af Sandheds Grund.

Og derfor elsker jeg mit Land,
Og vier det hver Kraft, jeg eier,
For det jeg virke vil som Mand,
Jeg møder, hvor dets Fane vaier,
Indtil dets moderlige Skjød
Indbyder mig til Hvilen sød.

93

Melodi af P. Chr. Kock.

„Lad En og Anden have Ret,
Lad det kun Daarskab hedde,
At sværme for en enkelt Plet,
Som Fuglen om sin Rede.
Jeg tilstaaer frit og ligefrem:
Jeg takker Gud, jeg har et Hjem,
Jeg holder mig til Danmark.

Jeg gjerne troer, hvad der blev sagt
Af Folk, som er i Mode:
„Hvad ligger der paa Sproget Magt,
De er jo lige gode,"
Og dog jeg ikkun eet har kjært,
Det har jeg af min Moder lært,
Det lærte jeg i Danmark.

Jeg hørte tidt om Sydens Ild,
Der strømmer gjennem Blodet,

Mens Nordens Søn var god og mild,
Men mangled Heltemodet.
Nu gaaer hans Helterygte rundt,
Han slog, saa selv det gjør ham ondt, —
Nu har vi Fred i Danmark.

Jeg veed, at Skjønheds Ideal
Maa langt fra Norden søges
I Laurbærlundens tætte Sal
Og ei de dunkle Bøges.
Men Kvinden med det lyse Haar
Og saa det Blik, som mit forstaaer,
Det findes kun i Danmark.

Der høres Raab i fjerne Land,
For Guldet er de glade;
Bliv hvor Du er, Du danske Mand,
Bliv her og brug din Spade!
Det Korn, der ligger gjemt i Muld,
Det spirer op og bli'er til Guld,
Ja, der er Guld i Danmark.

Mit gamle, kjære, frie Land,
Jeg kan Dig ikke miste;
Jeg slipper ei din grønne Strand,
Hvad saa jeg end skal friste;
Hvad jeg end lide skal for Nød,
Jeg har den Trøst dog i min Død:
Jeg bliver her i Danmark.

94.

Melodi. Længe var Nordens.

Danmark vor Moder! voxet af Bølger,
Venlige Blomst paa Havfruens Bryst!

Undrende maa selv Sydboens Øie
Følge din rige, smilende Kyst.

Danmark, vor Moder! — venlige Norner
Sang om din Vugge: „evig Du staae!"
Tiderne rulle, — Bølgerne rulle, —
Blomstre Du skal, mens Bølgen er blaa.

Danmark, vor Moder! — Voldsmandens
Haand skal
Visne, saa tidt han rører din Fod!
Let er af Grønsvær bygget din Throne,
Trodse den skal dog Tidernes Flod!

95.

Melodie af Weyse.

Duftende Enge og kornrige Vange,
Sølverblaa Vover om skovkrandste Kyst,
Gyngende Snekker og jublende Sange,
Det er vort Fædrelands Vælde og Lyst

Tidt pløier Dansken de fjerneste Bølger,
Stundom han færdes i fremmede Land;
Stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
Tryller ham sødt til dets elskede Strand.

Her var det, Kjæmper paa Vang og i Lunde
Værned' om Uskyld og knusede Vold;
Kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
Vidne om Kraften og Frihedens Old.

Høit have Konger ved store Bedrifter,
Helte ved kjæk og berømmelig Færd,

Skjalde ved Sange, og Vise ved Skrifter
Hævdet vort Danriges ældgamle Værd.

End troner Kraften i Egenes Skygger,
Frihed end boer under Nordboens Tag,
Ætten af Kjæmper vor Arne betrygger,
Retfærd omsvæver vort Banner og Flag!

Retfærd og Frihed vort Løsen mon være:
Dem ikkun hylder den nordiske Mand!
Fred om vor Hytte og Skjold om vor Ære!
Himlen velsigne vor Drot og vort Land!

96.

Melodie af Krøyer.

Danmark, Du Perle, der svømmer paa Vove!
Vel dine Sletter med Agre og Skove
Række kun stakket fra Syd og til Nord;
Men i vor Kjærlighed blomstrer et Rige
Større og bedre, end Ord kan udsige,
Der, o vor Konge! din Vælde er stor.

97.

Melodi af Weyse.

Hvor Bølgen larmer høit fra Sø
Om Danmarks gamle Rige,
Hvor Bøgen krandser Land og Ø,
Som Uskyld Slettens Pige,
Der er min elskte Fødestavn,
Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
Thi der er godt at være!

I Danmark kneiser intet Fjeld,
  Ei gjemme stolte Bjerge,
Det røde Guld til Ladheds Træl,
  Ei Jern til vældigt Værge,
Men Guldet rigt paa Marken groer,
Og Jernets Kraft i Armen boer,
  Uvæbnet har det Værge.

O straal for Øiet uforsagt,
  Du Præg af Nordens Stempel!
Et Ord, et Haandslag være Pagt,
  Og Barmen Troskabs Tempel!
Ja Troskab! Du est Danmarks Værn,
Du est et Skjold af hærdet Jern,
  Du est vort Dannevirke!

98.

Melodi. Moders Navn er en himmelsk Lyd.

Dannemark er det gamle Navn
Paa Landet ved Belt og Sunde,
Favre Skjoldmøers Fødestavn,
Mens Fuglene sang i Lunde;
Fuglen synger end ved Belt,
Mon ei meer for nogen Helt
Af vor Skjoldmø-Stamme?

Vreden Tydsker fra Arildstid
I Sønden var Danmarks Plage,
Tit man saae dog i Uffo-Strid
Den Stærkeste var den Svage;
Har ei Vermund Sønner fleer,
Synger Skrep nu aldrig meer
Holger Danskes Vise?

Dannevirke og Dannebod
Er hellige danske Minder,
Rødmer ikke af Skjoldmøblod
Da længer de danske Kinder?
Tydsken træder under Fod
Dannevirke, Dannebod,
Hvor er Dannemanden?

Bøgeskoven er kun til Baal,
Naar Fuglen ei meer kan sjunge,
Fædreland uden Modersmaal
Er Hjerte foruden Tunge;
Det er Tydskersangen prud:
„Danmarks Hjerte rev jeg ud,
Stumt er Danmarks Hjerte!"

Fædreland er et helligt Ord,
Hvor Hjertet endnu har Stemme,
Gjør Vidunder i Syd og Nord,
Hvor Manddom endnu har hjemme;
Skal det spørges over Strand,
Magtesløst er Fædreland
Paa den danske Tunge?

Dannevirke og Dannebrog
De smelte i Munden sammen,
Glemmes de over det tydske Sprog,
Begravet er Skjoldmø-Stammen,
Da har ingen Dannemand
Meer paa Jord et Fædreland!
Da er Danmark øde.

Danmark synger sin Svanesang,
Som Fuglen, naar Dagen hælder,

Fløite-Fuglen, som slaaer i Vang,
Naar mildt det i Skoven kvælder,
Tonen er vemodig sød:
Moder din er stædt i Nød,
Kom nu Holger Danske!

99.

Melodi. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Vi har et gammelt Fædreland,
Ei uberømt paa Jorden;
Dets Rygte svang sig over Strand
Med Kæmperøst fra Norden;
Thi hvor man skued Gother staae,
Med Angler og Normanner,
Man klarlig Nordens Løver saae
I Skjold og under Banner!

Vi har et gammelt Modersmaal
Af Hjertensgrund oprundet.
Det klang i Sky ved Balders Baal
Med Sangen rosenmundet;
Det Vennebud fra Rolv og Skjold
Og Fredegod os bringer,
Det bærer Guld fra Old til Old
Paa Aandedrættets Vinger!

Vi har en gammel Kongevei,
Som gaaer til Verdens Ende,
Og Færdsel paa den fattes ei,
Mens vi har Ungersvende,
Der ride tør paa den og gaae
Lukt over Havfrusale,

Og synge modig: Bølgen blaa
Har ogsaa Bjerg og Dale!

Vi har en gammel Kjærlighed
Som ruster ingenlunde,
Til Fædres Land, til Lys og Fred
Til Belter og til Sunde;
Den blusse op, den bryde ud,
I Daad, i Sang og Tale!
Da, som en Beiler til sin Brud,
Til os skal Lykken dale!

100.

Mel. Vi alle Dig elske, livsalige Fred.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
Men gjerne med Slette og Grønhøi i Nord
Vi Dannemænd tage til Takke:
Vi er ikke skabte til Høihed og Blæst,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst!

Langt skjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde,
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene groe
Ved Strand med den sagre Kjærminde;
Og deiligst vi finde, ved Vugge og Grav,
Den blomstrende Mark i det bølgende Hav.

Langt større Bedrifter. for Ære og Sold,
Maaske saae man Udlænding øve,
Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
Med Hjerterne, Løve ved Løve,

Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Belte og Sunde,
Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ei grunde;
Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden os vise: vi tænke ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
Det smelter dog mere, end Fremmedes slaaer.

Langt mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
Hos Danske dog findes det daglige Brød,
Ei mindre i Fattigmands Hytte;
Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

101.

Melodi. Kong Christian lægger ned sit Sværd.

Mit fagre Hjem, hvor Bølgen blaa
Har nynnet Takten for min Vugge!
Havfruer, som af Dybet dukke,
Vaarfriske Krands af Ær smaa!
Hvor er saa lunt at bygge Rede,
Hvor er saa silkeblødt at træde,
Som paa den moderlige Jord.

Høistammet voxer Rosen ei,
Og Sydens Lilie mere pranger;
Men jeg er glad som Bøgens Sanger,
Naar kun jeg har min danske Mai.
Lad Andre være bedre vante!
Hvor Troskab er en Frilands-Plante,
Vil Friheds-Træet frodigt groe.

Vi kjende kun til Høie smaa;
Men det er lutter Kæmpegrave!
Og Jævnhed blev vor Modergave,
Vort Sprog vil ei paa Stylter gaae.
Vi prale kan af ei at prale,
Og vore grønne Bøgesale
Har Echo for vor simple Røst.

Staa fast mit gamle danske Huus,
Hvis Væg den friske Laure klæder!
Sværdodden var en Lynafleder,
Dit søndre Taarn sank ei i Gruus;
Freds-Svalen hænger under Taget
Og kviddrer efter Tordenbraget:
Staa fast mit gamle danske Huus!

102.

Melodie. Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.

O Danmark i din Kappe blaa,
Den folderige, bløde,
En skovgrøn Kjortel har Du paa,
I Brystet Roser røde!
Dit Hjerte banker dog saa tungt;
Hvor tør Du klæde Dig saa ungt,
Vor gamle, kjære Moder!

Ja gammel est Du Moder kjær,
Men gammel og din Fjende!
De tusind Aar hau var Dig nær,
Saa nær som dennesinde;
Men ung som Bøgens friske Glands
Er om din Pande Ærens Krands
Fra Isted brune Hede.

Og vil vor Fjendes Tungemaal
Sig rangle om vor Have,
Da har vi Kæmpevisens Staal,
Vor bedste Fædregave;
Men kommer han med Mænd og Sværd,
Vil Gud, saa skal han tøve her
Til Død staaer op af Grave!

O Danmark, dølg da ei din Pragt,
Og ei de Roser røde!
Men smyk Dig kun i Sommerdragt,
Den folderige, bløde!
Og vift med Bøgens grønne Slør
Til Nordens Mænd og Nordens Møer
En Hilsen over Sundet!

103.

Melodi. Paa Sjølunds fagre Sletter.

Vi har en lille Snekke,
Kun kort fra Stevn til Speil;
Lav er den oven Dække
Og lappede dens Seil;
Imellem Skjær den krydser
Mod Vind og Strøm sig op,

Og Bølgens Fraade kysser
Helt ofte Mastens Top.

Engang i gamle Dage
Saa vidt om Land den foer,
Alt som en gylden Drage
Med Vikinger ombord;
Med Entrebiler feied
Den Bretlands rige Kyst,
Og Nevas Vover neied
Sig for dens brede Bryst.

Og Østersøens Nøgle
Var naglet til dens Skrog,
Og Venderne i Bøile
Dens tunge Aarer drog.
Saa skred med Master trende
Ad Tidens Flod den hen;
Snart svandt de ind til tvende;
Nu er kun een igjen.

Men skjøndt den Glands er svunden
Endnu den er ei Vrag,
Thi den er stærk i Bunden,
Og aldrig strøg den Flag;
Og aldrig skal vor Snekke,
Er Storm og Sø end gram,
I Havn sig lade trække
Som Tydsklands Mudderpram!

See, Friheds Vimpel vajer
Fra Toppen, lys og reen!
Den fører os til Seier,

Naar Alle staae som Een.
Lad Klogskabs Fyr os peile,
Og følge Sandheds Naal,
Og Danmarks Skib skal seile
Med Ære til sit Maal"

104.

Melodie af Weyse.

Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden,
Og Polens Bjerge svømme nær dets Havn;
Men skjøn som det er ingen Plet paa Jorden,
Og Danmark nævner man dets favre Navn!
I sølvblaa Vesterhav en deilig Have,
Med Bøgehegn, hvor Nattergale boe!
Og hver en Deel gav Himmelen sin Gave;
Paa hver en Plet Velsignelserne groe!

Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvide Banker
Den jydske Halvø krummer sig mod Nord,
Et herligt Land, dets Folk sig Velstand sanker;
Fra fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanker,
Dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord.

Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjølunds Bred og Odins gamle Ø;
Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren bølger her sig som en Sø;

Om fagre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

Saa skille Strøm og Sunde—Mark og Stæder;
Men eet er Danmark, trofast er dets Magt,
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred, og Ærlighed staaer Vagt.
Vort Held er eet, og fælles er vor Hæder,
(Den vogter Sværdet med sin Varetægt!)
Og een, den danske, Bøn, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!"

105.

Melodie. Manddom, mod och morska män.

Løvsal i det blanke Hav!
Rugmark over Kjæmpegrav!
Tue lav, hvorfra der steg
Tankeflugt og Strengeleg!
Lille Krog,
Hvorfra dog
Rygtet vidt i Verden drog!
Kjær er du den danske Mand,
Thi du er hans Fædreland.

Stakket Magt og ringe Vægt
Har du blandt Europas Slægt;
Du maa høre fremmed Bud,
Som du var et Skrumpelskud;
Og din Ret
Ta'er man let,
Af din Klage led og træt;

Nu saa hold for Tunge Tand!
Klag ei meer mit Fædreland!

Du er ei til Skjændsel fød,
Og Du gjemmer i dit Skjød
Med din gamle Æres Arv
Dine Fædres Kraft og Marv,
Mild og spag
Helst i Mag
Foer din Søn paa Godtveirs-Dag,
Men i Nød og Trængsel han
Svigter ei sit Fædreland.

Bank ei meer paa Hovmods Port!
Faae din egen Gjerning gjort!
Tørst ei efter fremmed Krus,
Men vær Herre i dit Huus!
Fra din Vang
End engang
Skal der tone Seiersang!
Og din Sol fra Himlens Rand
Atter stige, Fædreland!

106.

Melodi af Krøyer.

Der er et yndigt Land,
Det staaer med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
De harnisklædte Kjæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fjenders Meen:
Nu hvile deres Bene
Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skjønt,
Thi blaa sig Søen belter,
Og Løvet staaer saa grønt:
Og ædle Kvinder, skjønne Møer,
Og Mænd og raske Svende
Beboe de Danskes Øer.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
Vor Tro er reen og luttret,
Og Modet er ei dødt.
Vort gamle Danmark skal bestaae,
Saalænge Bøgen speiler
Sin Top i Bølgen blaa.

107.

Melodi. Vort Fødeland var altid rigt.

Vi har et Huus ved Alfarvei,
Kun tarveligt og lille;
Til vore Vilkaar dog vist ei
Et større passe vilde.
Det vore Fædres Daad har seet,
Der har vor Barndom grædt og leet,
Der er vor Manddoms Gjerning skeet,
Der vil vi Øiet lukke.

Hvert Foraar hænges Taget paa
De ranke Bøgestammer,
Og Bolstre grønne, gule, blaa,
Opredes i hvert Kammer;
I Kjældren klapprer Møllens Drev,
I Stuen Bonden, flink og gjæv,
Slaaer Kornets tunge, gyldne Væv
Til Fuglesang fra Lofte.

Paa trende Sider har det Fred
Bag Havets blanke Gjerde,
Men intet Lukke eller Led
Det skjærmer mod den fjerde;
Ja, Væggen der er styrtet ind,
Saa Regnens Dryp og Solens Skin,
Saa fremmed Vrøvl og fremmed Vind
Igjennem Huset trænger.

Vor Nabo eier selv en Gaard
Med sexogtredve Bure,
Men helst paa Eventyr han gaaer
Forinden vore Mure;
I Hjemmet staaer han under Pidsk,
Men her vil Fyren spille frisk,
Og sidde øverst ved vor Disk,
Og puffe os i Krogen.

Vel bli'er vi aldrig Herremænd
I Verdens store Rige,
Og vi vil gjerne gaae i Spænd
Med Smaafolk, vore Lige;
Men vi vil ikke drikke Dus
Med den, som spytter i vor Krus,

Og Herrer i vort eget Huus
Vi først for Alt vil være.

Og derfor op, I Dannemænd,
Vor søndre Væg at bøde!
Med Skee i Haand og Sværd ved Lænd
Som Een skal Alle møde,
Og Ingen blive ræd og træt,
Før vi har faaet Hytten tæt;
Saa kan vi sove trygt og let
Alt under Vaarens Pude!

---

108. Sønderjylland.

Melodi. Kong Christian stod ved høien Mast.

Der er et Ord, et kostbart Ord,
Et elsket Navn,
Som altid lyde skal om Bord,
Og atter tages skal i Chor,
Saa vidt der aabner sig i Nord
En Broderfavn;
Saalænge Danmark har en Mand,
Der deler med sit Fædreland
Dets Savn.

Det Landet er, hvorfor vi stred
Med Sværd i Haand:
Endnu isønder er dets Led,
Endnu det har ei varig Fred,
Endnu der boer bag Eid'rens Bred
En fjendtlig Aand.
Endnu det hænger ikke fast,

Endnu behøves kunstig Bast
Og Baand.

Men Slesvig — det er Danmarks Fod.
Skal fast det staae,
Saa maa med sunde Ledemod
Den fæstes til sin Livsens Rod,
Og Aarer med det samme Blod
I begge gaae,
Og samme Tanke, samme Lov
Fra Øresund til „Danske Skov"
Maa naae.

Nu femte Junis Sol har kun
Til Nedgang kort;
Men den stod klar i Seirens Stund,
Da Dansken slog af Hjertensgrund,
Og Tydsken lusked som en Hund
Fra Dybbøl bort,
Ja, ved det ædle Blod som randt,
Skal Slesvig vorde fuldt og sandt
Til vort!

109.

Melodi. Vikingasäten, aldriga lundar.

Land, som har adlydt Fædrenes Love,
Værnet af Thyra, værget af Knud!
Folk, som har fulgt os vidt over Vove,
Hver Gang paa Vikingefærd vi drog ud,
Sammen paa Thems vi Ankeret kasted!
Sammen i Galliens Dale vi rasted,
Sammen de grimme Vender vi basted;

Skulle vi slippe Fortidens Spor?
Vil du kimse ad din Moder,
Som er graanet og gammel, men ikke svag?
Vil du skilles fra din Broder,
Som har blødt med og for dig i saamange Slag?
Forsmaaer du Hjemmets Hal,
Med Minder uden Tal
Og med klingende Skjolde og Drapernes Chor,
For den Glæde,
At faae Sæde
Paa den Fremmedes Tærskel og Been fra hans Bord?
Nei, du vil Æt og Fortid ei glemme,
Du vil ei spilde Brødrenes Blod,
Vil ei vor gamle Moder beskæmme,
Ei hugges løs fra Stamme og Rod.
Sammen vi dele Fare og Ære!
Sammen vi Frihedsbanneret bære!
Sammen vi vorde vil, hvad vi ere,
Led af det høie, herlige Nord!

110.

Melodi. Hr. Peder kasted' Runer over Spange.

Du skjønne Land med Dal og Bakker fagre,
Med grønne Enge og med gyldne Agre;
Med Kløfterne, hvor Bækken
Sig gjennem Krattet snoer,
Og langs med Veien Hækken,
Hvor Fugleskaren boer!
Skjønne Land! i din rige Have
Mindets Blomst groer paa Heltegrave,
Mindets Blomst!

En Kampens Priis din Deilighed er vorden;
En Beiler kom fra Syd og en fra Norden;
Den ene kom i Glandsen
Af Rigdom og af Magt
Og bød dig Brudekrandsen
Og Herlighed og Pragt;
Fagre Ord talte han med Liste,
Fagre Ord mange Hjerter friste,
Fagre Ord!

Den anden rakte Haanden jævnt og stille
Og havde ikke mange Ord at spilde;
Dog var der i hans Stemme
Den gamle, kjendte Klang,
Som Ingen kan forglemme,
Der hørte den engang:
Det var Sang fra din Barndoms Dage,
Minderøst om din Fryd og Klage,
Minderøst!

Thi du er voxet af hans egen Stamme,
Og du er fostret af den fælles Amme,
Og før han lod dig fare,
Og før han dig forlod,
Før vilde han ei spare
Sit bedste Hjerteblod.
Ei paa Skrømt foer hans Sværd af Skeden,
Tunge Slag drøned over Heden,
Tunge Slag!

Den fagre Kampens Priis har Dansken vundet,
Og Bruden har sin rette Brudgom fundet.
Nu vil han Jaord drikke

Alt med sin Lilievand,
Og mellem dem slet ikke
Er Plads til Trediemand.
Før hun skal rives fra hans Side,
End en Dyst tør vel Dansken ride,
End en Dyst!

111.

Unge Gjenbyrds Liv.

Melodi af J. H. Stunz

Unge Gjenbyrds Liv i Norden!
Røst fra vore Fædres Grav!
Vil Du styrre Verdens Orden,
Bryde Aandens Baner af?
Vil Du brede Oldtids Mørke
Over Nutids klare Dag?
Vil Du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag!

Nei, Du styrrer Tidens Slummer,
For at vogte paa dens Tarv,
Og Du prager tydske Krummer,
For at løfte egen Arv.
Mens Du kalder fromt tilbage,
Frem Du higer uden Sky,
Mens Du mindes gamle Dage,
Herligt varsler Du om ny.

Unge Gjenbyrds Liv i Norden,
Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
Rul fra Læberne som Torden,

Tænd i Sjælene som Lyn!
Trøst de Bange, styrk de Svage,
Flok de Stærke Mand ved Mand!
Skab en ny, en evig Sage
Om vort skjønne Fædreland!

---

112. Norsk Flagsang.

Egen Melodi.

Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygt Strand
Og stolte Erindringer vækker
Om Fædrenes Ry, som til fjerne Land
De bar paa de nordiske Snekker;
Op, Nordmænd, sjunger til Harpens Slag
En Sang for Norriges unge Flag!

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund
Skjøn est Du at skue trefarvet:
Det hvidene Kors paa den røde Bund,
Det har Du af Dannebrog arvet;
Men Hjertebladet, det mørke Blaa,
Af Friheds Marv maatte først udgaae.

Fra Himlen faldt Dannebrogsfanen ned,
Blev Tvillinglands Snekkernes Smykke,
Og stod gjennem Sekler i Krig og Fred,
Omstraalet af Hæder og Lykke.
O, Flag fra Norrig, stand evig saa,
Mist aldrig dit Hjerteblads høie Blaa!

---

113. Norge.

Egen Melodi.

Hvor herligt er mit Fødeland,
Det havomkrandste gamle Norge!

Sku disse stolte Klippeborge,
Som evig trodse Tidens Tand, —
Urverdners gamle Bautastene,
Der gjennem Klodens Storme ene
Som Kæmper end i Brynjer blaae
Med Sølverhjelm om Issen staae.

Da Aukathor saae Norges Fjeld,
Sin Kongestol han der opreiste;
De Kæmper, som mod Skyen kneiste,
De huede hans Heltesjæl.
Naar høit i Sky sin Vogn han kjørte,
Din Hyldest han fra Klippen hørte;
De Kæmpestemmer hylded Thor, —
Da var der Helteold i Nord.

I Fjeldets Søn endnu jeg seer
Et Skud af gamle Kæmpestammen;
I Øiet funkler Helteflammen,
Som freidig kun ad Faren leer.
I Pigens Øine blaa jeg skuer
Uskyldighed og Sjofnas Luer,
Og Iduns evigunge Vaar
Paa hendes Kinder farvet staaer!

Ja, herligt er mit Fødeland,
Det gamle, klippefaste Norge,
Med Sommerdal og Vinterborge,
Der evig trodse Tidens Tand!
Om Kloden rokkes end, dets Fjelde
Skal Stormen dog ei kunne fælde;
Som Bauta end de skulle staae
Og vise, hvor vort Norge laae!

---

114. Sverig.

Herrliga land,
frihetens stamort på jorden,
hell dig, du drotning i Norden!
Fäderneslaud! Fäderneslaud! Fäderneslaud!

Hjertat i brand
flammar för fädernedygder.
Hell dina fridsälla bygder!
Fäderneslaud! m. m.

Fast är ditt band
knutet bland urgamla fjällar.
Hell dina dalar och hällar!
Fäderneslaud! m. m.

Skön är din strand.
Hell dina nät, dina plogar,
hell dina fält, dina skogar!
Fäderneslaud! m. m.

Bägarn i hand!
Så lydde fädernas lära:
Lefve din kung och din ära!
Fäderneslaud! m. m.

116.

Hell dig, da höga Nord
Hell dig, vår fosterjord!
Kraft och mod, lif och blod,
vi offra för din ära!

Hell dig, du fria Strand!
Hell dig, du hjeltars land!
Enighet, trofasthet
är dina söners lära.

Hell er, I gamla berg!
jättar med jern till märg.
Fjäll och haf aldrig slaf
I Manhem skola bära.
Lefve, lefve, lefve, vårt fosterland!

115.

Du gamla, du friska, du fjellhöga Nord,
Du tysta, du glädjerika sköna!
Jag hälsar dig vänaste land uppå jord,
Din sol, din himmel, dina engder gröna!

Du thronar på minnen från förnstora dar,
Då ärat ditt namn flög öfver jorden,
Jag vet, att du är och du blir, hvad du var,
Ack jag vill lefva, jag vill dö i norden!

117.

Egen Melodi.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mod himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skal så bli
För den, som guld begär,
En främling far oss stolt förbi;
Men detta landet älska vi,
För os med moar, fjäll och skär
Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus.
Vår stjernenat, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn, som sång
Vårt hjerta rört en gång.

Och fördes vi att bo i glans
Bland guldmoln i det blå,
Och blef vårt lif en stjernedans,
Der tår ej gjöts, der suck ej fanns,
Till detta arma land ändå
Vår längtan skulle stå.

O land, du tusen sjöars land,
Der sång och trohet byggt,
Der lifvets haf os gett en strand,
Vår forntids land, vår framtids land,
Var för din fattigdom ej skyggt,
Var fritt, var gladt, var tryggt!

118.

Melodi af H. Rung.

Söner af ett folk, som blödt
På Narvas hed, på Polens sand, på Leipzigs
slätter, Lützens kullar!

Än har Finlands kraft ej dött,
Än kan med oväns blod ett fält här färgas rödt.
Bort, bort hvila, rast och fred!
En storm är lös, det ljungar eld och fältkanonens åska rullar.
Framåt, framåt, led vid led!
På tappre män se tappre fäders andar ned.
Ädlaste mål
Oss lyser på vår bana;
Skarpt är vårt stål
Och blöda är vår vana.
Alla, alla käckt framåt!
Här är vår sekelgamla frihets sköna stråt.
Lys högt, du segersälla fana,
Sliten af strider se'n en grånad fortids dar,
Fram, fram vårt ädla, härjade standar!
Än finns en flik med Finlands gamla färgar qvar.

Aldrig skall vår fosterjord
Af våldets makt ur oförblödda bataljoners armar ryckas,
Aldrig ljuda skall det ord,
Att Finlands folk förrådt sin fria bygd i nord.
Falla kan den tappre blott,
Ej rygga för en faras hot, ej svika, böjas och förtryckas.
Falla, sköna krigarlott,
Blif vår, se'n för en seger än vi kämpa fått!
Vapan i hand
Och käckt vår ovän nära!
Dö för vårt land

Är lefva för vår ära.
Rastlöst fram från strid till strid,
Ty nu är stunden vår och nu är skördens tid!
Glesnade leder vittne bära
Herrligt om mod och bragder, om vårt lands försvar
Fram, fram vårt ädla, trotsiga standar!
Omkring dig än din trogna Finska vakt du har.

119

Egen Melodi.

Kung Carl, den unga hjelte,
Han stod i rök och dam;
Han drog sitt svärd från bälte
Och bröt i striden fram.
„Hur svenska stålet biter,
Kom låt os pröfva på!
Ur vägen, Moskoviter!
Frisk mod, I gossar blå!"

Och en mot tio ställdes
Af retad Vasason;
Der flydde, hvad ej fälldes;
Det var hans lärospån.
Tre konungar tillhopa
Ej skrefvo pilten bud;
Lugn stod han mot Europa,
En skägglös dundergud!

Der slog så stort ett hjerta
Uti hans svenska barm,

I glädje, som i smärta,
Blott för det Rätta varm.
I med- och motgång lika,
Sin lyckas öfverman,
Han kunde icke vika,
Blott falla kunde han.

Se, nattens stjernor blossa
På grafven längese'n,
Och hundraårig mossa
Betäcker hjeltens ben.
Det herrliga på jorden
Förgänglig är des lott!
Hans minne uti Norden
Är snart en saga blott.

Dock — än till sagan lysnar
Det gamla sagoland,
Och dvärgalåten tystnar
Mot resen efterhand.
Än bor i Nordens lundar
Den höge anden qvar:
Han är ej död, han blundar,
Hans blund ett sekel var.

---

120. Norden.

Melodi. Og det var i Aaret 1807.

En Skaal for det blinkende Søernes Baand,
Som folder sig om Sverriges Skulder;
For Staalet, som fra Dybet voxer Helten i Haand,
For Sangen, som med Fosserne ruller!

Og er der lidt Pynteligt ved Gossarne der:
Det kommer af de nysselige Birketræer!
Svensken er os god,
Med ham vi blanded Blod;
Sverrig har vi kjært,
Thi længe har vi lært,
For „sanning og rätt"
Bliver Armen ikke træt,
Og Hjertet har Brodersind mod Danmark.

En Skaal for den mægtige Høienlofts-Hal,
Med Sneflokker tavlet og tjældet,
Hvor Nordlyset tænder i Tusindetal
Med Julelys Granerne paa Fjeldet!
Og er der lidt Stikkent ved Gutterne der:
Det kommer af de mange, mange Naaletræer!
Norsken er os god,
Med ham vi blanded Blod;
Norge har vi kjært,
Thi længe har vi lært,
At fjeldbunden Mand
Har ei trælbuuden Stand,
Men Frihed og Brodersind mod Danmark.

En Skaal for de Roser bag Klitternes Rad,
Som lunt mellem Lyngen sig dølger!
En Skaal for hvert gyngende Aakandeblad,
Tilankers i Østersøens Bølger!
Og er der lidt mageligt ved Svendene her:
Det kommer af de skyggefulde Bøgetræer!
Danmark er vor Moer,
Vor egen dyre Jord,
Sjælen i vor Røst,

Og Slaget i vor Bryst!
Og sneer det med Fjender,
Saa tøer det med Blod,
Saatidt det gjælder Kampen for Danmark.

Ja, vel er der langt fra Studenternes Bord
Til Fyrsternes kongelige Taffel,
Og vel er der langt til et seirende Nord,
Og Treforken er kun en Gaffel; —
Men dog skal der tændes en lysere Dag,
Da Kattegat skal lystre det nordiske Flag!
Vi er kun en Flok,
Men Folket kommer nok;
Derfor kun paa Vagt,
Og altid uforsagt!
Og Skaal for de To
Bag den gyngende Bro,
Med dem vil vi kjæmpe og seire!

121.

Melodi, som Rings Drape, af Crusell.

Længe var Nordens herlige Stamme,
Spaltet i trende sygnende Skud;
Kraften som kunde Verden beherske,
Tyggede Sul fra Fremmedes Bord.

Atter det Skilte bøier sig sammen;
Engang i Tiden vorder det Eet; —
Da skal det frie, mægtige Norden
Føre til Seier Folkenes Sag!

122.

Melodi. Hr. Peder kastod Runer over Spauge.

I Dybet hamred fort de travle Dværge;
Var det til Odins Æt et kostbart Værge? —
Ak nei! det var en Lænke!
— Margrete smedded stolt
Vort Nordens Kæmpesønner
Med Haan i Jern og Bolt. —
Favre Haab havde dem bedaaret,
Derfor, ak, brændte Smertenssaaret
Dobbelt nu.

Da slog et Lyn i Øresund fra oven,
Og det rev Svitiod fra Danaskoven;
Men Lynet rulled atter:
Den sidste Lænke brast,
Den, som bandt Norrigs Klipper
Til Danmarks Sletter fast! —
Bittre Stund! — vakt vi blev med Smerte?
Favre Stund! — frit blev Nordens Hjerte,
Fjæld med Dal!

Og skal da Tiden evig Norden skille? —
Nei, — Tiden maa tilsidst som Herren ville!
— Tredelt er Nordens Stamme,
Men Roden er dog een,
Og Kronens Løvtag samler
Tilsidst hver Stammes Green!
— Skilsmisstund? siig, naar er du omme?
Haabets Tid! siig naar vil du komme?
Eenheds-Tid!

Tid! naar ei plumpe Dværge smedded Lænker,
Som nyttes klogt af Herskesot og Rænker,

Tid! naar for Guddomstanken
Sig aabner Aandens Kalk,
Naar Kjærlighed bli'r Baandet,
Og Frihed Forbunds-Balk,
Rose du for hver Tankens Blomme,
Haabets Tid! siig, naar du vil komme!
Eenheds-Tid!

123.

Melodi. Muser har Glæden, Druen kjær.

Herlige Moder, Skjoldmø prud,
Gjordet af Havets sølvblaa Belte,
Hist klædt i Graners sorgdunkle Skrud,
Skygget her af lysgrønne Telte!
Steen er dit Pandser,
Isbræ din Hjelm, og Skær dine Landser,
Malmtunge Sener snoe din Arm;
Men Kjærminderne smykke din Barm,
Og din Isse Polarstjernen krandser.

Dig gjælder Løftet: tag det hen,
Som det med ærligt Sind er svoret;
Fædrenes Aand nu Sønnerne send,
Saa skal Gjerningen stige af Ordet.
Lær os at kæmpe
Freidig som de og ei med Lempe,
Kæmpe i Livets Alvorsdyst
Og mod Fjenden, som boer i vort Bryst:
Lær os Tvivlen og Frygten at dæmpe.

Sprede da skal vor unge Magt
Sandhedens Lys i Vraaer og Kroge,

Sprænge hver Snare, Løgnen har lagt,
Og forjage Fordommens Taage;
Ende vor Trængsel,
Tanken og Ordet løse af Fængsel,
Bygge vor Ret paa Friheds Grund,
Og slaae Bro over Hav, over Sund,
Hvor den gaaer, vore Hjerters Forlængsel.

Herlige Moder, Kraftens Brud,
Mindernes Hjem og Haabets Vugge,
Du skal ei lyde Fremmedes Bud,
Og din Hæder Barbarer ei slukke!
Fædrene kjøbte
Dyrt dig for Staal, og Blod dig døbte;
Værge dig tro skal Sønners Hær,
„Til den sidste ligger paa sit Sværd":
Det er, Moder, vor Pagt og vort Løfte.

124.

Melodi. Kong Christian stod ved høien Mast.

Henover Tidens Hav der gaaer
En Dønning død;
Ved Styret Vold og Vilkaar staaer,
Af Graven jordet Fordom gaaer,
Og Sandhed lider slette Kaar
Og Frihed Nød;
Det er, som Folkets Haab var tabt,
Og Troen paa dets egen Kraft
Var død.

Men atter kule vil en Storm
Fra Sønden op:

Da styrter hver en snørklet Form,
Da brister hver en skimlet Norm,
Da ryster Dybets Midgaardsorm
Sin tunge Krop;
Da galer Hævnens Hane rød;
Den vilde Kraft, som troedes død,
Staaer op.

Skal Nordens Odelsgaard den Dag
Staae tryg og fast,
Naar skøre Kroner gaae i Kvag,
Og Riger drive om som Vrag,
Naar Liv og Død for Folkeslag
Er Tærningkast?
Skal Nordens frie Folkeaand
Da freidig trodse fremmed Baand
Og Bast?

Det love Nordens unge Mænd
Med Haand og Mund:
Naar Fare truer det igjen,
Da skal vi møde, Ven med Ven,
Og give Hu og Gjerning hen
Af Hjertens Grund!
Og hvad der nu er svagt og deelt,
Det skal vel stande stærkt og heelt
Den Stund!

125.

Melodi. Fædernes Land.

Ungdommens Drøm,
Smilende Barn med den klingende Lyre!

Naar skal Du Treforken gribe, og styre
Tidernes Strøm?

Ungdommens Haab,
Blinkende Fakkel i Nætterne lange!
Naar skal Du Bannerne tænde, og fange
Gjerningens Daab?

Timerne randt:
Blegere zittred den ledende Stjerne;
Svinder den ei i det taagede Fjerne?
Viste den sandt?

Timerne gaae:
Der, hvor de trængtes, de jublende Skarer,
Lege nu Sorgløse, springe nu Harer;
Vi er kun faa.

Dog skal den groe,
Spiren, der spæd pipper frem over Jorde;
Ungdommens Haab skal forklares og vorde
Mændenes Tro.

Dog skal den staae,
Tanken, som Saga har baaret og ammet,
Tanken, som Æt efter Æt har annammet,
Kan ei forgaae,

Evig og sand,
Virker den dybt, naar den oventil sover,
Lyser blandt famlende Slægter den over
Fædrenes Land.

126. Friheden.

Melodi. Paa Himlens blaa Tabernakel.

Frihed! Du Nordens kjække Mø,
Badet i Blod, kun ei i Taarer,
Født paa den grønne, gyngende Sø,
Og med Malm i de svulmende Aarer:
Solbrun om Kinden,
Vild som en Bjørn og let som Hinden,
Sad Du ved Strand med Muslingkrands
Og sang Takten til Sværdenes Dands,
Og lod Lokkerne flagre for Vinden.

Munkene traadte Kirkesti,
Snart kunde Kæmpen Korset finde;
Da var din Enevælde forbi,
Du blev buret i Klosteret inde.
Brynjen Du sprængte,
Sløret Du tog og Spydet slængte;
Flittig Du bad din Rosenkrands,
Og dit Øie fik mildere Glands;
Men paa henfarne Tider Du tænkte.

Tugtet og tæmmet, fløi Du ud;
Det var et Skær af Fremtids Morgen!
Borgherren tog Dig til sin Brud,
Du blev Frue, men Frue paa Borgen!
Forrest af Alle
Red Du i Skovens lyse Sale,
Jog med din Falk ved det blaanende Hav;
Men en Hyttedør var Dig for lav,
Og en Borgermands Trapper for smalle.

Vingede Frihed! lange Aar
Pyntet man Dig med Fløil og Flitter:

Tærne Du var i Kongens Gaard,
Men en Fange bag gyldene Gitter.
Lønlig og stille
Sneg Du Dig til de Unges Gilde,
Nynned ved Strand din Barndoms Sang:
Da sprang Kongsporten op, saa det klang
Gjennem Krigslarmens Dønninger vilde.

Gjenfødte Frihed! Du som nys
Vaagned ved Danmarks Moderhjerte,
Vaktes som Rosen ved Vaarsolens Kys,
Kom og deel hendes Fryd, hendes Smerte!
Styrk hende atter!
Tag hendes Aag, naar Byrden matter!
Læg dine unge Skuldre til!
Da forynges og seire hun vil,
Hun og Du, hendes gjenfundne Datter!

127.

Egen Melodi.

For Frihed er denne Skaal udbragt!
Væk med de Baand, som Aanden trykker!
Mod Despoti, mod Fordom og Nykker —
Kling klang; — vi kæmpe uforsagt.

For Norden er denne Skaal udbragt!
Det bliver eet, som eet vil være;
Baandet skal strammes uden at snære —
Kling klang! — thi Blodets Røst er vakt.

For Danmark er denne Skaal udbragt!
Kom kun, I Fjender, nære, fjerne!

Sønnerne kan vel om Moderen værne
Kling klang! — mod Trældom og Foragt.

For Kvinden er denne Skaal udbragt!
Herligst er Kamp og sødest Seier,
Naar i de Skjønnes Skare man eier
Kling klang! — en allieret Magt.

128.

Melodi. Paa Sjølunds fagre Sletter.

Paa Danmarks rige Slette
Engang et Maitræ stod,
Som Frederik den Sjette
For Folket plante lod.
Det kaldte os til Thinge
Alt med sin Fane grøn;
Derhen vi skulde bringe
Vort Ønske og vor Bøn.

Tynd var kun Træets Krone,
Og Stammen var kun kort,
Og Bønnens svage Tone
I Vinden døde bort;
Men Bladene, de spæde,
Jo Haabets Farve bar,
Og derfor Folkets Glæde
Og Trøst det længe var.

Da mørkned Danmarks Himmel,
Og Kampens Torden lød,
Og Fjenders tætte Vrimmel
Sig over Sletten gød;

Men Folket, uforskrækket,
Stod fast om Kongens Stol,
Og gjennem Uveirsdækket
Brød frem vor Junisol.

En anden Fredrik talte:
„Mit Folk skal være frit!"
Da høit sig Træet hvalte,
Da bredte det sig vidt;
Da blev dets Blade tætte,
Da skød det Grene ny,
Saa hele Danmarks Slette
Det Skygge gav og Ly.

Hil staae det i sin Sommer,
Vort danske Frihedstræ!
Thi Livets fagre Blommer
Skal trives i dets Læ,
Og Himlens Fugle sjunge
Skal under Løvets Hang,
Og Folkets Røster runge
Med gammel, nordisk Klang!

Til Ham, som villig valgte
At styre frie Mænd,
Som holdt det Ord, han talte,
Og Intet tog igjen!
Hil hver en ædel Stemme,
Som var hans Villies Tolk!
Hil Friheden herhjemme!
Hil Kongen og hans Folk!

129.

Melodi af Rasmussen.

Danmark, deiligst Vang og Vænge!
Solen atter leer,
Somren kommer langt om længe,
Ak! Du knap den seer,
Ligger spændt i Trædskheds Fælde,
Dømt af Djævle, pint af Trælle,
Grunder bleg med Sorg i Sinde:
Hvor er Raad at finde?

Altid før, naar Mørket ruged,
Svandt det som en Sky;
Altid før, til Jorden knuget,
Stod Du op paany.
Altid før, naar Bjerge raved,
Let og tryg Du flød paa Havet;
Mon, mens Verden mat Dig ynker,
Nu din Stjerne synker?

Nei, forvist den ei skal dale
Trods de bange Kaar;
Thi din Frihed er en Svale,
Der om Sommer spaaer;
Tusind Aar din Isse tynged,
Friheds Sol har den forynget,
Ung Du staaer, mens Fjendens Dage
Snart er lagt tilbage.

Frihed kom paa Vinger lette
Himmelsendt herned,
Derfor vaagned Mørkets Jætte,
Derfor er han vred,

Mærker dog i Hadets Krampe,
Det er haardt mod Braad at stampe,
Skrevet staaer, hvor Stjerner gløde,
Han er dømt tildøde.

Ja, dit Frihedstræ er Pantet,
Givet Dig af Gud,
Det slog Rod paa Sletten plantet,
Det skal voxe ud,
Staae, naar knust er Ørnens Rede,
Over Dannemænd sig brede,
Dækkes rigt med Løv og Blommer
I en ny Skærsommer.

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Svøbt i Sorgens Slør,
Smyk med Blomster dine Enge,
Kron din Skov som før;
Dine dybe Vunder bløde,
Skjul dem under Roser røde!
Mørkets Hær sig om Dig leirer,
Men din Stjerne seirer!

130.

Melodi. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Er Lyset for de Lærde blot
Til ret og galt at stave?
Nei, Himlen under Flere godt,
Og Lys er Himlens Gave,
Og Solen staaer med Bonden op,
Slet ikke med de Lærde,

Oplyser bedst fra Taa til Top
Hvem der er meest paafærde.

Er Lyset i Planeter kun,
Som ei kan see og mæle?
Er ikke Ordet i vor Mund
Et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn,
Som Solens Skin for Kroppe,
Det slaaer i Sjælen ned som Lyn
Fra Skyerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
Saa halvveis at ophøie?
Gjør det ei allevegne Godt,
Er Lys ei Livets Øie!
Skal for Misbrugens Skyld maaskee,
Paa Aandens Himmelbue,
Vi heller Mulm og Mørke see
End Solens blanke Lue!

Nei! aldrig spørges det fra Nord,
Vi Lyset vil fordunkle!
Som Nordlys i fribaarne Ord
Det saaes paa Himlen funkle,
Og sees det skal ved Nordens Pol,
Ei blot i Kroppens Rige:
Midsommerens den bolde Sol
Vil ei for Midnat vige!

Oplysning være skal vor Lyst,
Er det saa kun om Sivet,
Men først og sidst med Folkerøst

Oplysningen om Livet;
Den springer ud af Folkedaad,
Og voxer som den vugges,
Den straale i vort Folkeraad
Til Aftenstjernen slukkes!

131.

Melodi. Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord.

Saa gammel som Folket er Frihed i Nord
Og Lov efter Allemands Tykke;
Og havde vi holdt os i Fædrenes Spor,
Vi eied nu Mere af Lykke;
Da havde vi værget vor Odel og Arv,
Da havde vi raadet for Nordens Tarv.

Men finere syntes os Fremmedes Skik,
Og Tydskland var Visdommens Sæde:
Vi Riddere derfra og Junkere fik,
Til Bonden paa Nakke at træde;
Der hented vi altslags Umyndigheds-Stof
Og Enevoldskonger med alt deres Hof.

Og da saa tilbage til Fædrenes Kaar
Os førte Kong Fredrik den Danske,
De Vaner, vi lærte i Trældommens Aar,
Vi kunde ei aflægge ganske:
Vi sidde om Frihedens dækkede Disk,
Men skjænd's, om vi vil ha'e Kjød eller Fisk.

Men, Venner, det gjælder — om ret jeg forstod —
At Mundene snart blive mætte;
At Frihedens kraftige Kost giver Mod

Og Magt, til vor Byrde at lette;
At Kræfterne voxe i Stilhed og Fred
Til atter at hele vort brustne Led.

Vor Troskab mod Friheden vise vi vil
Ved ikke at kævles og kræse,
Til en af dens Fjender forsøger det Spil
At snappe den bort for vor Næse;
At den gaaer i Arv efter os uden Men,
Skal være vor Kjærligheds Prøvesteen!

---

132. Den danske Bonde.

Melodi. Paa Søen naar den skummer vred.

Den danske Bonde sad engang
Som Herre paa sit Eie;
Selvgiven Lov han lød, men Tvang
Han ei sin Hals lod neie;
Han værgede som Kjæmpe bold
Sit Land og egen Bo mod Vold,
Og løftede den Drot paa Skjold,
Som Riget skulde raade.

Da kom en Tid, hvor Fogdens Pidsk
Hans Ryg i Furer pløied;
Da Sult og Nød sad ved hans Disk,
Og Trællesind ham bøied;
Da han sled Dagen hen i Ægt,
Og Sløvhed letted Aagets Vægt;
De sidste Skud af denne Slægt
Var dem, der løb fra Kjøge.

Thi sildig bredte Kundskabs Dag
Sig over Nordens Lande:

Da lysned det bag Bondens Tag,
Da klaredes hans Pande;
Da retted han sin Ryg igjen,
Og kasted rustne Lænker hen
Og tog sin Plads blandt Dannemænd,
Som flokkedes paa Thinge.

Den danske Bonde sidder nu
I Folkets Raad med Ære;
Med Skulder stærk og trofast Hu
Han skal vor Frihed bære!
Han har ei svigtet, da det kneb:
Ved Frederits og Isted skrev
Han selv med Blod sit Adelsbrev,
Og hædret skal han være.

133.

Helt tungt han efter sig Foden drog,
Som før var saa rap;
Høit Lærken over hans Hoved slog,
Men han hørte den knap.
Hans Sands var dummet, hans Kraft som død,
Hans Daad forlængst gaaet i Glem,
Han angest foer sammen, dengang det lød:
„Frem, Bondemand, frem!"

Men snart han følte, der veg et Tryk
Fra Sjæl, som fra Krop,
Han rettede langsomt sin brede Ryg
Og slog Øinene op.
Paa Thinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
Har lydt, saa det havde Klem,

Men end det kalder dog fjernt og nær:
„Frem, Bondemand, frem!"

Ja, sænker end Du dit Blik mod Jord,
Endskjønt Du er fri,
Og bærer endnu Du af Lænken Spor,
De fik smedet Dig i,
Og lyster det ei Dig at stande som Værn
For Frihed og Fædrehjem,
Er ikke dit Mod, som din Arm af Jern:
„Frem, Bondemand, frem!"

Ja frem! thi Maalet Du ikke har naaet
Med Sulet paa Bord;
Fra Frimands-Ret og til Stormands-Daad,
Saa gaaer Veien i Nord.
Ja frem til Hjælp i den trange Tid
Med Skatten, Du har i Gjem,
Med Folkets slumrende Kraft og Vid —
„Frem, Bondemand, frem!"

Din Moder sidder nu gammel og træt,
Men freidig i Hu,
Sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
I Dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
Derinde Trækken er slem,
Det gjælder at reise den sjunkne Mur —
„Frem, Bondemand, frem!"

Drikkeviser, Kjærlighedsviser, Aftensange.

134. Det friske Ord.

Melodi. At Slyngler hæves til Ærens Top.

Og nu en Skaal for det friske Ord!
For det, som strømmer fra Aand til Hjerte!
Ei det, som gustent, svinsottigt, snoer
Sig igjennem Censor med Angst og Smerte;
Nei det, som svinger
Paa Lynets Vinger
Sig djervt og frit — og som Døden bringer
Den skumle Løgn.

Man lyver tidt i forgyldte Sal,
I Glands af glimrende Lysekroner;
Man lyver stundom Regenten gal,
Som Kramsfugl fanger man ham i Doner;
Da frit sig svinge
Paa Lynets Vinge
Det djerve Ord! — det skal Døden bringe
Den skumle Løgn!

Man lyver tidt under Hyttens Tag;
Blandt Demagogernes Kraftkrabater,
Der seiler tidt — under Orlogsflag —
Hvad, ret beseet, kun en fræk Pirat er;
Da frit sig svinge
Paa Lynets Vinge
Det djerve Ord! — det skal Døden bringe
Den skumle Løgn!

Ja helligt vorde det djerve Ord!
Som ikke piller ved Løgnens Knude,
Men hugger til, var den nok saa stor,
Og hugger gjennem! — og la'r det tude,
Hvis Bryst og Bringe
Ei Sandheds Klinge
Kan taale; — det maa dog engang springe,
Som frygter den!

135.

Melodi. Boer jeg paa det høie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol, mellem Frøken og Frue, —
Hvor en Jomfru kommer ind
Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Viften hun gjør Vind,
Løfter Svandsen i Veiret og neier; —
Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa,
Der min Mund gaaer sirlig istaa,
Der jeg steger hvert et Ord
Og la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Sirlighed ændser
og sandser;
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser, —
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer
i Diske,

Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil, og kun Fiskene Fiske; —
Der min Skjemt ta'er Buxer ei paa,
Som den er jeg lader den gaae;
Der jeg koger ingen Ord,
Kammeraterne sluge dem raae.

Byder man mig en Kop The
Ved et Bord i en Halvkreds af halve
Baroner,
Hvor man Jøder faaer at see
Og deiligste Modens Personer,
Hvor man blues ved en Hat,
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød,
naar man spørger:
„Hvordan Frøknen sov i Nat?"
Eller „hvorfor mon Jomfruen sørger?"; —
Der tilværks forsigtig jeg gaaer,
Fint jeg der paa Strængen kun slaaer,
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Rus
Ved en Punsch, i en Kreds af de blaaes
Kammerater,
Hvor med Sølling jeg er Dus,
Og deslige forvovne Krabater, —
Hvor Koksmaten kommer ind
Med sin Pøs skyller Glas og Kahytgulvets
feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier; —
Skjemtens Melk, saa sød og saa pur,

Der ei staaer, og bliver mig sur,
Der min Sang er uden Tvang,
Som den kunstløse vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
Med Korsarer her ombord
Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;
Ved et Søndagsselskabsbord
Kan jeg kjede mig smukt som en Anden.
Alt sin Plads! saa Alting er godt!
Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot!
Alt er ædelt, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt.

---

136. Selskabssang.

Ved Vintertid naar Skoven staaer,
Med Riimfrost i de dunkle Lokker,
Og Stormen vildt mod Ruden slaaer,
Mens Sneen sig paa Taget flokker,
Om dette Bord saa mangen Gang
Vi samledes ved Bægerklang,
Og glemte Vintrens barske Sang,
Thi der var Foraar i vort Hjerte.

Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi medens sorgløst her vi spøge,
Og glemme reent, at den er til,
At hævne sig den vil forsøge.

Den stjæler Rosen af vor Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
Os mangen Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elske lærte.

Selv dette Sted, hvor vi har leet
Ad Tidens Vexel og Forandring,
Og som vor bedste Fryd har seet,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, Alt var saa smukt,
Ustandset steeg vor Tankes Flugt,
Bag Løvet vinkte Træets Frugt, —
Men for at naae den vi bortdrage!

Vor Glædeskalk er snart udtømt
Og mangt et Minde vil udslettes,
Men hvad vi her har tænkt og drømt,
Det føle vi kan ei forgjettes;
Thi Skjæbnen skiller Ven fra Ven,
Men Sjælen søge vil igjen
Landflygtig til det Sted, hvor den
Sin Ungdoms Fryd har ladt tilbage.

137.

Mel. Im Wald und auf der Halde.

Vort Dagværk er til Ende;
Som frie og muntre Svende
Vi samles om vort Bord;
Forfriske Sindet atter
Ved Tale, Skjemt og Latter,

Og synge høit i Chor,
Thor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Paa Arbeid følger Ro.

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligge Lande;
Paa Bjerget Ranker groe.
O, den, der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
Der er det godt at boe.
Thor: Hallo, hallo. hallo, hallo!
Der er det godt at boe.

Nei! Vinger har vi ikke,
Men vi har Lyst at drikke,
Og Vinger har vor Lyst;
Med den vi fare vide,
Med den mod Sønderlide
Vi kapre Vinens Høst.
Thor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Derhen, hvor Ranker groe!

Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke!
Vort Seil vor Phantasi.
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville,
Som Himlens Fugle frie.
Thor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi seile og vi roe!

Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage

Med Vinen fra Bordeaux.
Med den vi lægge Grunden,
Thi den er god paa Bunden.
Ei sandt? det veed vi jo?
Chor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi er nu i Bordeaux.

Vi seile nedad Rhinen,
Der voxer gratis Vinen,
Ifald man Folk kan troe.
Og Fanden skulde spart'en,
Da nu vi er paa Farten;
Her drikker Hver for To.
Chor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Her drikker Hver for To!

Saa paa de sølvblaa Vande
Ved Portugal vi lande,
Og tage Ladning med.
Vi Reisen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
Og saa afsted, afsted!
Chor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi seile og vi roe.

Thi Frankrig atter vinker,
Dens gyldne Drue blinker;
Der er det godt at hoe.
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
Her slaa vi os til Ro.
Chor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Her slaa vi os til Ro.

Naar nu vi hjemad skulle,
Saa er vi sagtens fulde,
Og kommer knap herfra.
Det gaaer, det kan ei feile,
Jeg mærker alt vi seile —
Vi seile rundt — Hurra!
Thor: Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi seile og vi roe.

138.

Melodi af Weyse.

Vil Du være stærk og fri,
Pres de røde Druer,
Og skal Lykken staa Dig bi,
Nær din Ungdoms Luer.
Fro til Kampen ile vi;
Da, naar Faren truer,
Hilse paa vor Blomstersti
Jomfruer og Fruer.

Kort kun er den grønne Vaar,
Livets Timer ile;
Snart den hvide Vinter spaaer
Om den lange Hvile.
Men selv under sølvgraa Haar
Rød kan Kinden smile,
Og hvor Bacchi Bæger staaer,
Hænge Amors Pile.

Lær af Rosen i sin Lund
Purpurvarm at fryde.

Lær i Kampens raske Stund
Fjendens Landse bryde!
Ingen Plet paa Jordens Rund
Rent er uden Lyde;
Den er lykkelig, som kun
Ret forstaaer at nyde!

Falmer hen den skjønne Mø,
Som Du nylig kyste;
Skal Du ei paa Verdens Ø
Længer Dig forlyste;
Blomsten visner, Kjød er Hø,
Høet maa man høste;
Engang skal vi alle døe,
Lad saa det Dig trøste.

139.

Melodi af Kuhlau.

Velkommen, varme Purpurskaal!
I Skoven fra det røde Baal,
Din Virak sig i Træet slynger,
I grønne Skygge hvirvle sig
Din lyse Lue høit for Dig!
O Bacchus! hør ved Bægerklang
Vor Jægersang, vor Røversang.

Ei Bacchus elsker Borg og Stad,
I Løvets Hvælving er han glad,
Der Bækkens Pige ham forlyster,
Mens drukne Satyr Druen krysker.
Naar Livet grændser vildt til Død,
Og Blod gjør Vinen dobbelt rød,

Da glæder ham ved Bægerklang
Vor Jægersang, vor Røversang.

Det Bedste mangler os dog nu,
O, Fader Pan! det sende Du:
Med runde Skuldre, røde Kinder,
En liflig Skarer Bacchantinder,
Som rase kan ad dunkle Sti,
Saa rovbegjærlige som vi,
Da lyder Dig bag Skovens Hang
Vor Jægersang, vor Røversang!

140.

Egen Melodi.

Om hundred' Aar er Alting glemt,
Venner, hvad vi end her maa lide,
Thi lad os være glade stemt,
Sætte de mørke Griller tilside!
Den Ruus, som vi i Aften faaer,
Er sovet ud — om hundred' Aar.

Vil Lykkens Hest ei gaae i Trav,
Broder, giv den af Glædens Sporer!
Generes stundom Du ved Krav
Af Vexler, Renter, Kreditorer;
Frygt ei, thi hvordan det end gaaer,
Du kræves ei — om hundred Aar.

Og hvis din Pige nu og da,
Elsker Dig kun lidt meer end Fanden,
Da er der fleer, hvor hun kom fra,

See Dig om, Du finder en Anden.
Pluk Glædens Roser, hvor de staae,
Du seer dem ei — om hundred' Aar.

Synes din Vandel ei tilpas,
Lyster en Mundkaad om Dig skumle,
Gjør Ret og Pligt og tøm dit Glas,
Lad saa Kreti og Pleti mumle!
Klafferlysten dem vel forgaaer,
Om ikke før — om hundred' Aar.

Men dersom Du er Ægtemand
Til en Hustru, der er Xantippe,
Som sætter paa det Glas en Rand,
Hvortil, desværre! Du maa nippe,
Vid, din Ægtestand Ende faaer,
Om ikke før — om hundred' Aar.

Derfor Elskov, Venskab og Viin,
(Dog, notabene, af den ægte),
Nydt med Glæde, er Medicin;
Druens Virkning kan man ei nægte.
Thi lad os være glade stemt;
Om hundred' er Alting glemt.

141.

Egen Melodi.

Mit fulde Glas og Sangens raske Toner
Og vittig Skjemt og Munterhed,
Jeg sælger ei for alle Fyrsters Kroner
Og Salomoners Herlighed;

Thi Høihed ei lyksaliggjør,
Og Alting jevnes, naar man døer.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Kviste ikke groer;
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor.
Thi naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer.

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderen;
Men efter den i Jordens Skjød at grave,
Det overlader jeg til den,
Som ikke veed og ikke seer,
At Armod tit af Hjertet leer.

Mit Ønskes Maal er kun en kølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har,
Et roligt Sind, en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig; med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv
Og faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant: vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelsen;

Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Og regner ned fra Himmelen.
Jeg veed det grant, vor Lod er stor;
Velsignet er den faldne Jord.

Viinranker groe, og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden, Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

142.

Fredmans Sånger Nr. 35.

Gubben Noach var en hedersman,
  När han gick ur arken,
  Plantera han på marken
Mycket vin, ja dette gjorde han.

Noach rodde ur sin gamla ark,
  Köpte sig buteljer,
  Sådann man säljer,
För att dricka på vår nya park.

Han väl visste, att en menska var
  Torstig af naturen
  Som de andra djuren,
Derför han och vin planterat har.

Gumman Noach var en hedersfru;
  Hon gaf man sin dricka;

Fick jag sådan skicka,
Gifte jag mig just på stunden nu.

Alrig sad' hon: Kära far, nå nå,
Sätt ifrån dig kruset!
Nej det ena ruset
Å det andra lät hon gubben få.

Gubben Noach brukte egna hår,
Pipskägg, hakan trinder,
Rosenröda kinder,
Drack i botten. Hurra och gutår!

Då var lustig på vår gröna jord;
Man fick väl till bästa,
Ingen torstig nästa
Satt och blängde vid ett dukadt bord.

Inga skålar gjorde då besvär,
Då var ej den läran:
„Jag skall ha den äran" . . . .
Nej i botten drack man ur, så här.

143

Fredmans Sånger Nr. 21.

Så lunka vi så småningom
Från Bacchi buller och tumult,
När döden ropar: Granne! kom,
Ditt timglar är nu fullt.
Du, gubbe, fäll din krycka ner!
Och du, du yngling, lyd min lag:
Den skönsta nymph, som åt dig ler,

Inunder armen tag.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan, så tag dig då en sup,
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

Du, vid din remmare och press,
Rödbrusig och med hatt på sned!
Snart skrider fram din likprocess
I några svarta led;
Och du, som prater der så stort,
Med band och stjernor på din rock,
Ren snickarn kistan färdig gjort,
Och hyflar på dess lock.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan, så tag dig då en sup,
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

Men du, som med en trumpen min,
Bland riglar, galler, jern och lås,
Dig hvilar på ditt penningskrin,
Inom din stängda bås!
Och du, som svatsjuk står i kras
Buteljer, speglar och pokal!
Bjud nu god natt, drick ut ditt glas,
Och helsa din rival,
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan, så tag dig då en sup,
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

Säg, är du nöjd, min granne säg?
Så prisa värden nu til slut;

Om vi ha en och samma väg,
Så följoms åt; drick ut!
Men först med vinet, rödt och hvitt,
För vår värdinna bugom oss,
Och halkom sen i grafven fritt,
Vid aftonstjernans bloss.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan, så tag dig då en sup,
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

144.

Melodi. At kjøre Vatten og kjøre Ved.

Vi sidde sammen som vi kan bedst,
Og Alle sidde for det samme.
Foreningspunktet er vor muntre Fest,
Og Glædens Baal er Vinens Flamme.
De røde Roser og de Øine blaa,
De smukke Piger — ja, vi kan forstaae!
Helst om vi faae
Den vi attraae!
Saa er det Møien værd at leve.

Og vi har Mod, ja, og Viin vi har,
Og Druens Blod i Glas og Flasker,
Og i vort Vinglas, som i et Kar,
Med begge Fødder Bacchus pladsker,
Vi discourere — Holla! Viin for mig,
Kom, lad mig klinke, Kjære, først med Dig!
Klang, Bacchus Skaal!
Klang, bredfuldt Maal!
— See saa, nu kan I discurere.

Hvad siger Russen? — Ak, tie med ham,
Han er os altfor stærk i Aften.
Hvad siger Tyrken? — Gid han faae Skam!!
Han taler ondt om Druesaften.
De røde Roser og de Dine blaae,
De smukke Pigebørn han holder paa —
Tyrken faae Skam,
Fanden ta'e ham!
Og siden plyndre vi Seraillet.

Ak, kjære Venner! det gaaer ei an,
Med Riger maa man handle varligt.
En Stat er Stat, og et Land er Land,
Er ogsaa Landet uforsvarligt.
Naar Staten staaer engang, saa skal den staae.
Det kaldes Ligevægten — drik derpaa!
Ligevægt, ja,
Tralleralla!
Er Sjælen just i Politikken.

Og Ligevægten er ikke blot
Som sagt en Sjæl i Politikken;
Nei, kjære Brødre, det mærkes godt,
At den er Sjælen med i Drikken.
De røde Roser — passer paa, et Ord,
Her sidder mange Folk om dette Bord —
Ligevægt, ja
Trallerallera!
Skal holde hele Folket sammen.

Ved Ligevægten bør vi forstaae,
At Alle ligemeget veie,
At Alle ligegodt kan staae og gaae,

Og Alle ligemeget sveie.
Det er vor Borgerpligt at drikke kjækt,
Indtil vi Alle have lige Vægt.
Mærk Kammerat,
Her i vor Stat:
Den lige Vægt gjør Ligevægten.

Lad Vinen glide saa lifligt ned,
Og lad os drikke, som vi pleie,
Med dette Glas gjør vi først Besked,
At man kan skjønne, hvad vi veie.
Har nogen Undervægt, saa passer paa,
Har nogen Overvægt, vi skal ham naae!
Klang, Kammerat,
Drik for vor Stat!
Vort Selskabs Ligevægt florere.

145.

Afsted, afsted! Til Arbeid vil vi gaae,
Til Heltefærd!
Vi ned os dukke vil fra Top til Taa
I Vældet der.

Kom, bad dig, Orm! du plettes jo endnu
Af Jordens Muld;
Ei ganske tom er Bollen end, og du
Ei ganske fuld.

Og naar vor Aand sig hæver fri og let
Til Salighed,
Hvad gjør det da, om Støvet segner træt
I Støvet ned?

146.

Melodi. Herr Oluf rider saa vide.

Før smiled vor Sommer saa venlig og varm,
Og Engene brammed med Blomster ved Barm,
Og Solen den faldt saa net gjennem Lunden.

Da tumled man lystig i Skov og i Krat,
Man jubled ved Dag og man sværmed ved Nat,
Og Dandsen den gik saa let gjennem Lunden.

Nu opfører Stormen sin vilde Musik,
Og taarebedugget er Himmelens Blik,
Og Regnen den slaaer saa tæt gjennem Lunden.

Men vi kryber ind i vort Vinterpallads,
Vi sidde saa luunt ved det rygende Glas,
Lad Blæsten saa gaae sig træt gjennem Lunden!

Her har vi en Sommer saa venlig og varm,
Og Sommeren fylder vor Røst og vor Barm;
Thi Punschen den gaaer saa let gjennem Munden!

147.

Egen Melodi.

Hvi rose I saa vore Fædre
Og vil, vi skal være som de?
I mange Ting har vi det bedre,
I strax et Exempel skal see.
I troe, at de søgte sig Ære

Paa deres mandhaftige Tog;
Men Eder min Vise skal lære,
Hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Tilsidst smagte Øllet dem ikke,
Og Mjøden den blev dem for sød;
Viin var ei at vente herhjemme,
Selv ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Vinflasken gjemme,
Saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen, hvor Druerne groe;
De naaede den, drukke og sloge,
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
De Danske drak Vinen fra dem;
De strax en Borgmester udskikke,
At jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gjæster,
Men traf dem sig selv til Fortred;
De lærte min gode Borgmester,
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden;
Der laae de og sølte i Viin,
Saa løb de beskænkte i Striden,
Og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
Viinlandene temmelig tidt;

De Franske saae, det var det Bedste
At blive dem skikkelig kvit;
De udbad sig ydmygst den Ære
At bringe dem Vinene her;
Saa lod vore Fædre det være —
Een Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
Begriber man, det er en Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage,
Vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hjem;
Gid Handel og Søfart florere!
Vi faae vore Vine ved dem.

148.

Egen Melodi.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
At ingen meer bereist man nævne kan,
Skjønt jeg ei har mit Opholdssted forandret
Fra den Tid, jeg først saae mit Fødeland.

Franz Drake gik vel een Gang rundt om Jorden
Og gjorde sig derved udødelig;
Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
Den hele Jord har tidt gaaet rundt om mig.

Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære,
Og ingen Ting er bleven skjult for mig.
Selv Alchymi gjør mig den største Ære;
Sex Flasker Viin, drik dem — saa er du rig.

Jeg har seet alt, hvad Jorden har i Eie,
Fra Kola af og indtil Kolazin;
Men af Alting dog Intet kan opveie
Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

Søg, hvo som vil, en Cirkel at kvadrere,
Det fandtes ei af Nogen paa vor Jord;
Men jeg har seet Kvadrater cirkulere,
Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
Jeg havde mig engang en lille Rus,
De vises Steen, hvorom saa Mange tale,
Den fandt jeg da paa Bunden af mit Krus.

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
Med den kan jeg indtage hver en Pige,
Med den kan jeg forborgne Sager see.

See Evan hist! Velkommen Glædens Fader!
Kom, fyld mit Glas med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

149.

Melodi. Dannevang ved grønne Bred.

For at være, som man bør,
Venner! maa man drikke,
Bollen reent maa tømmes før,
Bliver man det ikke,
Jeg, som Broderparten fik,

Eder bedst kan raade;
Vers og Kjærlighed og Drik
Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
Edru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Vil jeg Eder lære.
Hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde.
Jeg er fuld og du er fuld,
Vi ere alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder! tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Panden:
Før du søger den igjen,
Maa du vide, Kjære!
Paa hvad Sted du tabte den,
Og hvor den maa være.

Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Sted i Salen. —
Mærker nu Moralen min:
Hvor jeg den har funden,
Kan Enhver og finde sin:
Dybt paa Bollebunden.

Drikker, øser, skjænker i!
Drikker Alle! drikker!

Hisset er den Krog, hvori
Desertøren stikker.
See her er han, Bollen tom,
Tralle, ralle, ralle!
Punschen gik, Forstanden kom,
Edru er vi Alle.

150.

Melodi. Så lunka vi så småningom.

Saa, nu er denne Aften gaa't
Med Alvorsord og Gammenslag,
Og hvem der har en Blyhat faa't,
Har nok for næste Dag;
Men ellers naar vi Hjemmet naae,
Er Alting som en Drøm forbi,
Og atter vi til Halsen staae
I Slid og Vrøvleri.
Brugt er dog ei Glædens hele Skat,
Den i Mindets Sparebank er sat;
Vi kan ta'e op dera' og derfor kjøbe ind
Frisk Mod og muntert Sind.

Kun flygtig er vor Ungdomstid;
Den svinder ogsaa som en Drøm,
Thi snart man aandig invalid
Sig roer paa Livets Strøm;
Og naar man først faaer Hjem og Huus
Og Embed, Viv og Poder smaa,
Saa kommer en Begeistringsrus
Ei tidt og banker paa.
Brugt er dog ei Glædens hele Skat,
Den i Mindets Sparebank er sat;

Vi kan ta'e op dera' og derfor kjøbe ind
Frisk Mod og muntert Sind.

---

151. Hilsen til det nye Aar.

Melodi. Rings Drapa.

Dagene runde, Tusinde Blomster
Slugtes af Aarets svulmende Flod;
End i vort Hjerte grønnes dog Haabet,
Blusser dog Ungdoms Friskhed og Mod.

Glad vi dig hilse, nysfødte Hersker,
Som det Forgangnes Arvelod fik!
Kjækt i dit Øie læse vi Haabet,
Straalende Syner møde vort Blik.

Sandhed og Frihed! Eder vi søge,
Eder vi kjækt skal stævne imod;
Sandhed, paa Troens Klippe begrundet,
Friheden, skudt af Kjærligheds Rod.

Fædreland! atter kraftigt dit Ord skal
Hævde sin Plads i Folkenes Raad.
Er det en Drøm kun, Tiden skal modne
Drømmen til Tanke, Tanken til Daad.

Livet sig aabner, dybt i vort Hjerte
Gjenlyder Haabets freidige Klang.
Nyfødte Hersker! kjækt vi dig møde,
Hilse dig glad med jublende Sang.

---

152. Til Kvinden.

Melodi. Vort Fødeland var altid rigt.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld
Med stjernekronte Tinder,
Hvor udaf rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Kvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øie,
Og hvis en evig Sommer laa
Med Fylde paa dets Høie;
Laa Perler strøet paa Havets Sand,
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om Eders Lok sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark har,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld — det er vor Troskabsaand,
Vor Kjærlighed — en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerter slynger.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen høit oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;

Saalænge Bølgen slaar mod Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Kvinder!

153.

Melodie af Hartmann.

Mulmet sank, det svale,
Over Dagens Lyst,
Milde Længsler tale
Til det unge Bryst;
Hun, som dybest inde
Vækker Sjælens Trang,
Nordens hulde Kvinde
Vies nu vor Sang.

Tidt vor Hjerte, smeltet
Af den Fagres Blik,
Under Bøgeteltet
Luft i Toner fik.
Her, hvor Granens Stamme
Staaer paa Fjeldet Vagt,
Griber os de samme
Klare Dines Magt.

Tre er Nordens Lande,
Nordens Mø kun een,
Reen, som Kildens Vande,
Tro, som Klippens Steen,
Øm, som Fuglens Trille
I det friske Krat,

Yndig, som vor milde,
Lyse Sommernat.

Stjerne, som os tryller!
Rose, fiin og smuk!
Dig vort Hjerte hylder
Til sit sidste Suk.
Dronning i den Unges
Rige Drømmeland!
Sødt din Lov skal sjunges
Over Nordens Strand.

154.

Melodie. Glad såsom foglen.

Sparsomt i Norden vi Blomster finde,
Farven er bleg og kun svag deres Duft;
Blomsten hos os er den deilige Kvinde,
Frodigst hun groer i den nordiske Luft.
Hende vi elske, mens Hjertet det slaaer;
Hende vi prise, mens Læben formaaer.
Lokkerne bløde og Væxten den slanke,
Klang i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Ild i sit Hjerte og Reenhed i Tanke,
Det hun i Arv efter Moderen fik.

---

155. Kjærlighedsvise.

Egen Tone:

Jeg veed mig saa deilig en Urtegaard,
Paa hver en Side i Roser hun staaer
Om Sommeren.

Derinde voxer saa fager en Lind,
Derinde spiller baade Hjort og Hind.

Derinde voxer en Rose saa rød,
Derinde synger en Nattergal sød.

Der rinder ei Vand, men den klareste Viin:
I Aften gaaer jeg til Kjæresten min —

Den Vise, jeg her for Eder kvæder,
Er om den Jomfru, mit Hjerte glæder
Om Sommeren.

156.

Svensk Folkemelodie.

Og jeg vil ha'e en Hjertenskjær, det Første som jeg kan,
Men saadan Een er ikke god at finde:
For hun skal have Kinder som den røde Tulipan
Og Dienstene, der kan rigtig skinne.
Ja hun skal være deiligst blandt de Piger hertillands
Og lystig ved sit Arbeid og lystig ved en Dands,
Og hun skal ha'e de pæneste Manerer.

De Piger er vel gode nok, imens man paa dem seer,
Men paa de Fleste kan man ikke lide;
Og derfor vil jeg have Een, som ei til Andre leer,
Men elsker mig og blot af mig vil vide.

Ja hun hos mig skal finde ret den aller-
bedste Fryd
Og bringe til mit Huus baade Stræbsomhed
og Dyd
Og saa en Kiste fuld af gode Klæder.

Ja, naar jeg blot kan finde Een ret saadan,
som jeg vil;
Da feirer strax mit Bryllup jeg med Glæde.
Og Egnens Mænd og Kvinder de skal bydes
ind dertil,
Og de skal faae saameget, de kan æde.
Og der skal være Dands og Spil tre hele
Dag' i Rad,
Thi Kjærlighedens Lykke den gjør dog Hjertet
glad,
Saa kan man sagtens lidt derpaa spendere.

157

Egen Melodi.

Jeg saae i Øster, og jeg saae i Vester,
Jeg saae i Sønder, og jeg saae i Nord,
Jeg saae saamange smukke Piger dandse,
Men aldrig saae jeg den, jeg saae ifjor.
Den første Kjærlighed er dog den bedste;
Vist aldrig jeg forglemmer Dig, min Ven.

Og jeg kan ikke til min Kjærest komme,
Og hverken ridend' eller gaaende,
Saa vil jeg vente, til det bliver Sommer,
Saa vil jeg seile over Bølgen blaa.
Den første Kjærlighed er dog den bedste;
Vist aldrig jeg forglemmer Dig, min Ven.

158.

Melodi. Å jänta, å ja

Og Kjesten og jeg mødtes paa Landeveien.
Sin blinkende Spand paa Ho'det hun bar,
Og Solen, den straaled, Himlen var klar,
Og smuk som den lyse Dag Pigen var;
Mit Hjerte — det gik afveien.

Og Kjesten og jeg mødtes ved Helligkilden,
Sankt-Hans-Ilden blussed, Gnisterne føg,
Og flinkt paa Fiolen Spil'manden strøg;
Vi To rundt om Baalet hvirvlende fløi.
Jo, dengang var jeg i Ilden.

Og Kjesten og jeg mødtes i Hassellunden.
Der trykked jeg hende ned paa mit Skød,
Og klaged hende alt mit Savn og min Nød,
Og spurgte, om hun vilde dele mit Brød,
Og tog hendes Svar med Munden.

Og Kjesten og jeg mødtes til Kirketiden
Til Alteret sammen vandred vi da,
Og jeg sagde ja, og hun sagde ja,
Og som Mand og Kone kom vi derfra,
Og har ei fortrudt det siden.

159

Melodi. Aa kjøre Vatn, aa kjøre Ved.

Lad Andre kjøre med Halm og Hø
Og Tørv og Sække til Mølle,
Jeg kjører kun med min Fæstemø,

Som vil mig gjennem Livet følge.
De røde Roser og de Øine blaae,
De kjønne Pigebørn jeg elske maa
Helst naar jeg faaer den, jeg vil ha'e,
Saa er det lystigt at leve.

Vi kjøre os i den grønne Lund,
Naar Sommerdagene kvelde,
Hvor tidt jeg kysser hendes Mund,
Kan Kukkeren Jer fortælle.
De røde Roser o. s. v.

Men naar fra Kirken vi kjøre ska'
Til Høst — I Knaldet skal høre.
Saa har jeg faa't den, jeg vilde ha'e
Og I til Vandsbæk kan kjøre.
De røde Roser og de Øine blaae,
De skjønne Pigebørn jeg elske maa:
Helst naar jeg faaer, den jeg vil ha'e,
Saa er det lystigt at leve.

160.

Husker Du i Høst, da vi hjemad fra Marken gik,
Vendte Du imod mig et spørgende Blik;
Da faldt det mig paa Sind,
At jeg var hidtil blind,
Siig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Husker Du i Vinter, vi sad omkring Arnens Ild,
Jeg fortalte Eventyr, Du hørte til;
Tidt op paa mig Du saae,
Saa jeg gik reent istaa;
Siig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Husker Du i Julen, ved Gigers og Fløiters Klang,
Mens vi over Gulvet os lystelig svang,
Saae jeg paa Dig saa vist,
At Du blev rød tilsidst;
Siig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

See, nu er det Foraar, og Spirerne foldes ud,
Fuglen bygger Rede, og Skoven staaer Brud,
Alt, hvad af Liv der veed,
Drømmer om Kjærlighed;
Siig mig, lille Karen, hvad mener Du nu?

161.

Naar Pidsken den knalder,
Og Posthornet skralder,
Og kalder Studenten din Kjæreste herfra,
Naar Vognen forsvinder,
Og Taaren den rinder,
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker Du da?

Du sidder bag Rude,
Og lytter histude
Til Klangen, som døves af susende Vind;
Snart intet Du hører,
Dit Øie Du tørrer,
Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiser,
Og Asteren kneiser,
Og viser med Pral os sit stribede Blad,
Jeg kommer tilbage, —
Saa stands da din Klage,
Mit søde, lille Hjerte, Du skal være glad.

O, græd dog ei mere,
Gaa ned at spadsere,
Hvor Kirsebærtræet neddysser sin Pryd;
Det var det, vi lovte
Hinanden saa ofte,
Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
Hos Bækken paa Broen,
Og skriver Dig Vers, imens Aft'nen er smuk;
I Bølgernes Rinden
Og Lusten i Linden,
Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk.

Men alt som Du sukker,
Jeg tænker, Du plukker
En blomstrende Stjerne med Fing'ren itu:
„Han elsker af Hjerte,
Med Længsel og Smerte!"
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa Du?

Lad Blomsterne alle
Kun visne og falde,
Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
Af Frugterne søde
De gule, de røde,
Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
Men hvad som kan saare,

Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel.

162.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Vove,
Nu kommer Natten saa sort;
Alt ligger Sol blandt de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort;
Skynd Dig nu hjem til din fjedrede Mage,
Til de gulnæbbede Smaa!
Men naar i Morgen Du kommer tilbage,
Siig mig saa Alt, hvad Du saae.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel!
Seer Du to Elskende, dem skal Du følge,
Dybt skal Du speide deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst.
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder Dig hjem.
Sæt Dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
Syng saa din Kjærlighed frem!
Kunde som Du jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaa!

Ensom i Skoven ved fjerneste Strande
Seer Du min Favre at gaae.
Gulbrune Lokker, de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax;
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak, Du kan kjende hende strax.

Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk;
Træerne hvidske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk.
Har Du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte!
Siig det, Du veed det jo nok.

163.

Det var en Lørdag-Aften
Jeg sad og vented Dig, —
Du loved mig at komme vist,
Men kom dog ei til mig.

Jeg lagde mig paa Sengen
Og græd saa bitterlig,
Og hver en Gang, at Døren gik,
Jeg troede, det var Dig.

Jeg stod op Søndag-Morgen
Og flettede mit Haar,
Saa gik jeg mig til Kirken hen,
Og om den Kirkegaard.

Men Du kom ei til Kirke
Og ei i Kirken ind,
For Du har faaet en Anden kjær,
Og slaget mig af Sind.

Jeg gik mig hjem saa ene
Henad den Kirkesti,
Og hvert et Spor paa Stien var,
Der faldt min Taare i.

De røde Baand og skjønne,
Som Du engang mig gav —
Dem bærer jeg ret aldrig meer,
Jeg stunder til min Grav.

Hvor kan man plukke Roser,
Hvor ingen Roser groer!
Hvor kan man finde Kjærlighed,
Hvor Kjærlighed ei boer!

Jeg vilde Roser plukke —
Jeg plukker ingen fleer —
Jeg elsked Dig saa inderlig,
Jeg elsker aldrig meer.

165.

Nu Løvsalen skygger,
Og Dagen er lang;
Hver Smaafugl nu bygger
I blomstrende Vang.

Kun Kjærlighedsguden,
Den Stakkel er blind;

Han flagrer mod Ruden,
Man lukker ham ind.

165.

Melodi af P. Heyse.

Jeg mindes vel et Sted, gid jeg var der igjen,
Der Timerne saa sagtelig gled hen,
Lig sølvklare Perler, der drages paa en Snor
Saa milde, som to Elskendes Ord.

Der legede de Fugle bag Valbirkens Blad,
Der var jeg saa munter og saa glad;
Der sprang jeg tit i Engen, og agted ei derpaa,
Hvad Folk vilde sige, der det saae.

Der stod jeg tit ved Vinduet og bag de høie Træer
Og tænkte paa den, jeg har kjær —
Og naar han da sig nærmed med hurtige Fjed,
Da glædedes mit Hjerte derved.

Der sad vi tit i Maaneskin bag Rosernes Hæk,
Ved Siden af den rislende Bæk —
Og vexled mangt et Ord, halvt i Alvor halvt i Skjemt,
Det har nu vel længst han forglemt! —

166.

Melodi af Kuhlau.

Der vanker en Ridder mellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer,

Der synger en Drossel, han staaer den saa nær,
Med Kviddren den hilser Skjærsommer.

Han lytter med List imellem grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Han grubler og støtter sig taus til sit Sværd,
Mens Fuglen den hilser Skjærsommer.

Nu aabner en Jomfru Vinduet mod de Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Som Fuglen hun synger, han staaer hende nær,
Da føler hans Barm, det er Sommer.

Da spirer hans Haab alt som de grønne Træer,
Roser og yndelige Blommer.
Han skuer den Elskte, hun er ham saa kjær,
Han hilser sit Haab i Skjærsommer.

167.

Egen Melodi.

Lette Bølge! naar Du blaaner,
Gjennemsigtig, lys og klar,
Himlens Farveskær Du laaner,
Selv Du ingen Farve har.
Himlen ei, kun Himlens Billed
Hviler i din dybe Favn;
Aldrig er din Længsel stillet,
Den er evig som dit Savn.

Bølge! hvor Du klarest rinder,
Speiles Himlen i dit Bad;
Ak! din Længsel Hjertet minder!

Om hvad Skjæbnen skiller ad.
Hjerte! Du bør stille klage!
Selv Naturen føler Savn;
Trøst Dig, hvis Du har tilbage
Kun et Billed og et Navn.

168.

Melodi af Hartmann.

Du, som har Sorg i Sinde,
Gak ud i Mark og Lund,
Og lad de svale Vinde
Dig vifte karsk og sund.
Gak over Høi og Dale,
Og lyt ved Søens Glar
Til Skovens Alvorstale
Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage
Og brused Blodet vildt,
Jeg gik mig ud at jage
Det yndeligste Vildt.
Det var ei Hjort og Hinder,
Ei Terne eller Tjur;
Det var med friske Kinder
Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødigt bænkes
I Stuen, under Tag;
Der drikkes og der skjænkes
I døsig Fred og Mag.
Langt heller vil jeg brede
Min Dug bagved en Tjørn,

Paa lyngbegroede Hede
I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingensinde
Smaafuglene i Buur,
Som pynteligt paa Pinde
Maa sætte sig til Kur.
Nei paa de rigtig Vilde
Er det en freidig Jagt;
Om de er nok saa snilde,
Er deres Værge svagt!

169.

Egen Melodi.

Løft dit Hoved Du raske Gut,
Om et Haab eller to blev brudt,
Blinker et nyt i dit Øie,
Strax det faaer Glands af det Høie.

Løft dit Hoved og se Dig om,
Noget er der, som raaber: kom! —
Noget med tusinde Tunger,
Som om Freidighed sjunger.

Løft dit Hoved, thi i Dig selv
Blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
Hvor der med Harper klinger,
Jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud,
Aldrig kuer Du Vaarens Skud;
Hvor der er gjærende Kræfter,
Skyder det Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
Af det høie, straalende Haab,
Som om Verden hvælver
Og i hver Livsgnist skjælver.

---

170. Ridderens Frieri.

Gammel Folkemelodi.

En deilig ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter saa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til sin Brud,
For hun var saa ung, og saa yndig saae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa stærkt Eders Datter mig ligger i Sind,
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud."

„Hr. Ridder, Hr. Ridder, I beder en Hind,
Men fremmede Skytter har fanget den ind,
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud
For hun er saa ung, og saa yndig seer hun ud."

---

171. Runernes Magt.

Melodi af Rung.

Hr. Peder kasted Runer over Spange,
Som Helleliden over skulde gange.
Saa løfted han sit Anker,
Saa fik han bliden Bør,
Og seilede fra Danmark
Og fra de danske Møer.

Favre Ord fryde mangt et Hjerte,
Favre Ord har forvoldt mig Smerte —
Favre Ord.

Helleliden gaaer og længes under Strande,
Og stirrer paa de dybe salte Vande.
„Lad os kun Lykken friste!
Gud giver bliden Bør!"
Saa seiled hun fra Danmark
Med alle sine Møer.
Favre Ord har mig haardt bedaaret,
Favre Ord har mit Hjerte saaret —
Favre Ord.

Den Vægter raaber høit, da Skibet kommer:
Nu bringer Børen os den danske Sommer,
Det var den Herre Peder,
Af Glæde fast han lo,
Da Helleliden gav ham
Sin Ære og sin Tro.
Favre Ord stundom Hjertet glæde,
Favre Ord volde tidt vi græde —
Favre Ord.

---

172. Roselille.

Gammel Folkemelodi.

Roselille og hendes Moder, de sad over Bord,
De talte saa mangt et Skjemtens-Ord.
Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa.
De talte saa mangt et Skjemtens-Ord.

Før hvert Træ skal i Haven faae Blomster af Guld,
Før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld."

Hr. Peder stod paa Svalen og lytted med List,
„Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst!"

Og der de kom ned udi Urtegaardens Læ,
Da hang der en Guldring paa hvert et Træ.

Roselille blev rød som et dryppende Blod,
Hun stirred i Græsset ned for sin Fod.

Da kyssed Hr. Peder hendes Læber med Lyst,
„Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst."
Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa.
De talte saa mangt et Skjemtens-Ord.

---

173. Elverskud.

Gammel Folkemelodi.

Hr. Oluf han rider saa vide om Land;
Og til sit Bryllup saa byder han;
Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Men alt som han kom udi Lunden saa grøn,
En Elverdands gaaer der let og skjøn.

Der dandsede fire, der dandsede fem,
Den Elvermø rækker Haanden frem.

„Og hør Du, Hr. Oluf! træd Dandsen med mig,
Saa fagre Gaver jeg giver Dig."

„Slet ikke jeg tør, og slet ikke jeg maa,
I Morgen saa skal mit Bryllup staae."

„Og vil Du ei træde i Dandsen med mig,
Saa ond en Sot skal da følge Dig!"

Saa slog hun ham over hans Herde saa god,
Saa Slaget gjaldt i hans Hjerterod.

„Du ride nu hjem til din Fæstemø kjær,
Og glem nu ikke din Bryllupsfærd."

Det skete før Dagen blev lys udi Gaard:
Bleg laa Hr. Oluf paa sorten Baar.

Hr. Oluf og hans Fæstemø huld,
De to kom sammen i sorten Muld.
Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

174.

Jeg lagde mit Hoved til Elverhøi,
Mine Øine de finge en Dvale;
Da kom mig imøde Jomfruer to,
Og lokked mig med Sang og med Tale.
Eia! hvor sælsom en Dands!

Striden Strøm den stiltes derved,
Som førre var vant at rinde.
Alle smaa Fiske, i Floden svam,
De legte med deres Finne.

De vinked mig først, og saa trued de mig,
Jeg stod som med Lænker bunden,
Da galede Hanen i fjerne By,
Og Troldommen var forsvunden.

Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride sig ikke til Elverhøi,
Og lægge sig der at sove.
Eia hvor sælsom en Dands?

175.

Melodi af Kuhlau.

Herligt en Sommernat
Drage til Elverkrat,
Hvile ved Kilden den svale.
Luna sit Sølverbaand
Snoer om Endymion,
Speider i Busk og i Dale.

Møder en Nymphe Dig
Lad hende skytte sig,
Jæger, o lad hende fare.
Husk, at Actæon fik
Straf for et dristigt Blik,
Jæger, o tag Dig ivare.

Gaa paa den sikkre Vei,
Sværm og forvild Dig ei,
Jæger, iagt Du Dig tage.
Men har Du tabt vort Spor,
Lyt til vort Jægerchor,
Det skal Dig kalde tilbage.

---

176. Agnete og Havmanden.

Gammel Folkemelodi.

Agnete stander paa Høielofts Bro,
Strax kom der en Havmand fra Bunden op.
Haa, haa, haa!
Strax kom der en Havmand fra Bunden op.

„Og hør Du, Agnete, hvad jeg siger Dig,
„Vil Du være Allerkjæresten min?"

„O ja, saamænd, det vil jeg saa,
„Naar Du fører mig under Bølgen blaa."

Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende til Havsens Bund.

Agnete hun sad over Vuggen og sang,
Da hørte hun Engellands Klokker de klang.

Agnete hun gik for den Havmand at staae:
„Og maa jeg mig udi Kirken gaae."

„Ja vel maa Du til Kirke gaae,
„Naar Du kommer hjem igjen til Børnene smaa.

„Men naar Du kommer i Kirken ind,
„Maa Du ei gaae i kjær Moders Stol din.

„Naar Præsten han nævner den Høie,
„Da maa Du Dig ikke nedbøie."

Han stopped hendes Øre, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende til Engellands Grund.

Men der hun kom i Kirken ind,
Da gik hun ind i kjær Moders Stol sin.

Da Præsten han nævned den Høie,
Hun monne sig dybt nedbøie.

Og Havmanden treen ad Kirkedøren ind,
Alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.

„Og hør Du Agnete, hvad jeg siger Dig,
„Dine smaa Børn længes efter Dig."

„Lad dem længes, mens de længes vil,
„Ret aldrig kommer jeg mere dertil."

„O tænk paa de Store og tænk paa de Smaa,
„Og tænk paa den Lille, som i Vuggen laa."

„Ret aldrig jeg tænker paa Store og Smaa,
„Langt mindre paa den Lille, som i Vuggen laa."
Haa, haa, haa!
Langt mindre paa den Lille, som i Vuggen laa.

---

177. Agnetes Vuggesang.

Melodi af P. Heise.

Sol deroppe ganger under Lide,
Sov mit Barn, saa bli'er Du stærk og stor;

Paa den vilde Havhest skal Du ride,
Under Bølgen deiligst Engen groer.

Hvalerne med deres brede Finner
Over Dig som store Skyer gaae,
Sol og Maane gjennem Vandet skinner,
Begge to Du skal i Drømme faae.

Visselul! jeg fødte Dig med Smerte,
Bliv min Glæde altid Aar for Aar,
Du har drukket Livet ved mit Hjerte,
Hver din Taare til mit Hjerte gaaer.

Sov mit Barn! jeg sidder ved din Vugge,
Lad mig kysse dine Øine til,
Naar engang de begge mine lukke,
Hvem mon Dig da Moder være vil!

---

178. Liden Gunver.

Melodier af Weyse og Hartmann.

Liden Gunver vandrer som helst i Kveld
Saa tankefuld.
Hendes Hjerte var Vox, hendes unge Sjæl
Var prøvet Guld.
O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk.

Liden Gunver meder med Silkesnor
Ved Havets Bred.
Da hævedes Bølgen, og Vandet foer
Saa brat afsted.

Skjøn Havmand sig op af Havet skød,
Beklædt med Tang.

Hans Øie var kjærligt, hans Tale var sød,
Som Harpens Klang.

„Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat
Med Elskovs Ild.
Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
O vær dog mild.

Du række mig kun din snehvide Arm,
Paa Sømands Tro;
Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
Saa faaer jeg Ro.

Liden Gunver, mit Bryst bag sit haarde Skjæl
Er blødt og ømt.
Trofast er mit Navn, min ukunstlede Sjæl
Foragter Skrømt."

„Og er dig min Arm til saa stor Behag,
Til Trøst og Ro,
Skjøn Havmand, saa skynd dig, saa kom kun og tag
Dem begge to!"

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Svig.
Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
Ved Gunvers Liig.
O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

---

179. Liden Kirsten.

Melodier af Weyse og Gade.

De Bølger rulle saa tungt afsted!
Liden Kirsten stander ved Havets Bred;
Hun stirrer saa dybt i Bølgen blaa,
For at see, hvad aldrig forhen hun saae,
Alt i de kjølige Bølger.

Ak var det dog sandt, hvad min Fader har sagt:
Der lever i Havet en ukjendt Magt;
De bygge og boe i den dybe Grund,
De leve saa trygt paa Havets Bund,
Alt i de kjølige Bølger.

Der stander en Borg saa vid og stor,
Og Havet er som et Sølverflor,
Og Sol og Maane som røden Guld,
Og Marken af tusinde Perler fuld,
Alt i de kjølige Bølger.

Et Væsen boer i den dybe Borg,
Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
Et Menneskehjerte slaaer i dets Bryst,
Den føler en evigt vexlende Lyst,
Alt i de kjølige Bølger.

Og om den Havmand saa Meget veed,
Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
Da har han sagtens elsket engang,
Og stillet sin Længsel ved Harpens Klang
Alt i de kjølige Bølger.

Du Havmand! vær mig god og huld!
Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;

Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
Alt i de kjølige Bølger.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund;
Men Havmanden kysser den Rosenmund,
Han aabner hende sin vaade Favn —
Hun nævner sagte sin Frelsers Navn
Alt i de kjølige Bølger.

---

180. Guldharpen.

Melodi Och Jungfrun.

Hr. Villemand og hans Mø saa pur,
(Strængen er af Guld)
De leged' Guldtavl i hendes Bur,
Saa liflig leged' han for sin Jomfru!

Og hvergang Guldtærningen randt omkring,
Da randt der en Taare paa Jomfruens Kind.

„Skjøn Jomfru, hvi er I saa sorrigfuld,
Og monne I græde for røden Guld?

Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
Hvad heller for mig, at jeg har eder fæst?"

„Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,
Ei heller jeg græder, for I mig har fæst.

Jeg græder alene for Blidebro;
Den sank tilbunds med mine Søstre to."

„I skal ikke græde for Blidebro;
I rider min Ganger med røden Guldsko.

Og alle mine Svende, de ride paa Rad,
De vogte eder vel for det kolde Bad."

Den Jomfru, hun red over Blidebro,
Da snubled hendes Ganger paa fire Guldsko.

Der gled hendes Ganger med femten Guldsøm,
Og Jomfruen sank for den stridige Strøm.

Den Jomfru oprakte sin hvide Hand:
„Min ædelig' Herre mig hjælpe til Land!"

Hr. Villemand taler til liden Smaadreng:
„Du hente mig Harpen med røde Guldstræng!"

Hr. Villemand gik sig for Strømmen at staae,
Saa mesterlig kunde Guldharpen han slaae.

Han leged' med Læmpe, han leged' med List,
Ei rørte sig Fuglen og Løvet paa Kvist.

Han leged' med Styrke, han leged' med Gny,
Det gjælded' i Bjerge, det runged' i Sky.

Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
Og Hornene sprang af det brølende Kvæg.

Og saa slog han Harpen tilbunds i Harm,
At ud blæste Kraften af Troldens Arm.

Herop maatte Trolden fra dyben Sø,
„Hold op med din Ringlen, her er din Mø.

Her er med hende hendes Søstre to,
Du lade mig nu volde Vandet i Ro!"

„Velkommen den Ene! velkommen de To!"
Men aldrig skal du volde Vandet i Ro."

Hr. Villemand Sværdet uddrog fuldglad,
Og flakte saa Trolden hin arge midtad.

Han trøsted' sin Kjære og Søstrene to,
(Strængen er af Guld)
I ræddes aldrig mere for Blidebro!
Saa liflig leged' han for sin Jomfru!

---

181. Den ømskindede Brudgom.

Egen Melodi.

Og det var om en Løverdag,
Det regned' under Ø,
Og det var Tyge Hermansøn,
Skulde hente sin Fæstemø.
Jeg skal ride ud imod saa væn en Mø.

Den Herre ud af Vindvet saae,
De Bække løb saa stride:
„Ei kjøber jeg saa dyrt en Mø,
Jeg rider mig til Kvide.

Men hør du, Nilaus Bendiksøn,
Alt med de lange Skanker,

Rid du idag min Brud imod,
Siig hende mine Tanker"

Og det var Nilaus Bendiksøn,
Han sagde ei Ordene flere:
„Og skal jeg ride for dig idag,
Jeg gjør for dig vel mere."

De klædte dem i Silke fin,
Og saa i Gyldenskrud,
Og saa drog de til Kirke brat,
Alt med den unge Brud.

Og Bruden stod for Kirkedør,
Alt som en Rosensblomme,
Og hun bad dem til Vandet see,
Om Brudgommen ei mon komme.

Det svared Nilaus Bendiksøn:
„Det nytter ei at bide,
Hr. Tyge kommer ei idag,
De Bække løb saa stride.

Men er her intet bedre Raad,
Saa er jeg flux tilrede,
Hr. Tyge har dertil mig sendt,
Jeg i hans Sted skal træde."

Han traadte i Hr. Tyges Sted
I Kirken og paa Bænken,
Og saa tog han den unge Brud,
Saavelsom Brudeskjænken.

Og det var Onsdag næst derpaa,
  Der Bækkene mon falde,
Da kom Hr. Tyge Hermansøn
  Med sine Brudmænd alle.

De kom alt til den Bryllupsgaard
  Og til det skjønne Gilde,
Det svared da den unge Brud:
  Rid hjem! Du kom for silde.

„Og hør du, stolte Sidselil',
  Det er dog alt for meget
At ride langt for ingen Ting,
  Og stygt har du mig sveget."

„Og hør, du Tyge Hermansøn,
  Det maatte du vel vide,
At ingen Mø den Svend er huld,
  Som ei i Regn tør ride.

Var du en ærlig Jomfrusvend,
  Og havde havt mig kjær,
Du havde brudt den Bølge blaa
  Alt med dit blanke Sværd!"

„Ja, saa vil jeg i Kloster gaae,
  En Munk saa vil jeg være,
Saamen, vid, stolten Sidselil',
I seer mig aldrig mere."

„Men falder dog din Vei forbi,
  Naar Vand er lavt i Bækken,
Har jeg af Oste fleer end to,

Da faaer du en i Sækken."
Jeg skal ride ud imod saa væn en Mø.

---

182. Liden Gudrun.

Melodi. Svensk Kjæmpevise-Tone.

Og det var liden Gudrun,
Hun stod i fremmed Land,
Hun græd de salte Taarer
Alt ved det færske Vand.
O, hvem kan dog forglemme sin kjæreste Ven!

Hun var en Kongedatter,
En Rosensblomme rød;
Hun tvætted og hun trælled
Dog for den sorte Død.

I Sjællands grønne Lunde,
Paa Kjærlighedens Ø,
Der sad en Drot med Sorgen,
Hun var hans Fæstemø.

Hun ranet var og røvet,
Da han var ikke nær,
Forgjæves vred kun Hænder
Da hendes Moder kjær.

Hun deilig var som Dagen,
Naar den gaaer op i Øst,
Saa sød som Nattergalens
Og klar var hendes Røst.

Og det var Vikingdrotten,
Han sagde: Rose prud!

Sørg længer ei saa saare,
For du var Kongebrud!

Jeg byder dig Guldkrone,
Jeg selv er kongefødt,
Ei brast det Baand i Verden,
Som jo med Guld er bødt.

Det var for døve Øren;
Hun sukked: jeg dog veed,
At ikke for al Verden
Kan sælges Kjærlighed.

Og det var liden Gudrun,
Hun fik saa bange Kaar,
Hun trælled som en Terne
I fulde tretten Aar.

Hun blev dog ved det samme,
Hun sukked: jeg dog veed,
At ikke for al Verden
Kan sælges Kjærlighed.

Hun stod ved Tvættestedet,
I Kuld og Regn og Slud,
Gud naade mig, hun sukked,
Som jeg blev Kongebrud!

Da kom en Baad paa Søen,
Deri sad Kæmper to,
Den ene gav hun aarle
Sit Hjerte og sin Tro.

Og det var Gudruns Broder,
Og hendes Fæstemand,
De ledte om den Kjære
Med Flid i fremmed Land.

De kjendtes ved hinanden
Paa Ringe og paa Røst,
De klappedes, de kystes
Derpaa med Liv og Lyst.

De kom og svandt, de Kjære
Hun ene stod paany,
Men dages skulde Hjælpen
Med næste Morgengry.

Det lakked hart ad Aften,
Arbeidet var forsømt,
Ei sovet havde Gudrun,
Men sødt hun havde drømt.

Da tog hun saa til Orde:
To Konger har mig kyst,
Til andet end at trælle
Har nu jeg Mod og Lyst.

Hun tog de brede Lagen,
Hun tog de Duge smaa.
Hun smed dem ud i Søen,
Saalangt hun kunde naae.

Hun sagde til hvert Lagen,
Hun sagde til hvert Liin:

Flyv frit! ei meer du trælle,
Flyd efter Villie din.

I skal det alle mærke,
En Dronning er jeg lig,
I skal det alle nyde,
At fri jeg føler mig.

Med Frihed jeg vil kaare
At leve eller døe,
Gud unde mig at hvile
Paa Kjærlighedens Ø.

Og det var liden Gudrun,
Hun blev en Dronning fiin,
Ved Isefjord i Leire
Hun skjænked Mjød og Vin.

Hun trofast havde seilet
Med Sorg den høie Sø,
Med Glæde sødt hun hviled
Paa Kjærlighedens Ø!
O, hvem kan dog forglemme sin kjæreste Ven!

---

183. Liden Karen.

Gammel Folkemelodi.

Og det var liden Karen, det Unge-Kongen saae,
Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa,

Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa,
Og Unge-Kongen talte til liden Karen saa:

„Og hør Du, liden Karen, og vil Du føie mig,
Graahesten og Guldsadlen, den vil jeg give Dig.

„Graahesten og Guldsadlen dem passer ei jeg paa,
Giv dem din unge Dronning, lad mig med Æren
gaae!"

„Og hør Du, liden Karen, og vil Du føie mig,
Stenhuset udi Skoven, det vil jeg give Dig."

„Stenhuset udi Skoven, det passer jeg ei paa,
Giv det din unge Dronning, lad mig med Æren
gaae!"

„Og hør Du, liden Karen, og vil Du føie mig,
En Krone af det røde Guld, den vil jeg give Dig."

„En Krone af det røde Guld, den passer ei jeg paa,
Giv den din unge Dronning, lad mig med Æren
gaae!"

„Og hør Du, liden Karen, vil ei Du være min,
Saa lader jeg Dig sætte i Fangetaarnet ind."

„Og lader Du mig sætte i Fangetaarnet ind,
Ret aldrig nogensinde saa vil jeg være din."

„Og hør Du, liden Karen, og gjør Du mig saa vred,
Saa lader jeg Dig sætte i Spigertønden ned."

„Og lader Du mig sætte i Spigertønden ned,
Saa kjender Gud i Himlen dog min Uskyldighed."

De satte liden Karen i Spigertønden ned,
Der kom to hvide Duer til hende med Guds Fred.

Da blegned Unge-Kongen i sin forgyldte Sal,
Der kom to sorte Ravne til ham med Helvedes Kval.

---

184. Tavlebordet.

Gammel Folkemelodi.

Prindsessen sad i Høieloft,
Med Haanden under Kind,
Der kom saa faur en Gangerpilt
Og tittede derind,
Fordi de spillede, fordi de spillede Guldterning.

„Og hør Du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!"
„Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med Dig."

„Saa sæt Du ind din gode Hat,
Om ogsaa den er graa,
Saa sætter jeg min Perlesnor,
Tag den, om Du kan faae!"

Den første Gang Guldterningen
Paa Tavlebordet randt,
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

„Og hør Du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!"

„Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med Dig."

„Saa sæt Du ind din Kjortel god,
Om ogsaa den er graa,
Saa sætter jeg mit Hovedguld,
Tag det, om Du kan faae!"

Den anden Gang Guldterningen
Paa Tavlebordet randt,
Den Gangerpilt han tabte glat,
Og Jomfruen hun vandt.

„Og hør Du faure Gangerpilt,
Leg Tavlebord med mig!"
„Men jeg har intet Rødenguld
At sætte ind med Dig."

„Saa sæt Du dine Hoser ind,
Og dine Vandresko!"
Saa sætter ind jeg derimod
Min Ære og min Tro."

Den tredie Gang Guldterningen
Paa Tavlebordet randt,
Da Jomfruen hun tabte glat,
Den Gangerpilt han vandt.

„Og hør, Du usle Gangerpilt,
Skynd Du Dig brat fra mig!
Og sølverbundne Knive to,
Dem vil jeg give Dig."

„De sølverbundne Knive to,
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

„Og hør Du usle Gangerpilt,
Skynd Du dig brat fra mig!
Og silkesyede Skjorter to,
Dem vil jeg give Dig."

„De silkesyede Skjorter to,
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin.
Jeg med Guldterning vandt."

„Og hør, Du usle Gangerpilt,
Skynd Du dig brat fra mig!
Og med Guldsadel Hesten hvid,
Den vil jeg give Dig."

„Guldsadlen og den hvide Hest
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

„Og hør, Du usle Gangerpilt,
Skynd Du Dig brat fra mig,
Guldborgen med den grønne Skov,
Den vil jeg give Dig."

„Guldborgen med den grønne Skov,
Den faaer jeg, om jeg kan;

Men jeg vil ha' den Jomfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

Prindsessen stander i sit Bur
Og fletter sine Haar:
„Gud bedre mig guldlokket Mø,
For Fæstemand jeg faaer."

Den Gangerpilt i Gaarden staaer,
Med Hjelm og Skjold og Sværd:
„Alt faaer Du bedre Fæstemand,
End Du var nogentid værd."

„For jeg er ingen Gangerpilt,
Om end jeg synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
Som Solen skinned paa,"

Prindsessen seer for Gangerpilt
Den Kongesøn i Gaard,
Med røde Roser fletter nu
Hun sine gule Haar.
Fordi de spilleoe, fordi de spillede Guldterning.

---

185. Svend Vonved.

Gammel Folkemelodi.

Svend Vonved sidder i Bure,
Han slaaer Guldharpen prude,
Han slaaer Guldharpen under Skind,
Hans Moder kom der gangendes ind.
See dig ud, Svend Vonved.

Ind kom hans Moder Adelin,
Hun maatte vel være Dronning fiin:
„Du skal dig, Svend Vonved, udride,
Med andre Kæmper at stride.

Og du skal hevne din Faders Bane,
En anden maa du din Harpe laane,
Den Stund du rider af Landet hen.
Det er mit Raad, min kjære Søn."

Svend Vonved binder sit Sværd ved Side,
Ham lyster med rige Kæmper at stride.
„Naar maa jeg lade blande Vin?
Naar maa jeg vente Komme din?"

„Stiller Eder nu, kjær Adelin!
I er allerkjæreste Moder min;
I tør ikke bryge, I tør ikke blande,
Jeg agter ret aldrig igjen til Lande.

Naar Steen tage til i Dande at flyde,
Og Ravne begynde at vorde hvide,
Da maa I vente Svend Vonved hjem —
Alle mine Dage kommer jeg ikke igjen."

Fru Adelin blev i Sind saa vred:
„Jeg hør, min Søn, at du est ræd.
I hvor du rider ad Veien fram,
Da faae du baade Last og Skam!"

Og han klapped hende ved hviden Kind:
„Stiller Eder nu, kjære Moder min!"

I ønske mig ingen Useier at faae!
I vide ikke, hvor min Reise kan gaae."

„Da skal jeg dig galdre i Dag,
Aldrig skal dig nogen Mand skad';
Seier udi din høie Hest!
Seier i dig selv allermest!

Seier i din Haand og Seier i din Fod,
Og Seier i alle dine Ledemod!
Signe dig Gud, Sante Drotten dyre,
Han skal dig baade vogte og styre!

Han skal dig vogte og bevare,
Saa visselig skal du ei ilde fare.
Her haver du det haarde Sværd,
Det lid ikkun paa i Herrefærd."

Svend Vonved tog til Orde igjen:
„Nu hævner jeg Faders Bane min;
Herre og Svend jeg slaaer ihjel,
Saa fanger jeg for min Fader Skjel."

Svend Vonved bandt sit Sværd ved Side,
Hannem lysted med Kæmper at stride.
Saa saare underlig var hans Forde;
Ingen Mand hannem møde torde.

Hans Hjelm den var blinkende,
Hans Spore den var klingende,
Hans Hest den var springende,
Selv var den Herre saa svinkende!
See dig ud, Svend Vonved.

---

186. Velkommen i det Grønne.

Melodi: Der stander et Slot i Østerrig.

Velkommen i den grønne Lund,
Hvor Fuglene de sjunge.
Det høres skal: den danske Mund
Til Sang har og en Tunge.

Vi har det godt i Grunden her
Saavelsom vore Fædre,
Vil Gud, den Dag tør være nær,
Vi faae det end lidt bedre.

Vor Konge er vor fuldtro Ven,
Som Guld hans Ord maa skattes:
„Kom hid, I gode Dannemænd,
Og siig os, hvad I fattes."

Kan Munden vi faae ret paa Gang
Til Andet end at spise,
Hverandet Barn i Dannevang
Forstaaer halvklæden Vise.

For, hvad vi fattes først og sidst,
Til Lykke ei saa ganske,
Men lidt dog, baade her og hist,
Det er det ægte Danske.

Derom sang nys en lille Fugl
I Syd paa Skamling Banke,
Og Synd det var at lægge Skjul
Paa hele Folkets Tanke.

Vi føre Løver i vort Skjold,
Af Hjerter tæt omsatte,
Dem førte vi fra Hedenold
Og ingen Abekatte.

Hver Fugl maa synge med sit Næb,
Og Livet, kan vi skjønne,
Var uden Sang kun Slid og Slæb,
Velkommen i det Grønne!

---

187. Hjemmet.

Om Glæden end betegned' hvert Fjed, vi vandred' frem,
Dog Længsel Sjælen fylder ved Tanken om vort Hjem.
Og aldrig Du i Verden vil finde noget Sted,
Hvorsom i Barndoms Egne dit Hjerte føler Fred.
Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
Nei ingen ingen Plet er skjøn som Du, mit Hjem!

Landflygtig jeg mod Hjemmet igjennem Taarer seer!
Ak, skal min elskte Hytte jeg aldrig skue meer?
Sødt Fuglene der synge med den mig kjendte Røst;
Der atter Fred nedaled i sorgopfyldte Bryst.
Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
Nei ingen, ingen Plet er skjøn som Du mit Hjem!

Fra Himlen stiger Sjælen til Jordens Dale ned,
Men aldrig kan den glemme sin Himmels Salighed!
Med Anelsernes Længsel i Bøn den hæver sig
At komme dog tilbage til tabte Himmerig.

Hjem! Hjem! Saligheds Hjem!
Hvad eier Jord saa skjønt som Du, mit sande
Hjem!

---

188. Vuggevise.

Melodi af P. Heise.

Sov mit Barn, sov længe,
Jeg rører Vuggens Gænge,
Vifter Fluen fra din Kind,
Kalder Drømmen til dit Sind;
Sov mit Barn, sov længe!

Frodig som en Ranke,
Du voxer for min Tanke,
Voxer fra din Moders Arm,
Ud i Verdens vilde Larm
Frodig som en Ranke.

Glem dog ei din Vugge,
Og ei din Moders Sukke!
Voxer du fra Barnekaar,
Glem dog ei dit Fadervor,
Glem dog ei din Vugge!

Lykkens Roser røde
Kun mellem Torne gløde;
Tornen tager jeg for mig,
Rosen gjemmer jeg til dig:
Lykkens Roser røde!

Vaagn med Smiil om Munden,
Saa fro som Fugl i Lunden!

Reden din er luun og blød:
Moderfavn og Moderskjød;
Vaagn med Smiil om Munden!

---

189. Bryllupssang.

Egen Melodi.

Kjærlighed fra Gud
Springer lige ud,
Som en Kilde, klar og reen.
I dens stille Vand,
I dens dybe Grund
Gjemmes Livets Ædelsteen.

Kjærlighed fra Gud
Som en yndig Brud
Kommer smykket til os ned.
Luk kun op din Favn,
Kom i Jesu Navn,
Himlen bringer du jo med.

Kjærlighed fra Gud
Er det store Bud,
Er det eneste jeg veed.
Bliv i Kjærlighed,
Og du har Guds Fred,
Thi Gud selv er Kjærlighed.

---

190. Bryllupssang.

Egen Melodi

Det er saa yndigt at følges ad,
For To, som gjerne vil sammen være,

Da er med Glæden man dobbelt glad,
Og halvt om Sorgen saa tung at bære;
Ja, det er Gammen
At reise sammen,
Naar Fjederhammen
Er Kjærlighed!

Det er saa hyggeligt allensteds,
Hvor Smaa og Store har Eet isinde,
Og det, som drager de store Læs,
I Hjerte-Kamret er inderst inde;
Ja, det er Gammen
At holde sammen,
Naar Ja og Amen
Er Hjertets Sprog!

Det er saa herligt at stole paa,
Vi har en Herre, som Alting mægter,
Han os ei glemmer, naar vi er graa,
Hans Naade rækker til tusind Slægter;
Ja, det er Gammen,
At allesammen
Er Ja og Amen
Guds Naades Ord!

Det er veemodigt at skilles ad,
For dem, som gjerne vil sammen være,
Men, Gud skee Lov! i Vorherres Stad
For evig samles de Hjertens-Kjære;
Ja, det er Gammen
At leve sammen
Hvor Ja og Amen
Er Kjærlighed!

Hvert Ægtepar, som med Kjærlighed,
I Jesu Navn, holder Bryllups Gilde,
Skjøndt Alt i Verden gaaer op og ned,
Skal finde tidlig og finde silde:
Det er dog Gammen
At sidde sammen,
Hvor Arneflammen
Er Kjærlighed.

---

191. Morgensang.

Melodi af Rung og L. O. Boiesen.

Morgenstund har Guld i Mund,
For Natten Gud vi love,
Han lærte os i Jesu Navn,
Som Barnet i sin Moders Favn,
Vi alle sødt kan sove!

Morgenstund har Guld i Mund,
Vi til vort Arbeid ile;
Som Fuglen glad i Skov og Vang,
Udflyver med sin Morgensang,
Gjenfødt ved Nattehvile.

Morgenstund har Guld i Mund,
Og Guld betyder Glæde,
Og glædelig er hver en Dag,
Som leves til Guds Velbehag,
Om end vi maatte græde.

Gaa da frit Enhver til sit,
Og stole paa Guds Naade!

Da faaer vi Lyst og Lykke til
At gjøre Gavn, som Gud det vil,
Paa allerbedste Maade.

Sol opstaaer, og Sol nedgaaer,
Naar den har gjort sin Gjerning,
Gud give os at skinne saa,
Som Himmellys, skjøndt af de smaa!
Da randt for os Guldterning.

---

192. Aftensange.

Melodi af Weyse.

Natten er saa stille,
Luften er saa klar.
Duggens Perler trille,
Maanens Straaler spille
Henad Søens Glar.

Bølgens Melodier
Vugge Hjertet ind;
Suk og Klage tier;
Vindens Pust befrier
Det betyngde Sind.

193.

Solen synker nok saa smukt
Ned bag grønne Linde
Og i uforstyrret Flugt
Dandse lette Vinde.

Kornet leger Tit og Skjul,
Gynger sig i Vover,

Vister om den lille Fugl,
Som i Reden sover.

Solen synker ned i Glands,
Rundt om Bækkens Kanter
Skyller Vandet op en Krands,
Fuld af Diamanter.

194.

Melodi af Rung.

Kirkeklokke! ei til Hovedstæder
Støbtes du, men til den lille By,
Hvor det høres trindt, naar Barnet græder,
Og inddysses blidt ved Vuggesang.

Mens som Barn paa Landet jeg var hjemme,
Julemorgen var mit Himmerig;
Den du meldte mig med Englestemme,
Kimed klart den store Glæde ind.

Høiere dog stemtes dine Toner,
Naar de med „den gyldne Sol frembrød",
Kimed': Støv! opreist er din Forsoner,
Stat nu op i Paaske-Morgengry.

Liflig dog det klinger helst om Høsten,
I den stille, svale Aftenstund;
Gjennem Jorderig gaaer Himmelrøsten,
Kalder Sjælen til sin Hvile ind.

Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank, og Fuglen slumred ind,

Da mit Hoved jeg med Blomsten helder,
Nynner sagte mellem Bedeslag.

Kirkeklokke! naar tilsidst du lyder
For mit Støv, skjøndt det dig hører ei,
Meld da mine Kjære, saa det fryder:
Han sov hen, som Sol i Høst gaaer ned.

195.

I fjerne Kirketaarne hist
Nu Aftenklokkerne ringe.
Snart sover liden Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.
Nu samles Frænder kjønt igjen,
Som Fugleunger paa Grene;
Men Den, som har slet ingen Ven
Han sidder ved Kvæld alene.

Snart ruller ud den stille Nat
Sit Skyggeflor over Himlen,
Og Den, som sidder mest forladt,
Seer op imod Stjernevrimlen;
Og gjennem Himmelsløret ud
Der skinner Dine fuldklare:
Mildt seer den kjære, store Gud
Herned med sin Stjerneskare.

Han seer til sine Børn da vist,
Han seer til Høie og Ringe,
Selv til den lille Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.
Til dem, som sove, seer han hen,

Han vugger Fuglenes Grene;
Og Den, som har slet ingen Ven,
Han lader ei sidde ene.

Det Barn, der synes mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare;
Han sender i den stille Nat
Til Jorden sin Englefkare.
De sprede deres Vinger ud,
Naar alle Øine sig lukke,
Selv vaager hele Verdens Gud
Ved Skabningens store Vugge.

196.

Egen Melodi.

Fred hviler over Land og By,
Ei Verden larmer meer,
Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne seer.

Og Søen blank og rolig staaer
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjerne Vogter gaaer
Og lover Herrens Navn.

Det er saa stille og saa tyst
I Himmel og paa Jord,
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der boer.

Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
Som her dig ei forstaaer!

See over By og Dal i Kveld
Nu Fredens Engel gaaer.

Som Du han er en Fremmed her:
Til Himlen staaer hans Hu;
Dog i det stille Stjerneskjær
Han dvæler her som Du.

O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaaer vor Gang,
Adskilles end vort Spor.

197.

Melodier af Berggreen og Kora Nygaard.

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Dog Ingen kjender Dagen, før Solen gaaer ned.

Godmorgen, Godmorgen! sang Fuglen paa Kvist;
Tidt saae den Aftensolen bag Fængselets Rist.

Tidt dufted, tidt nikked Smaablomsten ved Gry;
Før Aften laae de knust under Haglveirets Sky.

Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød;
Ved Kveld det laae paa Leiet saa stille og død.

Paa Jorden ei lever saa salig en Sjæl,
Jo Lykken kan omskiftes fra Morgen til Kveld.

Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
Skjøndt Ingen kjender Dagen, før Solen gaaer ned.

Godmorgen! vi sjunge med Fuglen helt fro,
Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi boe.

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
Skal selv de ligge knust under Aftenens Sky.

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

Guds Fred og Godaften! vi sjunge ved Kveld:
Vor Herre selv bevarer hver flygtende Sjæl.

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaaer ned.

198.

Dagen gaaer med raske Fjed,
Dagens Børn maa ile;
Aftenrøden bringer Fred,
Nattens Stjerner Hvile.

Lykken gjekker Store, Smaa,
Leger med Guldterning;
Lykkeligst at hvile paa
Er fuldendte Gjerning.

Lidt dog Store, mindre Smaa
Kan tilgavns fuldbringe;
Villien seer vor Herre paa,
Giver Kraften Vinge.

Lykkens lunefulde Spil
Leger ei med Sjæle;

Alting føies som Gud vil,
Her er trygt at dvæle!

Blomst skal bære Frugt engang,
Høst skal følge Sommer;
Dag er ei saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Terning rulle;
Fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
Gik det som det skulde.

---

199. Pilgrimssang.

Melodie fra det 12te Aarhundrede, brugt ved Korstogene.

Deilig er Jorden!
Prægtig er Guds Himmel!
Skjøn er Sjælens Pilgrimsgang!
Gjennem de favre
Riger paa Jorden
Gaae vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang —
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimssang!

Englene sang den
Først for Markens Hyrder;
Skjønt fra Sjæl til Sjæl den lød:

Fred over Jorden!
Menneske! fryd Dig!
Os er en evig Frelser født!

---

200. Livets Seilads.

Gammel Folketone.

Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav?
Ak! tusinde Farer i skummende Trav!
Man veed kun to Havne,
Bekjendte af Navne,
Den ene vor Vugge, den anden vor Grav!

Fra Vuggen til Graven maa krydses omkring
Blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting,
Snart vippe vi oppe
Paa Bølgernes Toppe,
Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
Een Vagt er saa ond, som en anden er god;
Hver Time i Glasset,
Hver Streg paa Compasset
Forandrer, forhøier, fornedrer vort Mod.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
Og puster i Hjertet Dumdristighed ind;
Vil Farten kun føie
Vor Attraa, vort Øie,
Snart blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
Naar Forstavnen dukker for Bølgernes Kast;

Naar Vindene suse,
Og Vandene bruse,
Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
Vor Gisning kan feile;
Hvor vi end vil seile
Selv, stavne vi mere tilbage end frem.

Indholdsfortegnelse.

Nr.

Afsted, afsted, til Arbeid vil vi gaae, C. Hostrup 145
A ga nok veed, hvolæng eno 42
Agnete stander paa Høieloftsbro, gl. Vise . . . 176
Alfader, Du hvis Navn i Nord, N. F. S. Grundtvig 72
Alle smaa Fugle i Skoven er, gl. Vise 22
Alt for tusinde Aar, førend Volmer og Knud, P. P. 36
At Overtal er Overmagt, Grundtvig 65
Blev nu til Spot dine tusindaars Minder, Edv. Lembcke 67
Boer jeg paa den tamme Bred, J. Baggesen . 135
Brat af Slaget rammet, F. Paludan-Müller . . 74
Dagen gaaer med raske Fjed, B. S. Ingemann 198
Dagene runde, Hostrup 151
Danmark, deiligst Vang og Vænge, L. Koch . . 14
Danmark, deiligst Vang og Vænge, Hostrup . 129
Danmark, deiligst Vang og Vænge, C. Plong . 71
Danmark, dine Kjæmpegrave, Plong 80
Danmark, du Perle, som svømmer paa Bove, Chr. Winther 96
Danmark er det gamle Navn, Grundtvig . . . 98
Danmark, vor Moder, voxet af Bølger, Fr. Barfod 94
Danske Gut, tag vare paa din Skude 58
De Bølger rulle saa tungt afsted, J. L. Heiberg 179
Deilig er Jorden, Ingemann 199
Den danske Bonde sad engang, Plong 132
Dengang de drog afsted, Lembcke 78
Dengang jeg drog afsted, P. Faber 34

No.
Den lyse Vaar sit Anker, Chr. Richardt 61
Den Snor, som lægges af Strenge tre, Grundtvig efter Rimkr. 20
Den Tydsker han sagde, osv., E. F. Koch 32
Der er en herlig Sage, B. E. J. 70
Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden, C. J. Boye 104
Der er et Ord, et kostbart Ord, Ploug 108
Der er et yndigt Land, A. Oehlenschläger . . . 106
Der er saa lidt af Kjærlighed, Chr. Richardt . . 60
Der pløied en Bonde paa Sønderj. Grund, Ploug 62
Der vanker en Ridder mellem gr. Træer, Heiberg 166
De sige, at mit Sprog er ussel Tiggerkvind, Ploug 4
Det er saa yndigt at følges ad, Grundtvig . . 190
Det suser i Nordens Skove, Ingemann 12
Det var en Februari-Kvæld, Ploug 24
Det var en Lørdag Aften, ved Sv. Grundtvig 163
Det var en Sommermorgen, M. Hammerich . 47
Det var en Sommermorgen (forkortet) Grundtvig 49
Det var ved Jævndøgnstid de Danske, Ploug . 48
Dronning Dagmar ligger i Ribe syg (forkortet) gl. Vise 17
Du Danske, som kan høre, Ploug 5
Duftende Enge og kornrige Vange, Jetsmark . 95
Du gamla, du friska, du fjälhöga nord, ... 115
Du skjønne Land med Dal ꝛc., Lembcke 110
Du, som har Sorg i Sinde, Winther 168
Du, som i Folkets Kjærlighed, Ploug 33
Eia, hvor man nu tumler med Sønderjydens Land, K. Karstensen 84
En deilig ung Ridder i Lunden ꝛc., ved H. Herz 170
En Skaal for det blinkende Søernes Baand, Richardt 120
En Stemme klinger i min Barm, Ploug . . . 92

No.
Er Lyset for de Lærde blot, Grundtvig 130
Flyv, Fugl, flyv over Furresøens Bove, Winther 162
For at være, som man bør, Baggesen 149
For Frihed er denne Skaal udbragt, Hostrup . 127
Frihed, du Nordens kjække Mø, Richardt . . . 126
Før smiled vor Sommer saa venlig 2c., Hostrup 146
Fædreneland, Grundtvig 73
Gubben Noach var en hedersman, Bellmann . 142
Guj Outen, I Dræeng', kommer hid te vor Disk,
K. Karstensen 85
Gutter ombord, agt paa mit Ord, —h—e . . 39
Hell dig, du höga nord, ... 116
Helt tungt han efter sig Foden drog, Hostrup . 133
Henover Tidens Hav der gaaer, Ploug 124
Henrandt det Aar da, fuldtynget af Smerte, J. K. 83
Herliga land 114
Herlige Moder, Skjoldmø prud, Ploug 123
Herligt en Sommernat, Heiberg 175
Hertugen red fra Koldingby, gl. Vise 21
Hr. Oluf rider saa vide om Land, gl. Vise . . . 173
Hr. Peder kasted Runer over Spange, ved H. Hertz 171
Hr. Villemand og hans Mø saa pur, gl. Vise . . 180
Husker du i Høst, da vi hjemad osv., Ploug . . 160
Hvad vindes paa Verdens vidtløftige Hav, A. Stub 200
Hvi rose I saa vore Fædre, K. L. Rahbek . . . 147
Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld, Winther 152
Hvor Bølgen larmer høit fra Sø, Wilster . . . 97
Hvor herligt er mit Fodeland, S. O. Wolff . . 113
I alle de Riger og Lande, Ingemann 11
I Danmark er jeg født, osv., H. C. Andersen . 89
I Dybet hamrede de travle Dværge, Fr. Barfod 122
I fjerne Kirketaarne hist, Ingemann 195
I, som værne glad og gjerne, Richardt 59
Ja meget, meget har vi lidt, gl. Vers 88

No
J Jeg er en dansk Soldat, Hurra! Ploug 44
J Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret P. M. Trøiel 148
J Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre, Grundtvig 1
J Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro, Andersen 35
J Jeg lagde mit Hoved til Elverhøi ved Heiberg 174
J Jeg mindes vil et Sted, gid jeg var der igjen C. Hauch 165
J Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord, Hostrup 81
J Jeg saae i Øster, og jeg saae i Vester, ... 157
J Jeg saae kun tilbage, mig Livets Lyst bortklang, Ingemann 13
J Jeg spørger Solen, osv., K. Karstensen 86
J Jeg veed mig saa deilig en Urtegaard, ... 155
K Kirkeklokke, ei til Hovedstæder, Grundtvig . . . 194
K Kjærlighed fra Gud, J. Schørring 189
K Kommer hid, I Piger smaa, Grundtvig 29
K Kong Christian stod ved høien Mast, J. Ewald 25
K Kongen raader for Danmarks Rige, Lembcke . . 53
K Kong Fredrik gjør ei mange Ord, Fr. Barfod . . 52
K Kong Vermund den Gamle osv., Grundtvig . . 7
K Kung Karl, den unge hjelte, E. Tegner 119
L Lad Andre kjøre med Halm og Hø, ... 159
L Lad En og Anden have Ret, P. Faber 93
L Land, som har adlydt Fædrenes Love, Ploug . . 109
L Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord, Grundtvig 100
L Lette Bølge, naar du blaaner, Heiberg , . . . 167
L Liden Gunver vandrer somhelst i Kvæld, J. Ewald 178
L Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, osv., Ingemann . 197
L Læg Musketten til Kinden, osv., —h—e . . . 41
L Længe nok har jeg Bondepige været, K. Karstensen 6
L Længe var Nordens herlige Stamme, Ploug . . 121
L Løft dit Hoved, du raske Gut, B. Bjørnsen . . . 169

No.
Løft høit vort Seie.sm ærke, Ingemann 50
Løvsal i det blanke Hav, Ploug 105
Med Sværdet i den ene Haand, Mads Hansen 82
Mens Nordhavet bruser osv., Schwach 112
Mig huer helt vel det gamle Skjold, Ingemann 10
Mit fagre Hjem, hvor Bølgen blaa, Richardt . 101
Mit fulde Glas og Sangens raske Toner . . . 141
Moders Navn er en himmelsk Lyd, Grundtvig 2
Mon Tydskland nu strækker osv., Hostrup . . . 87
Morgenstund har Guld i Mund, Grundtvig . 191
Mulmet sank, det svale, Hostrup 153
Naar Pidsken den knalder, Winther 161
Naar Tydsken sin tørstige Ganger rider, Ploug 46
Natten er saa stille, Heiberg 192
Nattens dæmrende Taager, Ploug 56
Ned gik for Danmark Solen, Pauline Worm . 54
Nu dækker Natten over, St. St. Blicher . . . 43
Nu har vi Leddet hængt tilret, Ploug 31
Nu Løvsalen skygger, Heiberg 164
Nu vaagner Holger Danske, Ingemann 9
Nu Øxen er ved Roden lagt, Ploug 68
O Danmark i din Kappe blaa, Richardt . . . 102
Og det var liden Gudrun, gl. Vise 182
Og det var liden Karen, gl. Vise 183
Og det var om en Løverdag, gl. Vise 181
Og jeg vil ha'e en Hjertenskjær, Hostrup . . . 156
Og Kjesten og jeg mødtes paa Landeveien . . 158
Og nu en Skaal for det friske Ord, Fr. Barfod 134
Om Danmarks Kvide der lød en Sang,
Grundtvig 18
Om Glæder end betegned 187
Om hundred Aar er Alting glemt 140
Op, Danske, slaaer et ærligt Slag, Richardt . . 55
Opmand Dig, du Danske, osv., Kaalund . . . 37

No.
Paa Danmarks rige Slette, Ploug 128
Paa Sjølunds fagre Slette, Ingemann . . . 19
Paaskeklokken kimed mildt osv., Ploug 45
Prindsessen sad i Høieloft, gl. Vise 184
Roselille og hendes Moder, osv., gl. Vise . . . 172
Rosen blusser alt i Danas Have, P. M. Møller 90
Saa gammel som Folket er Frihed i Nord, Ploug 131
Så lunka vi så småningom, Bellmann 143
Saa nu er denne Aften gaaet, Ploug 150
Seer I, hvem der kommer her, E. Bøgh 40
Skal atter vi til Foraar naae, Richardt 75
Slaverne raadte paa Østersø, Grundtvig . . . 15
Slumrer sødt i Slesvigs Jord, H. P. Holst . . 51
Sol deroppe ganger under Lide, H. C. Andersen 177
Solen synker nok saa smukt, ... 193
Sol er oppe, Skovens Toppe, Grundtvig . . . 38
Sov, mit Barn, sov længe, Richardt 188
Sov nu, min Lille, sov sødt og sov længe, K. Vallø 77
Sparsomt i Norden vi Blomster finde, Hostrup 154
Staa fast, du lille Flok, staa fast, Ploug 76
Stemmer i, thi nu ville vi sjunge, St. Blicher . 23
Svend Grathe var Konning osv. Grundtvig . . 30
Svend Vonved sidder i Bure, gl. Vise 185
Sving dig, glade Sang, osv., Oehlenschläger . 28
Söner af ett folk, som blött, J. L. Runeberg . . 118
Sørger, alle Danmarks Koinder, osv., Richardt 60
Tak for din Daad 57
Underlige Aftenlufte, Oehlenschläger 91
Ungdommens Drøm, Ploug 125
Unge Gjenbyrds Liv i Norden, Ploug 111
Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Runeberg 117
Ved Vintertid, naar Skoven staaer, Holst . . . 136
Velkommen, ei til fremmed Jord, Hostrup . . . 64
Velkommen i den grønne Lund, Grundtvig . . 186

Folio 15463

No.
Velkommen varme Purpurskaal, Oehlenschläger 139
Vift stolt paa Kodans Bølge, Ingemann . . . 27
Vi har en lille Snekke, Ploug 103
Vi har et gammelt Fædreland, Grundtvig . . . 99
Vi har et Huus ved Alfarvei, Ploug 107
Vi har sagt det saa tidt, osv., M. Hansen . . . 79
Vil du være stærk og fri, Oehlenschläger 138
Vindene suse, og Boverne gaae, Lembcke 16
Vi sidde sammen, som vi kan bedst, Hertz 144
Vor første Hilsen fra de friske Bøge, Richardt . 63
Vort Dagværk er tilende, Hertz 137
Vort Danmark var et herligt Land, Hauch . . 69
Vort Fødeland var altid rigt, Rahbek 26
Vort Modersmaal er deiligt, osv., Lembcke . . 3
Vær hilset mit gamle Fædreland, Ingemann . 8